

TIGHT BINDING BOOK

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200349

UNIVERSAL
LIBRARY

QUP—556—13-7-71—4,000.

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. **K 83 / S49 K** Accession No. **1 K 2662**

be returned on or before the date last marked below.

ಕುರುಡು ಚಕ್ರ

ಸೇವ ಸಮಿರಾಜಮಲ್ಲ

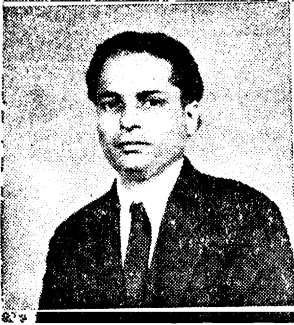

(ತಾಜ್‌ಮಹಲ್ ಹೋಟೆಲ್ ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ಸ್)

ಗಾಂಧಿನಗರ

: :

ಬೆಂಗಳೂರು ೨

ಜಿ.ಎ.

ಸೇವೆ ನಸಿರಾಜಮಲ್ಲ ಮಂಗಳೂರಿನ ಬಳಿಯ ದಲ್ಲಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಜನಿಸಿದರು. ಪುತ್ತೂರು, ಮಂಗಳೂರು ಮತ್ತು ಮದ್ರಾಸುಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಡೆದು, ಮದ್ರಾಸು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಎಂ. ಎ. ಮತ್ತು ಬಿ. ಎಲ್. ಪದವಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ.

ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅವರ ಬರಹಗಳು ಕನ್ನಡ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿವೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಅವರ ಒಂದು ಕಥಾಸಂಕಲನವೂ ಐದು ಕಾದಂಬರಿಗಳೂ ಈ ತನಕ ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಂದಿವೆ.

ಮಲ್ಲರು ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮ ಅನುಭವವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಗಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸುಮಾರು ಎರಡು ವರ್ಷಕಾಲ ಮದ್ರಾಸಿನ "ಲಿಬರೇಟರ್" ಮತ್ತು ಬೊಂಬಾಯಿಯ "ಟೈಮ್ಸ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ" ಇಂಗ್ಲೀಷು ದೈನಿಕಗಳ ಸಂಪಾದಕ ಮಂಡಲಿಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಮದ್ರಾಸು ಸರ್ಕಾರದ ಸಮಾಚಾರ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರ ಸಹಾಯಕರಾಗಿಯೂ ದುಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಸದ್ಯ ಅವರು ಮಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ವಕೀಲ ವೃತ್ತಿಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ :

ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೯೫೪

K 4662

ಎಲ್ಲಾ ಹಕ್ಕುಗಳು ಲೇಖಕರವು.

ಹತ್ತು ಅಣೆ

ಮುಖ ಚಿತ್ರ

ವಿನಸ್ ಆರ್ಟ್ಸ್

ರಕ್ಷಾಪತ್ರ :

ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪ್ರೆಸ್

ಮುದ್ರಣ :

ಶ್ರೀ ಲಲಿತ ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ್ ವರ್ಕ್ಸ್
ಅಕ್ಕೇಪೇಟೆ, ಬೆಂಗಳೂರು ೨

ಮುಳೆ ನಿಂತು ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ಕಳೆದಿದ್ದರೂ ನಾರಾಯಣ ಬಿಡಿಸಿದ ಕೊಡೆಯನ್ನು ಮಡಚಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುನ್ನಿಸ್ಸಪಾಲಿಟೆಯ ಕೊನೆಯ ದೀಪದ ಕಂಭವನ್ನು ದಾಟಿ ಮತ್ತೂ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಮೈಲು ದೂರ ಹೋಗ ಬೇಕು, ಅದೂ ಕಾಲುದಾರಿಯಲ್ಲಿ. ಒಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳ್ಳಿನ ಬೇಲಿ. ಮತ್ತೊಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಗದ್ದೆ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಕಾಲನ್ನು ಆಚೆಗೆ ಇಟ್ಟರೆ ದಾರಿಯ ಅಂಚಿನ ಮಣ್ಣು ಕುಸಿಯುವುದು. ಅವನ ಇಡೀ ಮೈ ಆಗ ತೂಕ ತಪ್ಪಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ವಾಲುುವುದು. ಆಗ ಕೈ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಲ್ಲಾಡಿ ದರೆ ಕೊಡೆಯ ವಸ್ತ್ರ ಬಿಡಿದು ಮುಳ್ಳು ಬೇಲಿಗೆ ಸಿಗುವುದು. ಬಾಯಿ ಯಲ್ಲೇನೋ ಬೀಡಿಯ ತುಣುಕು ಬೆಳಕು ಇತ್ತು. ಆದರೆ ದಾರಿ ನಡೆ ಯಲು ಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ಅವನಿಗೆ ಅದು ಬೆಳಕನ್ನೀಯದು. ಬೆಂಕಿ ಕಡ್ಡಿಯನ್ನು ಗೀರುವಷ್ಟು ಸಹನೆ ಅವನಿಗಿಲ್ಲ. ಅವನು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಪ್ಪಳಕ್ಕೆ ಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಪ್ಪೆಗಳು ಅವನ ಕಾಲ ಮೇಲೆಯೂ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಗಾಬರಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರುತ್ತಿದ್ದುವು. ಒಂದು ಕಡೆ ಒಂದು ಹಾವು ಅವನ ಕಾಲಿನ ಮೇಲಿನಿಂದಲೇ ಸರಿಯಿತು. ಆದರೂ ಅವನಿಗೆ ಹೆದರಿಕೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವಾಗ ಅವನ ಮನೆಯ ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಬೆಳಕು ಕಂಡಿತು. ಇನ್ನೇನು, ಇದರಿಂದ ಪಾರಾದೆನೆಂದು ವಿಮೋಚನೆಯ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನು ತಾಳಿ ಅವನು ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು ಹೆಜ್ಜೆ ದಾರಿಯ ಅಂಚಿಗಾಯಿತು. ಆಗ ಕಾಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ರಬ್ಬರಿನ ಬೂಟ್ಟು ಫಕ್ಕನೆ ಸಡಿಲಿ ಜಾರಿತು. ಅವನು ಪುನಃ ನೆಟ್ಟಗೆ ನಿಲ್ಲಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಎರಡು ಆಳು ಕೆಳಗಿದ್ದ ಗದ್ದೆಗೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟ. ಮೈಯೆಲ್ಲ ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಒದ್ದೆಯಾಯಿತು. ಕಣ್ಣು, ಮೂಗುಗಳೊಳಗೂ ಕೆಸರಿನ ನೀರು

ಹೊಕ್ಕಿತು. ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಏಳಲೂ ಕೂಡಾ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಸೊಂಟವು ಕೆಸರು ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಹೊತುಹೋದಂತಾಗಿತ್ತು. ಕಾಲನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಊರಿ ಏಳುವಾಗ ಕಾಲು ಜಾರುವುದು. ಕೈಯನ್ನು ಊರಿ ಏಳುವಾಗ ಕಾಲು ಜಾರುವುದು. ಹೇಗೋ ಅವನು ದೊರಳಾಡಿ ಹೊರಳಾಡಿ ಮತ್ತೆ ಎದ್ದುನಿಂತು ಕೆಸಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿದ. ಬೆಂಕಿಕಡ್ಡಿಯ ಪೊಟ್ಟಣ ಎಲ್ಲೋ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿತ್ತು. ಹಣವ ಚೀಲ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಒಡ್ಡೆ ಯಾಗಿತ್ತು. ಬೀಡಿಯ ಕಟ್ಟಿನೊಡನೆ ಕೆಸರುಮಣ್ಣು ಬೆರೆತಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಂದಾಜಿಗೆ ಕಾಲು ಹಾಕುತ್ತ ಕಟ್ಟುಹಣೆಯ ಬದಿಗೆ ಬಂದು ಅವನ್ನೇರಲು ಯತ್ನಿಸಿದ. ಆದರೆ ಮೇಲಿನಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಒಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಎಸೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಹಸಿ ಮಣ್ಣಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿದರೆ ಅದು ಕೈಯಲ್ಲೇ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ಗದ್ದೆಯಿಂದ ಮೇಲೇರಿ ಹೋಗುವ ಮೆಟ್ಟಲನ್ನು ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲೇ ಹುಡುಕಾಡತೊಡಗಿದ. ಅವನ್ನು ಹುಡು ಕುವ ಆತುರದಲ್ಲಿ ಪುನಃ ನಾಲ್ಕೈದು ಬಾರಿ ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಎಡವಿ ಬಿದ್ದ. ಆಗ ತನ್ನ ಬಿಲ್ಲೆಯಿದೆಯೇ ಎಂದು ಕೆಸಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ನೋಡಿದ. ಅದು ಎಲ್ಲೋ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿತ್ತು. ಅವನ ಕಳವಳ ಆಗ ಇಮ್ಮಡಿಯಾಯಿತು. ಲೈಸನ್ಸ್ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿನೋಡಿದ. ಅದು ಇನ್ನೂ ಜೇಬಿನಲ್ಲೇ ಇತ್ತಾದರೂ ಸಂಪೂರ್ಣ ಒಡ್ಡೆಯಾಗಿತ್ತು. ಗದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಬೆಳಕೂ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೋ ಅಲ್ಲೊಮ್ಮೆ ಇಲ್ಲೊಮ್ಮೆ ಕರಿನೋಡದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಬಳಿಯ ರೇಖೆ ನೀರಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಮನೆಯವರನ್ನು ಕರೆಯೋಣವೆಂದರೆ ಅವನಿಗೆ ನಾಲಿ ಗೆಯೇ ಬಾರದು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಬೀಳುವಾಗ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೊಡೆಯ ನೆನಪಾಯಿತು. ಅದೂ ಗದ್ದೆಯಲ್ಲಿದೆಯೇ, ಅಥವಾ ಮೇಲೆ ಉಳಿದಿದೆಯೇ ಎಂದು ಬಹಳ ಯೋಚಿಸಿದ. ಕೊನೆಗೆ ತಾನು ಕೆಳಗೆ ಜಾರಿ ಬೀಳುವಾಗ ಅದು ಮೇಲೆ ಮುಳ್ಳಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲೇ ಉಳಿದಿರಬಹುದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಆ ಯಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೊಣಕಾಲವರೆಗೆ ಮುಳುಗುವ ಆ ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚೆ ತೆಗೆಯು ವುದೆಂದರೆ ಸುಲಭವ ಕೆಲಸವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ. ಆದರೆ ಆಯಾಸ

ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆಂದು ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲೂ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ. ನಾಲ್ಕು ಸುತ್ತಲೂ ಕೆಸರು. ನಿಂತುಕೊಂಡರೆ ಕಾಲು ನೋಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೂ ಅವನು ಬುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯವಾಗುವಾಗ ಯಾರೋ ಲಾಟೀಸುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಆದರೆ ಅವರನ್ನು ಕರೆಯಲು ಅವನಿಗೆ ನಾಲಿಗೆ ಬಾರದು. ಲಾಟೀಸಿನ ತುಣುಕು ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಯಾರೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಮತ್ತೆ ಅವರ ಬೆಳಕಾಪರೂ ಅವನ ಮೇಲೆ ಬೀಳದು. ಅವನು ಆಗ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವರು ಚಳಿಪಳಿ ಸದ್ದನ್ನಾದರೂ ಕೇಳಿ ಅವನನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನು ನಿಂತಲ್ಲಿಂದ ಕದಲಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಅವರ ಗುರುತು ಸಿಗದೆ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರೇನೋ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು, ನಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪಸಮಯದಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಟಾರ್ಚ್ ಲೈಟನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಅವನಿಗೆ ಕಂಡಿತು. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕರೆಯುವ ಮಾನಸ್ಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಹಠಾತ್ತನೆ ಒಂದು ಕೆಮ್ಮು ಬಂತು. ಕೂಡಲೇ ಟಾರ್ಚಿನ ಬೆಳಕು ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಕಳವಳವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಓಡಿಬಿಡೋಣವೆಂದೆನ್ನಿಸಿತು ಅವನಿಗೆ. ಕಾಲಿನ ಗಂಟುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಶಕ್ತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೊಂಟದ ಕೀಲು ನೋಯಿತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೂ ಅವನು ತನ್ನ ಮುಖ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡ.

ಬಹುಶಃ ಆ ಲೈಟು ಹಾಕಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ಅವನ ಗುರುತು ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಅದಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿದ್ದಾನೆಂದೂ ತಿಳಿದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ ಗದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ದನಕರುಗಳೋ ಆಡುಗಳೋ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಇರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ನಾಯಿಗಳೂ ಮೀನುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ತಿರುಗಾಡುವುದೂ ಇತ್ತು. ಮತ್ತೆ ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಬೆಕ್ಕುಗಳಿಗಂತೂ ಗದ್ದೆಗಳಲ್ಲೇ ಕಪ್ಪೆಗಳನ್ನೋ ಮೀನುಗಳನ್ನೋ ಹೊಂಚುಹಾಕಿ ಹಿಡಿದು ತಿನ್ನುವುದೊಂದೇ ಕೆಲಸ. ಆದುದರಿಂದ ಆ

ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮುಂದರಿಯಿತು. ಆದರೆ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅದರ ನಡಿಗೆ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಲೈಟಿನ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ದಿಂಡಾದ ಎತ್ತರ ನಿಲುಕಿಕೆಯ ಆಳು ಅದು. ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಂಡಾಸು ಇತ್ತು. ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಬಣ್ಣದ ಲುಂಗಿಯನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಕಾಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ದಪ್ಪ ಚರ್ಮದ ಎಕ್ಕಡದ ಶಬ್ದ ಅವನಿಗೆ ಕಪ್ಪೆಗಳ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಮಿಕೀಟಗಳ ಕೂಗಿನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲೂ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು.

ಕೊನೆಗೆ ಅದು ಮಾಮುಬ್ಯಾರಿಯೆಂದು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಬಿಡಬಹುದಿತ್ತೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಆಕಾಶ ಇನ್ನೂ ಕಪ್ಪಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮೋಡಗಳ ಮೇಲೆ ಮೋಡಗಳು ಸರಿದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದವು. ವೇಗವಾಗಿ ಬೀಸುವ ಗಾಳಿಯೊಡನೆ ನೀರ ಹನಿಗಳು ಹಾರಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಂದೆಡೆಯಿಂದ ಸಮುದ್ರದ ಘೋರ ಗರ್ಜನೆ ಕೇಳುವುದು. ಮತ್ತೊಂದೆಡೆಯಿಂದ ಅಲ್ಲೇ ಗದ್ದೆಯಿಂದ ಕೆಳಗೆ ತೋಡಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಹರಿಯುತ್ತಿರುವ ಸದ್ದು ಕೇಳುವುದು. ಕಪ್ಪೆಗಳು ಒಂದೇಸವನೆ ರಟ ರಟಿನ್ನುತ್ತ ಕೂಗುತ್ತಿವೆ. ಒಂದು 'ಟೊರೋ ಟೊರೋ' ಎನ್ನುವಾಗ ಇನ್ನೆರಡು ಟ್ರಂಟ್ರಂ ಎನ್ನುವುವು. ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ರೀ ಕ್ರೀ ಎಂದು ರಾಗವೆಳೆಯುವುದು. ಮಣ್ಣಿನಡಿಯಲ್ಲಿ ಏಳು ತಿಂಗಳ ಬೇಸಿಗೆಯನ್ನು ಕಳೆದು ಅವು ಈಗ ಪುನಃ ಮಳೆ ಬಂದೊಡನೆ ಅವು ಮೇಲೆ ಬಂದು ತಮ್ಮ ಬಿಡುಗಡೆಯ ಸಂತೋಷವನ್ನೂ, ಮಳೆ ನೀರಿನ ತಂಪಿನ ಸ್ಪರ್ಶಸುಖವನ್ನೂ ಈ ಸಂಕೀರ್ಣ ಸ್ವರಗಳ ಮೂಲಕ ಎಡೆ ಬಿಡದೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಿವೆ. ಮತ್ತೆ ಕೀಟಗಳ ಶಬ್ದ ಬೇರೆಯೇ, ಆ ಶಬ್ದಗಳಿಗೆ ತುದಿಮೊದಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಕಡೆಯಿಂದ ಯಾವ ಧ್ವನಿ ಹೊರಡುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಆಗ ತಾನು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದನೆಂದು ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಬೆಳಗಾಗುವವರೆಗೂ ಪಾರಾಗುವ ಉಪಾಯ ಅವನಿಗೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಮಿಂಚು ಹಾರತೊಡಗಿತು. ಸಿಡಿಲಿನ ಶಬ್ದವೂ ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ಆಯಿತು. ಅದರೊಡನೆ ಜಡ ಮಳೆಯೂ

ಭೋರಿಡುತ್ತ ಬಂತು. ನಾರಾಯಣ ಬೇಗಬೇಗನೆ ಗದ್ದೆಯಿಂದ ಮೇಲೆ ಹತ್ತುವ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಹುಡುಕತೊಡಗಿದ. ಒಂದೆಡೆ ತುಸು ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಲ್ಲು ಹೊರಚಾಚಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾದರೂ ಕಾಲಿಟ್ಟು ಮೇಲೇ ರೋಣವೆಂದು ಅದರ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಾಲಿಟ್ಟು ಮತ್ತೊಂದು ಕಾಲನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಇಡಲು ಅವನು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಆ ಕಲ್ಲು ತುಂಡು ಕೆಳಗೆ ಕುಸಿದುಬಿತ್ತು. ಅವರೊಡನೆಯೇ ಅವನು ಪುನಃ ಗದ್ದೆಗೆ ಬಿದ್ದ. ಕೈಕಾಲುಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಾಯಗಳಾದುವು. ಮೈಯ್ಯೆಲ್ಲೆಲ್ಲ ಇನ್ನೂ ಮಣ್ಣಾಯಿತು. ಗಾಯಗಳು ಉರಿಯತೊಡಗಿದವು. ಮಳೆ ಬಂತೇ ಬಂತು. ಅವನ ಮೈ ಮೇಲೆ ಭಾರವಾದ ನೀರ ಹನಿಗಳು ಧಾರೆ ಯಾಗಿ ಸುರಿದುವು. ತಲೆಯ ಕೂದುಲುಗಳು ಒದ್ದೆಯಾಗಿ ಕಣ್ಣುಮೇಲೆ, ಮೂಗಿನ ತುದಿಯಿಂದ, ಬಾಯಿಯ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲ ನೀರು ಹರಿಯತೊಡಗಿತು. ಅವನಿಗೆ ಶ್ವಾಸ ಬಿಡುವುದು ಕೂಡಾ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಯಿತು.

ಅವನು ಮೇಲೇರುವ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಎಲ್ಲಿದೆಯೆಂದು ತುಂಬಾ ನೆನಪು ಮಾಡಿದ. ಅವನೇನಾದರೂ ಆ ದಾರಿಯಿಂದ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಇದು ಮೊದಲಬಾರಿಯಲ್ಲ: ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅವನು ಅಲ್ಲೇ ಸಮೀಪದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಆ ತನಕ ಗದ್ದೆಗಳಿಗಿರುವ ಇಲ್ಲವೇ ಗದ್ದೆಯಿಂದ ಮೇಲೆ ಹತ್ತುವ ಅವಕಾಶ ಬಂದೊದಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಗದ್ದೆಯಿದೆ ಎಂಬುದೂ ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಆ ಗದ್ದೆ ಯಾರದು, ಅದನ್ನು ಯಾರು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಿಯಲ್ಲದೆ ಬೇರೇನು ಬೆಳೆ ಬೆೆಯುತ್ತದೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಅವನು ಎಂದೂ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಅವನಿಗೆ ಆ ತನಕ ತೋರಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಆ ವಠಾರದೊಡನೆ ಸಂಬಂಧ ಅವನ ಮನೆಯ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರ ಆಗಿತ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವನು ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇರುವನು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಐದು ಗಂಟೆಯಾಗುವ ಮೊದಲೇ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗುವನು. ಹಗಲಲ್ಲಿ ಅವನು ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ನೋಡಿದುದು ಬಹಳ ಅಪರೂಪದಲ್ಲಿ. ರಾತ್ರಿ ಹಿಂದಿ

ರುಗುವಾಗ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಾಗುವುದೂ ಇತ್ತು. ಕೆಲವು ಸಲ ಮನೆಗೆ ಬಾರದಿರುವುದೂ ಇತ್ತು. ಮತ್ತೆ ತಿಂಗಳುಗಟ್ಟಲೆಯಾಗ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಇರುವ ಸಂದರ್ಭಗಳೂ ಅವನಿಗೆ ಆಗಾಗ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು.

ಗದ್ದೆಯ ಬವಿಯಿಂದಲೇ ಹೋಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತ ಅವನು ತೋಡಿನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ. ಅದರಲ್ಲಿ ನೀರು ಹರಿಯುವ ಶಬ್ದ ಮಾತ್ರ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತಲ್ಲದೆ, ಅದು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅದರ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಮುಳ್ಳಿನ ಗಿಡಗಳ ಮೇಲೆ ಕಾಲಿಡುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಾಣವೇ ಹೋದಂತಾಯಿತು. ಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳ್ಳುಗಳು ಚುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಅವನ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂತು. ಒಮ್ಮೆ ಅವನಿಗೆ ಕೆಳಗೆ ತೋಡಿಗೆ ಇಳಿದುಬಿಡೋಣವೆಂದು ತೋರಿತು. ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ನೀರಿರಬಹುದೆಂಬ ಭಯವಾಯಿತು, ಮತ್ತೆ. ಅವನಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಈಜಲೂ ತ್ರಾಣವಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಅಲ್ಲೇ ಒಂದು ದಿಣ್ಣೆ ಅವನ ಕೈಗೆ ತಗಲಿತು. ಅದನ್ನೇರಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ.

ಏನು ವಿಸ್ಮಯ ತನಗಿದು ಸಂಭವಿಸಿದುದು ಎಂಬ ಆಗ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಯಾರೋ ಎಲ್ಲ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಹೋಗುವ ಕತೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದುದು ಅವನ ನೆನಪಿಗೆ ಆಗ ಬಂದವು. ಏನೋ ಒಂದು ತರಹದ ಹುಲ್ಲು ಇದೆಯಂತೆ. ಅದು ಕಾಲಿಗೆ ಸೋಂಕಿದರೆ ಸಾಕು. ಆ ಮೇಲೆ ದಾರಿಯ ಭ್ರಮೆ ಆರಂಭವಾಗುವುದು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿದರೂ ಮತ್ತೆ ಬೆಳಗಾಗುವ ತನಕವೂ ದಾರಿ ಕಾಣಿಸಿಗದಂತೆ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಭೂತಗಳ ಕತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಭೂತದ ಉಪದ್ರವದಿಂದಾಗಿ ದಾರಿ ಕಾಣಿಸದೆ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ರಾತ್ರಿಯಿಡೀ ಅಲೆಯುವವರಿರುವರಂತೆ. ಅದೂ ಕಲ್ಪುರ್ತಿ ಎಂಬ ಹೆಣ್ಣು ಭೂತದ ಮಹಿಮೆಯೆಂದರೆ ಮಹಿಮೆಯೇ. ಅದು ಉಪದ್ರವ ಕೊಡತೊಡಗಿತೆಂದರೆ ಮತ್ತೆ ಅದನ್ನೆದುರಿಸಲು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಮಂತ್ರವಾದಿಗಳ ಸಹಾಯವೇ ಬೇಕು. ನಾರಾಯಣ ಆ ಭೂತ ಪೀಡೆ ಗೊಳಗಾದ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರನ್ನು ನೋಡಿಯೂ ಇದ್ದ. ಅವರಿಗೆ ಏನನ್ನು ಕಂಡರೂ ವಿಭ್ರಮೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು: ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಏನೇನೋ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತರೆ ಅನ್ನಕ್ಕೆ ಅಮೇಧ್ಯ ಬಿತ್ತನ್ನುವರು. ನಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಮೂತ್ರವಿದೆಯೆಂದು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಬಿಸಾಡುವರು. ಹಾಗೆಯೇ

ತನಗೇನಾದರೂ ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿದಂತಾಯಿತೇ ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಅನಾನುಷ ಶಕ್ತಿಗಳ ಕೈವಾಡವಿಲ್ಲವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾನಾಗಿಯೇ ಜಾರಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು. ಮೇಲೆ ಹತ್ತುವ ದಾರ ತನಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಹೀಗೆ ಗೋಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಂತಾಗಿ ದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಅವನು ಭಾವಿಸಿದ.

ಕೈಕಾಲುಗಳು ದಣಿದಿದ್ದವು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವನ ಊಟದ ಸಮಯವೂ ದಾಟುತ್ತಿತ್ತು. ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಆಗಲೇ ಹಸಿವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದೆಡೆಯಿಂದ ಬಾಯಾರಿಕೆಯೂ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮನಸ್ಸು ಉದ್ವಿಗ್ನವಾಗಿ ಬಳಲಿಹೋಗಿತ್ತು. ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ತುಸು ನಿದ್ರೆಯ ಜೊಂಪೂ ಹಿಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆತೀಳು ಸಲ ಆಕಳಿಸಿದ. ಕಾಲುಗಳು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮರದಂತಾಗಿದ್ದವು. ಅಂಗಿ ಇಜಾರಗಳಿಂದ ಇನ್ನೂ ನೀರು ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಮತ್ತೆ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಮಿಂಚು ಮಿಂಚಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಅದರ ಬೆಳಕಿಗೆ ಕ್ಷಣಕಾಲ ಭೂಮಿಯಿಡೀ ಬೆಳ್ಳಿಯಂತೆ ಕಾಣುವುದು. ಆದರೆ ಮತ್ತೊಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಕತ್ತಲೆ. ನಾರಾಯಣ ಹಾಗೆಯೇ ಅದರ ಬೆಳಕಿಗೆ ಕೆಲವು ಹೆಜ್ಜೆ ಹೋದ. ಒಮ್ಮೆ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹೊಳೆಯುವ ಮಿಂಚು ಭ್ರಮೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ಅವನು ಆಗ ತೋಡಿನ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಬೀಳುವುದರಲ್ಲಿದ್ದ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಸಣ್ಣ ಮರದ ಆಧಾರದಿಂದ ಅವನು ಕೆಳಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ.

ಅವನು ಹಾಗೆಯೇ ಎಡವುತ್ತ ತಡುವುತ್ತ ತೋಡಿನ ಅಂಚಿನಿಂದಲೇ ಮುಂದರಿಯುವಾಗ ಅವನ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ಎನ್ನೋ ತಣ್ಣಗಿನ ವಸ್ತು ಹರಿದಂತಾಯಿತು. ಅದರ ಮೈ ನುಣ್ಣಗೆ ಇತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಫಕ್ಕನೆ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಇಟ್ಟೆಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಹಿಂದಕ್ಕೆಳೆದ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಹಾವು ಬುಸುಗುಟ್ಟುವ ಸ್ವರ ಕೇಳಿಸಿತು. ಆ ಕಡೆ ಅವನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಇನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ಮಿಂಚುಗಳು ಮಿಂಚಿದವು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಹಾವಿನಿಂದ ಕೇವಲ ಒಂದು ಮಾರು ದೂರದಲ್ಲಿರುವೆನೆಂಬ ಅರಿವಾಯಿತು. ಅದು ಹೆಡೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರ ಮೈಮೇಲಿದ್ದ ನೀರಿನ ಪರೆ ಮಿಂಚಿನ ಬೆಳಕಿಗೆ

ಹೊಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡೋಣವೆಂದು ತೋರಿದರೂ ಓಡಲು ಮನಸ್ಸು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅದೂ ಉದ್ರಿಕ್ತಗೊಂಡ ನಾಗರ ಹಾವಿನ ಸಮೀಪದಿಂದ ಓಡುವುದೆಂದರೆ ಸುರಕ್ಷಿತ ಉಪಾಯವಲ್ಲ. ಅದು ಓಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ಬಂದು ತನ್ನನ್ನು ಕಚ್ಚಿತೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಭಯವಾಯಿತು. ಒಂದು ವೇಳೆ ತಾನು ಓಡಿ ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಅದು ತನ್ನ ಮೇಲಿನ ಹಗೆತನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟೀತೆ? ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದೂ ಅದು ತನ್ನನ್ನು ಕಚ್ಚಬಹುದು. ಹೀಗೆಂದು ನೆನಸಿ ಅವನು ನಿಂತಲ್ಲಿಂದ ಕದಲದೇ ಅದನ್ನೇ ನೋಡಿದ. ಅದೂ ಎತ್ತಿದ ಹೆಡೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮಡಚಲಿಲ್ಲ. ಬುಸುಗುಟ್ಟುವುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಿಲ್ಲಿಸಿತು. ಮಿಂಚಿನ ಬೆಳಕಿಗೆ ಅದರ ಕೇದಿಗೆಯ ಮೈಬಣ್ಣ ಅವನಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ಅದು ಆಗಾಗ ಬಾಯಿಯ ಹೊರಗೆ ಹಾಕುತ್ತಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಹಾಗೆಯೇ ನಿಂತು ಅವನಿಗೆ ಅದರ ಭಯ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಅದೂ ತನ್ನ ಹಾಗೆಯೇ ಜೀವನವನ್ನುಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಅವನು ಕಲ್ಪಿಸಿದ.

ಗಂಟೆ ಹೊಡೆಯುವುದು ದೂರದಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಎಣಿಕೆ ಮಾಡಿದ. ಹನ್ನೊಂದು ಪೆಟ್ಟು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವನು ಊಟಮಾಡಿ ಮಲಗುವವ. ಇನ್ನು ಬೆಳಗಾಗುವ ತನಕವೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇದ್ದರೆ ನಾನು ಚಳಿಯಲ್ಲೇ ಸತ್ತುಹೋಗಲಾಬಹುದೆಂದು ಅವನು ಹೆದರಿದ್ದ. ಕಪ್ಪೆಗಳು ಮತ್ತು ಕ್ರಿಮಿಕೀಟಗಳು ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದುವು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೂರದಲ್ಲೊಂದು ಬೆಳಕು ಕಂಡಿತವನಿಗೆ. ಆ ಗದ್ದೆಯ ಮೇಲಿನ ದಾರಿಯ ಕಡೆಗೆ ಅದು ಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗಲೂ ಅವನಿಗೆ ಭೂತಗಳ ನೆನಪಾಯಿತು. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವ ಕೆಲವು ಪ್ರೇತಗಳ ದಂತಕತೆಗಳನ್ನೂ ಅವನು ಹಿಂದೆ ಕೇಳಿದ್ದ. ಅಲ್ಲೇ ಒಂದು ಭೂತದ ಸ್ಥಾನವಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ವರ್ಷ ವರ್ಷವೂ ಭೂತದ ಆರಾಧನೆ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಏಳೆಂಟು ಕೋಳಿಗಳು ನಾಲ್ಕೈದು ಕುರಿಗಳು ಆ ಭೂತಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿ ಕಡಿಯಲ್ಪಡಬೇಕಿತ್ತು. ಅದು ಬಹಳ ಪ್ರತಾಪದ ಭೂತ

ವೆಂದು ನಾರಾಯಣ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಆ ವಠಾರದಲ್ಲಿ ಸತ್ತ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮೇಲೂ ಆ ಭೂತದ ಕೈವಾಡವಿತ್ತೆಂದು ಜನರ ನಂಬಿಕೆ. ಆದರ ಪೀಡೆಯಿಂದ ಸತ್ತ ಒಬ್ಬ ಭಟ್ಟರು ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸನಾಗಿ ರಾತ್ರಿ ಯಲ್ಲಿ ಬೊಬ್ಬಿಡುತ್ತ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿರುವರಂತೆ. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು ಸತ್ತು ಮಾಸಿಯಾಗಿ ಹಲವು ಜನರ ಮರಣಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದಳಂತೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಸತ್ತು ಪಿರಾಚಿಗಳಾಗಿ ಆ ಭೂತದೊಡನೆ ಕೂಡಿಕೊಂಡಿರುವರಂತೆ. ಒಬ್ಬ ನಾಸಿಕ್ಕಿ ಅಲ್ಲಿ ನೀರಿಲ್ಲದೆ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟಿದ್ದನಂತೆ. ಅವನು ಈಗ 'ರಣ' ವಾಗಿ ಅನೇಕರನ್ನು ಹೆದರಿಸಿದ್ದಾನಂತೆ, ಕೆಲವರನ್ನು ಕೊಂದಿರುವನಂತೆ. ಅವರಲ್ಲರೂ ನಡುರಾತ್ರಿಗೆ ಪಂಜುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಊರಿಡೀ ಸುತ್ತುವರಂತೆ. ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಆರ್ಭಟಿಸುವರಂತೆ. ನಾರಾಯಣನ ಮನೆಯವರೂ ಈ ಆರ್ಭಟಿಯ ಶಬ್ದವನ್ನು ತಾವು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆಂದು ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಅವನೊಡನೆ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವನು ಈ ಕತೆಗಳನ್ನೆಂದೂ ನಂಬಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನೇ ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಎನ್ನೊಂದೂ ರಬ್ಬವಾಗಲೀ, ಬೆಳಕಾಗಲೀ ಆ ತನಕ ಗೋಚರವಾದದ್ದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಮನೆಗಳು ಖಾಲಿ ಬಿದ್ದರೂ ಕೂಡಾ ಜನರು ಅಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ಕಡಿಮೆ. ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದವರಿಗಂತೂ ಮನೆ ಬಾಡಿಗೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಆ ಬೆಳಕನ್ನು ಕಂಡಾಗ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಈ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಬರತೊಡಗಿದುವು. ಅದು ನೇರವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡವರೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅದರ ಹಿಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಪಮಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಬೆಳಕು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಈಗ ಸಂಶಯ ಬಲವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಭೂತಗಳು ತನ್ನನ್ನೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲವು ಎಂದುಕೊಂಡು ಅವನು ಸುಮ್ಮನಾದ.

ಮತ್ತೆ ತುಸುಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆ ಬೆಳಕು ಇನ್ನೂ ಹತ್ತಿರ ಬಂತು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಅದರೊಡನೆ ಜನರೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅನಂತರ ಅವರು ಮಾತಾಡುವುದೂ ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿತು. ಒಮ್ಮೆಲೇ ಅವನು ಗದ್ದೆಯಂ

ಚಿನ ದಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಕಾಲು ಹಾಕಿದ. ಅವನಿಗೆ ಆಗ ಯಾವ ಅಂಜಿಕೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗಾದರೂ ಈ ಕೆಸರ ರಾಶಿಯಿಂದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರೆ ಸಾಕೆಂದು ಅವನು ತವಕಪಟ್ಟ.

“ಏನದು ಗದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳುತ್ತಿದೆ. ಎತ್ತು ಗಳೆಲ್ಲಿಯಾದರೂ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿವೆಯೇ?” ಎಂದು ಬೆಳಕಿನೊಡನೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದುದು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಕೇಳಿತು.

“ಏನೋ ಇವತ್ತು ಮಳೆಯೂ ಏಪರಿತ ಬಂದಿದೆಯಲ್ಲ? ಎಲಾ ದರೂ ನೀರು ನಾಯಿಗಳು ಗದ್ದೆಗೆ ಬಂದಿರುವುಪೋ ಏನೋ! ಮೀನು ಗಳನ್ನು ಹೆಕ್ಕಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿರಬೇಕು.”

“ಎಲ್ಲಾ ದರೂ ಜಾರಿ ಬೀಳಬೇಡಿ! ಮಣ್ಣು ಹಸಿಯಾಗಿದೆ-ಗದ್ದೆಗೆ ಬಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ ಬೆಳಗ್ಗೆಯೇ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಎತ್ತಬೇಕಷ್ಟೆ!” ಎಂದು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ದ್ವನಿಕೂಡಿಸಿದ.

“ಹೌದಾದು. ನೀರು ನಾಯಿಗಳ ಸುದ್ದಿ ಮಾತಾಡಿ ಅವನ್ನು ಸುಡುಕುತ್ತ ಹೋಗಬೇಡಿ. ದಾರಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು ಮತ್ತೊಬ್ಬನೆಂದ.

ನಾರಾಯಣ ಒಂದೇ ಸವನೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ ಕಾಲುಗಳು ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಹೂತುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಆಗ ಅವನ ಕಾಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಮುಳ್ಳುಗಳೆಲ್ಲ ಚುಚ್ಚುವುವು. ಅದನ್ನು ಪುನಃ ಎತ್ತವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಹಿಂಡಿದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

“ಯಾರೋ ನರಮನುಷ್ಯರೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದಲ್ಲ? ಅದೇನು ತಲೆಯ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ? ನೋಡಿ ನೋಡಿ”, ಎಂದನೊಬ್ಬ ಮತ್ತೆ.

“ಹೂ, ಹುಂ. ಹೋಗೋಣ ಬೇಗ. ಹೌದು ನರಮನುಷ್ಯ. ನಿಮಗೆ ಏನೆಲ್ಲ ಕಾಣುತ್ತದೆ! ನಡೆಯಿರಿ ನೋಡುವ. ದಾರಿ ನೋಡುವುದು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ಸಾಯಬೇಡಿ!” ಎಂದು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಗದರಿಸಿದ.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ತಾನು ಗದ್ದೆಯ ಅಂಚಿನ ಸಮಾಪ ಹೋಗುವು

ದರೊಳಗೆ ಅವರು ಮುಂದುವರಿದುಬಿಟ್ಟಾರೆಂದು ಭಯವಾಯಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ಅವನು ಚಪ್ಪಾಳೆ ಬಡೆದ.

“ಯಾರದು ?” ಎಂದು ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೇಳಿದರು.

“ಇಲ್ಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಹತ್ತುವ ದಾರಿ ಎಲ್ಲಿದೆ ?” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ಮೇಲೆ ಎಂದರೆ, ಎಲ್ಲಿ ಆಕಾಶಕ್ಕೋ ?” ಎಂದು ಒಬ್ಬರು ನಕ್ಕರು.

“ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಲ್ಲಿ. ನಾನು ಬಂದೆ” ಎನ್ನುತ್ತ ನಾರಾಯಣ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದ.

ಮೇಲಿದ್ದವರಿಗೆ ಅದು ಮನುಷ್ಯನೇ ಹೌದೆಂದು ಕೊನೆಗೆ ತೋರ ರಬೇಕು. ಅವನಿಗೆ ಕಾಟೀವಂತೆ ಲಾಟಾನನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಹಿಡಿದರು.

“ದಾರಿಯೆಲ್ಲಿ ?” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಕೇಳಿದ.

“ದಾರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಆಚೆ ಹೋಗಬೇಕು, ಇಲ್ಲಿಗೇ ಬಾ. ನಾವು ಹೇಗಾದರೂ ಮೇಲೆ ಎಳೆಯುತ್ತೇವೆ.”

“ಆದರೆ ನಮ್ಮನ್ನೂ ಗದ್ದೆಗೆ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಎಳೆದುಹಾಕಬೇಡ ಮಹಾರಾಯಾ !” ಎಂದು ಒಬ್ಬ ನಕ್ಕ.

“ಇಲ್ಲವ್ವ! ನನ್ನನ್ನು ಮೇಲೆ ಎಳೆಯಿರಿ”, ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಅಳು ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಅವರು ನಿಂತದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ.

“ನಿನಗೇನು ಗ್ರಹಚಾರ ಹಿಡಿಯಿತಪ್ಪ ! ಏನಾದರೂ ಇಲ್ಲಿಯ ಭೂತ ಬಿಲ್ಲರಾಯ ನಿನ್ನನ್ನು ನೂಕಿದನೆ ?” ಎನ್ನುತ್ತ ಒಬ್ಬ ಬಗ್ಗಿ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಕೈಕೊಟ್ಟ.

“ನನಗೆ ಎಟಕುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ನಿರಾಶೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ. ಅವನಿಗೆ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಮೇಲೆ ಹತ್ತುವ ತ್ರಾಣವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

“ಹೂಂ. ಹಾಗಾದರೆ ನಿನಗೊಂದು ಏಣಿ ತರಬೇಕು !” ಎಂದು ಮೇಲಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕ. “ಏನಾದರೂ ತೆಂಗಿನ ಮರಕ್ಕೋ ಮಾವಿನ ಮರಕ್ಕೋ ಏರಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಿಯಾ ?.... ಅಲ್ಲಿ

ಮೆಟ್ಟಲಿದೆ. ಅಲ್ಲಿವರೆಗೆ ಹೇಗಾದರೂ ಬಾ. ನಾವು ದೀಪ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇವೆ.”

ನಾರಾಯಣ ಹೇಗಾದರೂ ಗದ್ದೆಯ ಅಂಚಿಗೆ ಒಂದು ಕೈಯ್ಯ ನ್ನೂರಿ ವಾಲುತ್ತು ವಾಲುತ್ತು ಅವರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದೆ ಹೋಗುವಾಗ ಅವನ ಕಾಲಿಗೆ ಒಂದು ಬೂಟ್ಟು ತಗಲಿತು. ಆಗತಾನೇ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಕಾಲು ಬರಿದಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುದು. ಅದನ್ನು ಹೆಕ್ಕಿ ಕೊಂಡು ಮತ್ತೊಂದನ್ನು ಹುಡುಕ ತೊಡಗಿದ.

“ಏನು ಮಾಡುತ್ತೀ ಮಹಾರಾಯಾ ಅಲ್ಲಿ? ನಮ್ಮನ್ನು ಹೋಗಲು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಲಾಟೀನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡವ ಕೇಳಿದ.

“ನನ್ನ ಒಂದು ಪಕ್ಕೇಟು ಇಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ದೀಪ ಕೊಡಿ. ನಾನೀಗ ಹುಡ್ಕಿ ಕೊಡ್ತೇನೆ”, ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ದೀಪಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ. ಅವನಿಗೆ ಬೂಟ್ಟು ಹುಡುಕಲಿಕ್ಕೆ ದೀಪ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲು ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು.

“ಆಯಿತು. ನಮಗೆ ಇದೇ ಕೆಲಸವೆಂದು ನೀನು ಭಾವಿಸಿರುವ ಹಾಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ನಾಳೆ ನಿನಗೆ ಅದನ್ನು ಹುಡುಕಬಾರದೆ? ಯಾರಾದರೂ ಕಳ್ಳರು ಅದನ್ನು ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆಯೇ? ನಮಗೆ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ? ನಿನಗಾದರೂ ಏನೂ ಹೆದರಿಕೆಯಿಲ್ಲ”, ಎನ್ನುತ್ತ ಲಾಟೀನನ್ನು ಮೇಲೆ ನಿಂತವ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು “ಬೇಗ ಹುಡುಕು. ನಮಗೆ ತೂಕಡಿಕೆ ಹತ್ತಿದೆ” ಎಂದ.

ನಾರಾಯಣ ಲಾಟೀನನ್ನು ಒಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಇನ್ನೊಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೆಸರನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ. ಇನ್ನೊಂದು ಬೂಟ್ಟು ಅಲ್ಲೇ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನ ಬಿಲ್ಲ ಬೇಗನೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ.

“ತಡವಾಯಿತಪ್ಪ ನಮಗೆ” ಎಂದು ಮೇಲಿನಿಂದ ಒಬ್ಬ ಅವಸರ ಮಾಡಿದ.

“ಇನ್ನು ಒಂದು ಮಿಟು. ಈಗ ಸಿಗ್ಗಿದ್ದೆ ಮತ್ತೆ ನಾಳೆಯೇ ಹುಡ್ಕುತ್ತೇನೆ” ಎನ್ನು ತ್ತ ನಾರಾಯಣ ಬೇಗಬೇಗನೇ ಕೆಸರನ್ನು ಹಿಂಡಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಎಷ್ಟು ನೋಡಿವರೂ ಅದು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅವನು ಮುಂದೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟ. ಆಗಲೇ ಅವನ ಕಾಲಿಗದು ತಾಗಿದಂತಾಯಿತು. ಕೆಸರಿನೊಳಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿದ. ಅದು ಸಿಕ್ಕಿತು.

“ಛಿ! ನೀನು ನಮ್ಮನ್ನು ತ್ರಿಶಂಕು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟೆಯಲ್ಲ! ನೀನೂ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮನ್ನೂ ಹೋಗಬಿಡೋದಿಲ್ಲ.”

“ಆಯ್ತಣ್ಣ. ಇಗೊಳ್ಳಿ ಲಾಟೇನು”, ಎಂದು ಲಾಟೇನನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಕೆಳಗೆ ಅವನು ನಡೆಯತೊಡಗಿದ.

“ಇದೇ ಮೆಟ್ಟಿಲು. ಇಲ್ಲಿ ನೀನು ಏರು” ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋದ ಬಳಿಕ ಮೇಲಿನಿಂದ ಲಾಟೇನು ಕೊಂಡುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವನಂತ.

ನಾರಾಯಣ ಎರಡು ಬಾಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮೆಲ್ಲನೆ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತಿಕೊಂಡು ಮೇಲೆ ಬಂದ. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಅವರ ಗುರುತು ಸಿಕ್ಕಿದರೂ, ಅವರಿಗೆ ಅವನ ಗುರುತು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಕಾಲು ಬೆರಳಿನಿಂದ ತಲೆಯ ಕೂದಲ ತುದಿಯ ತನಕವೂ ಕೆಸರಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ ಕಾಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಮುಳ್ಳುಗಳ ಚುಚ್ಚುವಿಕೆಯಿಂದಲೂ ಮೈಯಲಾಗಿದ್ದ ಇತರ ಸಣ್ಣ ಗಾಯಗಳ ನೋವಿನಿಂದಲೂ ಅವನು ಬಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ.

“ಎನಾದರೂ ಇಲ್ಲಿ ಕುಸ್ತಿ ಮಾಡಿದಿಯೇ ಮಹಾರಾಯಾ?” ಎಂದು ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ ನಾರಾಯಣನೊಡನೆ ನಗುತ್ತ ಕೇಳಿದ.

“ಜಾರಿ ಬಿದ್ದೆ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಕಂಪಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಉತ್ತರಿಸಿದ.

“ನೀನೇನು ಇಲ್ಲಿಯವನಲ್ಲವೇ? ನಿನಗೆ ದಾರಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ?”

“ಹೂಂ”, ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ರಾಗವೆಳೆದ.

“ಹಂ. ತಡವಾಯಿತು. ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲ ಏಚಾರಣೆ. ನಡೆಯಿರಿ. ಹೊಂಡಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಆನೆಯನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮೇಲೆ ತೆಗೆದವಲ್ಲ!” ಎಂದು ಒಬ್ಬ ಗಟ್ಟಿಯಾಗ ಹೇಳಿದ.

ನಾರಾಯಣ ಮೆಲ್ಲನೆ ಬಾಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕಾಲಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ಅವರ

ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ನಟಿಸಿ, ಅವರು ಮುಂದೆ ಹೋದೊಡನೆ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನಿಂದ ದೀಪದೊಡನೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದವರೂ ಅವನ ಮನೆಯ ಸಮೀಪವಾದರು. ಅವನು ಫಕ್ಕನೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ತೆಂಗಿನ ಮರದ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡ.

“ಇಷ್ಟು ವೇಗದಲ್ಲಿ ಆ ಮೋಟಾರು ಹೋಯಿತೋ ದೇವರೇ ಬಲ್ಲ. ಲಾರಿಯೋ ಬಸ್ಸೋ ಎಂದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.”

“ಅದು ಲಾರಿಯೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಂದು ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಬಸ್ಸಾದರೆ ನಿಲ್ಲದಿರುತ್ತಿತ್ತೆ?”

“ಯಾರಾದರೂ ಮನುಷ್ಯರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಿಲ್ಲಿಪುತ್ತಿದ್ದರು!”

“ಏನಪ್ಪ! ಈಗ ಮೋಟಾರುಗಳೆಂದರೆ ಹೀಗೆಯೇ. ಬಿಡುವವರಿಗೆ ಜನರ ಲೆಖ್ಪನೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರಂತೂ ಹೇಗಾದರೂ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡೇ ವೆಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲೇ ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆ.”

“ಅಲ್ಲ ಅಷ್ಟು ನೇರವಾದ ರಸ್ತೆಯದು. ಅದಕ್ಕೆ ತಾಗಿ ಅಡ್ಡ ರಸ್ತೆಯಿದೆ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಡೊಂಕು ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲ!”

“ಮುದುಕನಿಗೆ ಯಾರೂ ಕೇಳುವವರಿಲ್ಲವೋ ಏನೋ!”

“ಆದರೆ ಏನು ಗಾಯ! ತಲೆಯೊಡೆದು ಮುಖದ ಗುರುತು ಕೂಡಾ ಸಿಗೋದಿಲ್ಲವಲ್ಲ!”

“ಇನ್ನು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದು.....”

ಇದು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಕೇಳಿದ ಅವರ ಕೊನೆಯ ಮಾತು. ಮತ್ತೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋದ. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು.

“ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಅವನು ಬಚ್ಚಲು ತೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೋದ.

ನಾರಾಯಣ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬಸ್ಸಿನ ನಿಲುಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಬಸ್ಸಿನ ಕಂಡಕ್ಟರು ಇನ್ನೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾರಾಯಣನಿಗೊಮ್ಮೆ ಅವರ ಚಕ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಬೇಕೆಂದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆಗ ಬೆಳಕಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಂಡಕ್ಟರನೂ ಬಂದ. ಅವನ ಹೆಸರು ಮೋನಪ್ಪನೆಂದು. ತಲೆಗೊಂದು ಉಣ್ಣೆಯ ಮಫ್ಲರನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದ.

“ಮಳೆಯಿಂದಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಡವಾಯಿತಣ್ಣೆ. ಹ್ಯಾಂಡ್ಲ ಹೊಡೆಯಬೇಕೆ?” ಎಂದು ಅವನು ನಾರಾಯಣನೊಡನೆ ವಿನಯದಿಂದ ಕೇಳಿದ.

“ಹೌದು ಏನು ಮಳೆ!” ನಾರಾಯಣನೆಂದ. “ನಾನೂ ಸಂಪೂರ್ಣ ಒದ್ದೆಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಕೊಡೆ ಎಲ್ಲೋ ಉಳಿದಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹ್ಯಾಂಡ್ಲ ಹೊಡಿ. ಎಣ್ಣೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿರಬೇಕು, ಈ ಚಳಿಗೆ. ಬ್ಯಾಟ್ರಿಯೂ ಸ್ವಲ್ಪ ವೀಕ್ ಇದೆ.”

ಮೋನಪ್ಪ ಹ್ಯಾಂಡ್ಲನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಬಸ್ಸಿನ ಎದುರು ಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ ತೂತನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಅದರೊಳಗೆ ತುರುಕಿಸಿದ.

“ಹೊಡೆಯ್ತೇನೆ ಈಗ. ಸ್ವಿಚ್ ಹಾಕಿ.”

ಹೀಗೆಂದು ಹ್ಯಾಂಡ್ಲನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದ. ಅದು ಬಲವಾಗಿತ್ತು. ಅದರೊಡನೆ ಮೋಟೊರನ ಎಂಜಿನ್ನು ತಿರುಗಬೇಕಿತ್ತು. ಎಳೆಂಟು ಸುತ್ತು ಅವನು ಅದನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದರೂ ಎಂಜಿನ್ನು ಇದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಇತ್ತು.

“ಸ್ವಲ್ಪ ಸೆಲ್ಫ್ ಹೊಡೆಯಿರಣ್ಣೆ” ಎಂದು ಅವನು ಬುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಹೇಳಿದ.

ನಾರಾಯಣ ಕಾಲಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಗುಂಡಿಯನ್ನು ಒತ್ತಿದ. ಎಂಜಿನ್ನು ‘ಗುಂಯಿ’ ಗುಂಯಿ’ ಎಂದಿತು.

ಅದರೊಡನೆಯೇ ಮೋನಪ್ಪ ಹ್ಯಾಂಡ್ಲನ್ನೂ ತಿರುಗಿಸಿದ. ಒಮ್ಮೆ ಡಬ್ ಡಬ್ ಎಂದು ಸದ್ದಾಯಿತು. ಎಂಜಿನ್ನು ನಿಶ್ಚಬ್ದವಾಯಿತು.

“ಬಹುಶಃ ಪೆಟ್ರೋಲ್ ಬರೋದಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಒಮ್ಮೆ ಆ ಪ್ಯಾಪನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಊದು ನೋಡುವ. ಇನ್ನೂ ಸೆಲ್ಫ್ ಹೊಡ್ಡಿ ಬ್ಯಾಟ್ರಿ ಡೌನ್ ಆದೀತು.”

ಮೋನಪ್ಪ ಎಂಜಿನಿನ ಮೇಲಿನ ಬೊನೆಟ್ಟನ್ನು ತೆರೆದ. ಅದರೊಳಗೆ ಎಸೂ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಪೆಟ್ರೋಲ್ ಬರುವ ಸಲಿಗೆ ಇರುವ ಜಾಗ ಅವನಿಗೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಬಲದಿಂದ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಸ್ಪ್ರೈಸರ್ ತಂದು ಅದರ ತಿರುಗಣೆಯನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ ತಗಮ ಅದಕ್ಕೆ ಬಾಯಿಯಿಟ್ಟು ಪೆಟ್ರೋಲನ್ನು ಹೀರಿದ. ಒಮ್ಮೆಲೇ ಅವನ ಬಾಯಿಯಿಡೀ ಪೆಟ್ರೋಲು ತುಂಬಿತು.

“ಪೆಟ್ರೋಲ್ ಬಂತಣ್ಣ” ಎಂದು ಅದನ್ನು ಗುಳಿ ಮೋನಪ್ಪ ಹೇಳಿದ.

“ಸರಿ. ಬೇಗನೇ ಎರಡುಸಲ ಹ್ಯಾಂಡ್ಲ ಹೊಡಿ. ಮತ್ತೂ ಆಗದಿದ್ದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂಡು” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಪುನಃ ಸ್ವಿಚ್ ಹಾಕಿದ.

ಮೋನಪ್ಪ ತನ್ನ ಇದ್ದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಆರೇಳು ಮತ್ತು ಹ್ಯಾಂಡ್ಲ ಹೊಡೆದ. ಆದರೆ ಎಂಜಿನು ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ.

“ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಜೋರಾಗಿ ಹೊಡಿ. ಸೆಲ್ಫ್ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ.”

ಮೋನಪ್ಪ ಹ್ಯಾಂಡ್ಲನ್ನು ಜೋರಾಗಿ ತಿರುಗಿಸಿದ. ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಎಂಜಿನು ಡಬ್ ಡಬ್ ಎಂದು ಶಬ್ದ ಮಾಡಿತಲ್ಲದೆ ಅದು ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ.

ಆಗ ಬೆಳಕಾಗುತ್ತ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಅವಸರವಾಯಿತು. ಬಸ್ಸನ್ನು ಈಗಲೇ ಕೊಂಡುಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಉತ್ಕಟೀಚ್ಛೆಯಾಯಿತು. ಅವನು ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬೊನೆಟ್ಟನ್ನು ಎತ್ತಿದ. ನಾಲ್ಕೈದು ಸರಗಿಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದ. ಕೆಲವು ತಿರುಗಣೆಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದ.

“ಕಾರ್ಬೆಟ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕಸ ನಿಂತಿದ್ದಿರೋ ಎನೋ”, ಮೋನಪ್ಪ ಕೆಳದ ನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ. “ಫಿಟ್ಟರರೂ ಇಲ್ಲಲ್ಲ. ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಬರ್ಬೇಕಷ್ಟೆ. ಏನು ಕರ್ಮ! ಅವು ನೋಡೋದೂ ಇಲ್ಲ.”

ನಾರಾಯಣ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಉದ್ವೇಗ ಏರುತ್ತಿತ್ತು.

ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ ಗಾಳಿಹಾಕುವ ಪಂಪನ್ನು ತಂದು ಪೆಟ್ರೋಲು ಬರುವ ಕೊಳವೆಗೆ ಜೋಡಿಸಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗಾಳಿ ಹೊಡೆದ. ಆಗ ಒಳಗೆ ಎನೋ ಚಿಕ್ಕ ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ಕೊಳವೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಸ ಹಾರಿ ಹೋಯಿತೆಂದು ಅವನಿಗಾಗ ತಿಳಿಯಿತು. ಕೊಳವೆಯನ್ನು ಪುನಃ ಜೋಡಿಸಿ, ಪಂಪನ್ನು ತಂದು ಒಳಗಿಟ್ಟ.

“ಈಗ ಹ್ಯಾಂಡ್ಲಾ ಹೊಡಿ ನೋಡುವ” ಅವನು ಬಸ್ಸನ್ನೇರಿ ಸ್ವಿಚ್ಚಿನ ಬೀಗದ ಕೈಯನ್ನು ತಿರುಗಿಸುತ್ತ ಹೇಳಿದ.

ಮೋನಪ್ಪ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಹ್ಯಾಂಡ್ಲನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದ. ಆಗಲೇ ಅವನ ಅಂಗೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬೊಕ್ಕೆ ಎದ್ದಿತ್ತು.

ಆಗ ನಾರಾಯಣನೇ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಅವನಬಳಿ ಬಂದು ಹ್ಯಾಂಡ್ಲನ್ನು ಹಿಡಿದ.

“ನೀನು ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಎಕ್ಸಲೇಟ್ರನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒತ್ತು. ಎಲ್ಲಾ ದ್ರೂ ಗೇರನ್ನು ಮುಟ್ಟೇಡ. ನ್ಯೂಟ್ರಲಿನಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ.”

ಮೋನಪ್ಪ ಡ್ರೈವರನ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಸ್ವಿಚ್ಚಿನ ಕೀಲಿಯನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ ಎಕ್ಸಲರೇಟರನ್ನು ಒತ್ತಿದ. ನಾರಾಯಣ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಹ್ಯಾಂಡ್ಲನ್ನು ತಿರುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಎಂಜಿನ್ನು ಡಬ್ ಡಬ್ ಎಂದು ಶಬ್ದ ಮಾಡಿತು. ಆದರೂ ನಾರಾಯಣ ಹ್ಯಾಂಡ್ಲನ್ನು ತಿರುಗಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಅವನ ಒತ್ತಾಯಕ್ಕಾಗಿಯೋ ಎಂಬಂತೆ ಎಂಜಿನ್ನು ನಡೆಯತೊಡಗಿತು.

“ಎಕ್ಸಲೇಟ್ರನ್ನು ಬಿಡಬೇಡ, ಸರಿಯಾಗಿ ರೇಸ್ ಮಾಡು” ಎನ್ನುತ್ತ ಅವನು ಹ್ಯಾಂಡ್ಲನ್ನು ತೆಗೆದು ಒಳಗೆ ತಂದಿಟ್ಟ.

ಮೋನಪ್ಪನಿಗೆ ಈ ಕೆಲಸ ಯಾವಾಗಲೂ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನು ಅದನ್ನು ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಡ್ರೈವರನ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಸ್ವಿಚ್ ಹಾಕಿ ಎಕ್ಸಲರೇಟ

ರನ್ನಾದರೂ ಒತ್ತಿ ಎಂಜಿನನ್ನು ನಡೆಸುವುದೆಂದರೆ ಅವನಿಗೆ ಅತಿ ಉತ್ಸಾಹಕರವಾದ ಕೆಲಸವಾಗಿತ್ತು.

ನಾರಾಯಣ ಬಂದೊಡನೆ ಮೋನಪ್ಪ ಕೆಳಗಿಳಿದ. ಎಂಜಿನು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು.

“ಹಿಂದೆ ನೋಡಿಕೋ ಹೋಗುವ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಪ್ರೇಕನ್ನು ದೂಡಿ ಗೀಯರನ್ನು ಸೂಕಿದ. ಅವನು ಕ್ಲಚ್ಚಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಕಾಲನ್ನು ಎತ್ತಿದಂತೆಯೇ ಬಸ್ಸು ಹಿಂದೆ ಹೋಗತೊಡಗಿತು.

“ಹಂ ಬಲ್ಲಿ, ಬಲ್ಲಿ ಬಲ್ಲಿ, ರೈಟಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊಡೆಯಿರಿ, ಸ್ಟ್ರೈಟ್ ಹಂ ಬಲ್ಲಿ, ಬಲ್ಲಿ ಸಾಕು” ಎನ್ನುತ್ತ ಮೋನಪ್ಪ ಬಸ್ಸಿನ ಹಿಂದೆ ನಿಂತು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ.

ಬಸ್ಸು ನಿಂತೊಡನೆ ಅವನು ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮರದ ತುಂಡನ್ನು ಬಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ಹಾಕಿ ಮೇಲೇರಿದ.

“ಸ್ಯಾಬ್ರ ಬಸ್ಸೇನು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣೋದಿಲ್ಲ? ಅವು ಬರ್ಲಿಲ್ಲೆ?” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಮುಂದರಿಯುವಾಗ ಕೇಳಿದ.

“ಅವರ ಬಸ್ಸಿನ ಎಕ್ಸೆಲ್ ತುಂಡಾಗಿದೆಯಂತೆ. ಎಲ್ಲೋ ಸುಳ್ಳೆದ ಸಮಾಪ ಇದ್ದಾರಂತೆ. ರಾತ್ರಿ ಒಂದು ಲಾರಿಯಲ್ಲಿ ಫಿಟ್ಟರ್ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ.”

“ಹುಂ. ಈ ಬಸ್ಸುಗಳು ಯಾರ್ಯಾರ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆಯುವವುಗಳು,” ನಾರಾಯಣ ತನಗರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಹೀಗೆನ್ನುವಾಗ ಫಕ್ಕನೆ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದ.

ಬಸ್ಸು ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯದಿಂದ ಬಳಿಗೆ ಬಂತು. ಪ್ರಯಾಣಿಕರು ಆಗಲೇ ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದರು. ಬಸ್ಸು ಬಿಡುವ ಸಮಯವಾಗಿತ್ತಾಗ:

“ಎ ನಾರಾಯಣ! ಎನೋ ನಿನ್ನ ಬಸ್ಸು ಯಾವಾಗಲೂ ತಡವಾಗಿರುತ್ತದೆಲ್ಲ! ಇಲ್ಲಿ ಜನರು ಯಾವಾಗಲೋ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.” ಎಂದು ಟೀಕೆಟು ಕೊಡುವ ಎಜೆಂಟರು ಹೇಳಿದರು.

“ಎನು ಮಾಡೋದು ಸ್ವಾಮಿ! ಬಸ್ಸು ಸ್ವಾರ್ಥಗೈಕಲ್ಲ? ಹ್ಯಾಂಡ್ಲೆ ಹೊಡೆದು ಕೈ ನೋಯ್ತದೆ.” ಎಂದು ಮೋನಪ್ಪ ಹೇಳಿದ.

ಪ್ರಯಾಣಿಕರು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಬಸ್ಸನ್ನೇರಿದರು.

ನಾರಾಯಣ ಮೋನಪ್ಪನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಕಾಫಿ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಅವಲಕ್ಕಿ ಮತ್ತು ಸಜ್ಜಿಗೆಯ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟನ್ನು ತಿಂದು ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಬೀಡಿ ಸೇದುತ್ತು ಹಿಂದೆ ಬಂದರು.

ಪ್ರಯಾಣಿಕರು ಟಿಕೆಟು ಮಾರುವ ಏಜೆಂಟರೊಡನೆ ಆಗಲೇ ಗೊಣಗುಟ್ಟುತ್ತ ಜಗಳ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದರು.

“ಆ ಡ್ರೈವರನೇನು ಸತ್ತು ಹೋದನೆ?” ಎಂದೊಬ್ಬ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಗಂಟಿ ಆರೂಕಾಲಾಯಿತು. ಐಮೊವರೆಗೆ ಬಿಡುವ ಬಸ್ಸಿದು!” ಎಂದು ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಎಲ್ಲ ಓಗೇಯೇ! ಇವರನ್ನು ಯಾರು ಕೇಳುವವರಿಲ್ಲ. ಹೋಗ ಬೇಕಾದವರು ಬಸ್ಸು ಬಿಡುವ ತನಕ ಕಾದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ.”

“ಸುತ್ತ ಸಮಯದ ನಿಯಮವೇಕೆ? ಅವರಿಗೆ ಖುಶಿ ಬಂದಾಗ ಬಸ್ಸನ್ನು ಬಿಡಬಹುದಲ್ಲ? ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಬೋರ್ಡುಗಳನ್ನಿಡುವ ಅವಶ್ಯವಾದರೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ!”

“ಅದೆಲ್ಲ ಕೇಳೇಡಿ ಸ್ವಾಮಿ? ಇಲ್ಲಿ ಬಸ್ಸು ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ನ್ಯಾಯವಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾರು ಏನು ಹೇಳಿದ್ದೂ ಅದ್ದೇ ನಾವು ಮಾತಾಡ್ಬರದು. ಮಾತಾಡಿದ್ರೆ ನಾವು ಸೋತಂತೆಯೇ!”

“ನೋಡಿ ಈಗ ಬರ್ತದೆ ಡ್ರೈವರನ ಸವಾರಿ. ಎಷ್ಟು ಮೆಲ್ಲಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ನೋಡಿ.”

ನಾರಾಯಣನಿಗೂ ಕೊನೆಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು ಇದು ಕೇಳಿತು. ಆದರೆ ಅವನು ಮಾತಾಡದೆ ತನ್ನ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ.

ಮೋನಪ್ಪ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ “ರೈಟ್” ಎಂದ.

ಸುಮಾರು ಎರಡು ಮೈಲು ಹೋಗುವಾಗ ಪೊಲೀಸಿನವನೊಬ್ಬ ಅದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ನಾರಾಯಣನ ಬಸ್ಸು ನಡೆಸುವ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಮತ್ತು ಬ್ಯಾಜುಗಳನ್ನು ತನಿಖೆ ಮಾಡಿದ. ನಾರಾಯಣ ಬ್ಯಾಜನ್ನು ಬಹಳ ಹುಡುಕಿದ. ಆದರೆ ಅದು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ತಾನು ರಾತ್ರಿ

ಅಂಗಿಯನ್ನು ಬದಲಿಸಿ ಹಾಕುವಾಗ ಅದರಲ್ಲೇ ಅದನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿರಬೇಕೆಂದು ನೆನದ.

“ಇದೇನು, ಈ ಲೈಸನ್ನು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣಾಗಿದೆ?” ಎಂದು ಪೋಲೀಸಿನವ ಗದರಿಸಿದ.

“ಅದು ನಿನ್ನ ಅಂಗಿಯಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಹೋಯ್ತು ಸ್ವಾಮಿ. ಅದರೊಡನೆ ಬ್ಯಾಜೂ ಇತ್ತು. ಅದು ಇವತ್ತು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾನು ಹೊರಡುವ ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಉಳಿಯಿತು.”

ಪೋಲೀಸಿನವ ನಾರಾಯಣನನ್ನೇ ಕ್ಷಣಕಾಲ ನೋಡಿದ. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಹೆದರಿಕೆಯಾಯಿತು. ತಾನು ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷದಿಂದ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಈ ಪೋಲೀಸಿನವನು ಕಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಈಗ ತನ್ನೊಡನೆ ಬ್ಯಾಜೂ ಇಲ್ಲದ್ದಕ್ಕೆ ಅವನು ಬಂದು ಚಿಕ್ಕ ಮೊಕದ್ದಮೆ ಹೂಡಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಜುಲುಮಾನೆಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬಹುದಷ್ಟೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟು ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆಂದು ನಾರಾಯಣ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಪೋಲೀಸಿನವ ಬಸ್ಸಿನ ಸುತ್ತಲೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಮೆಲ್ಲನೆ ಮೋನಪ್ಪನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ ಮೋನಪ್ಪ ತನ್ನ ಲೈಸನ್ನು ತೆಗೆದು ತೋರಿಸಿದ.

“ನಿನ್ನ ಟೊಪ್ಪಿ ಎಲ್ಲಿದೆ?” ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಪೋಲೀಸಿನವ ಗದರಿಸಿ ಕೇಳಿದ.

“ಬಸ್ಸಿನ ಒಳಗಿದೆ” ಎಂದ ಮೋನಪ್ಪ.

“ನಿನಗದು ಒಳಗಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಇದ್ದದ್ದೇ?....ನೋಡುವ ಅದನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳು.”

ಮೋನಪ್ಪ ಸುಮ್ಮನೆ ಬಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ಟೊಪ್ಪಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿದ. ಅದು ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಒದ್ದೆಯಾದುದರಿಂದ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಅದನ್ನು ಒಣಗಲಿಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದುದು ಅವನಿಗೆ ನೆನಪಿತ್ತು.

“ಎನು? ಸಿಗಲಿಲ್ಲವೆ?” ಎಂದು ಪೋಲೀಸಿನವ ಕೇಳಿದ. “ಇಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ” ಮೋನಪ್ಪ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ ಹೇಳಿದ. “ಬಸ್ಸು ಬಿಡುವಾಗ ಇತ್ತು. ಈಗ ಎಲ್ಲೋ ಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತೋ ಏನೋ!”

“ಹೃದ! ನಿನ್ನ ಸುಳ್ಳೇ!”

ಮೋನಪ್ಪನಿಗೆ ಆ ಪೋಲೀಸಿನವನ ಸ್ವಭಾವ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅವನು ಕೆಸೆಯಿಂದ ಎಂಟಾಣೆಯ ಪಾವಲಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಪೋಲೀಸಿನವನ ಕೈಗಿತ್ತ.

“ಹುಂ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಟೊಪ್ಪಿ ತರದಿದ್ದರೆ ಜಾಗ್ರತೆ!” ಎಂದು ಅವನು ಕಣ್ಣರಳಿಸಿ ಹೇಳಿದ.

ನಾರಾಯಣನ ಎದೆ ನಡುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪೋಲೀಸಿನವನು ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ಅವನಿಗೆ ಸಂಶಯವಾಗಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ಅವನು ಬಸ್ಸನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಿದ್ದವನ್ನು ಕಂಡಂತೂ ಅವನ ಸಂಶಯ ಬಲವಾಗಿತ್ತು. ಮಡ್‌ಗಾರ್ಡ್, ಚಕ್ರ, ಬಂಪರ್, ರೇಡಿಯೇಟರ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಬಸ್ಸಿನ ಎಲ್ಲ ಭಾಗಗಳನ್ನೂ ಪೋಲೀಸಿನವ ಓರೆ ಕಣ್ಣಿನಿಂದಲೇ ನೋಡಿದ್ದ. ಕಂಡಕ್ಕೆರನ ವಿಚಾರಣೆಯಾದೊಡನೆ ಅವನು ಪುನಃ ತನ್ನನ್ನು ತನಿಖೆ ಮಾಡಲು ಬಾರದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನು ತಲ್ಲಣಿಸುತ್ತ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ.

ಮತ್ತೆ ಮೋನಪ್ಪ ‘ರೈಟ್’ ಎಂದಾಗ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಜೀವ ಬಂದಂತಾಗಿತ್ತು.

ಬಸ್ಸು ಮುಂದರಿಯಿತು. ನಾರಾಯಣನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದುವು. ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಕಾಲ ನಲ್ಲಿದ್ದ ಮುಳ್ಳುಗಳು ಆಗಾಗ ಅವನಿಗೆ ನೋವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುವು ಅವನು ವೇಗವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದ. ಸ್ಪೀಯರಿಂಗ್ ಚಕ್ರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ನಡುಗುತ್ತಿತ್ತು. ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಕೂಡ ಅವನು ವೇಗವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಕಡಿಮೆಮಾಡಿ ಹಾರ್ನು ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದೆರಡು ಕಡೆ ಎದುರಿನಿಂದ ಮೋಟಾರುಗಳು ಬರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನು ದೂರದಲ್ಲೇ ತನ್ನ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದ. ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಲಾರಿಗಳಿಗೆ ಕೂಡಾ ಅವನು ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅಂದು ಅವನು ಎಂದಿನಂತೆ ಕೈಕಾಲು ಚಾಚಿ, ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಕುಳಿತು

ಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವೀಯರಿಂಗ್ ಚಕ್ರವನ್ನು ಅವನು ಅಪ್ಪಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾನೋ ಎಂದು ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಲೂ ಆಗಾಗ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಬ್ರೇಕ್ ಪೆಡಲಿನ ಮೇಲೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಕಣ್ಣಿನ ದೃಷ್ಟಿ ತುಸು ಮಂದವಾಗಿ ಹೋದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಒಂದೆರಡು ಫರ್ಲಾಂಗುಗಳಷ್ಟು ದೂರ ನೋಡಬಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಈಗ ಮೋಟರಿನ ಚಕ್ರದಿಂದ ಮುಂದೆ ತುಸು ದೂರದಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಬಂದರೆ ಅದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವೆಡೆ ರಸ್ತೆಯನ್ನು ಹಾದು ಹೋಗುತ್ತಿರುವವರಿಗಾಗಿ ಬಸ್ಸನ್ನೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅವರು ಹೋಗುವತನಕ ಕಾದ. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಾಯ್ಕ ಒಂದು ಆಡಿನ ಮರಿ, ಒಂದು ದನ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಕೂಡಲೇ ಅವನ ಕಾಲು ಬ್ರೇಕಿನ ಮೇಲೆ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸರ್ಕಾರವೇನೋ ಗಂಟೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಮೈಲುಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ವೇಗದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬಸ್ಸೂ ಹೋಗಬಾರದೆಂದು ವಿಧಿಸಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇಂದು ನಾರಾಯಣನ ಬಸ್ಸಿನ ವೇಗ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗತ್ತು. ಅಷ್ಟು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೋಗುವಾಗಲೂ ಒಂದು ಕಡೆ ಅವನು ಒಂದು ಸೇತುವೆಯ ಗೋಡೆಗೆ ಬಸ್ಸನ್ನು ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆಯುವನೆಂದು ಜನರಿಗೆ ಹೆದರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಹೇಗೋ ಫಕ್ತನೆ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಯರಿಂಗ್ ಚಕ್ರವನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ ಬಸ್ಸನ್ನು ರಸ್ತೆಯ ಮಧ್ಯಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸಿದ. ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಒಂದು ಆಡಿನ ಮರಿಯನ್ನು ಬಸ್ಸಿನ ದಾರಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ತಿರುಗಿಸಿದಾಗ ಬಸ್ಸಿನ ಮತ್ತೊಂದು ಬದಿಯ ಚಕ್ರ ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಲ್ಲಿನ ರಾಶಿಯಮೇಲೆ ಏರಿ ಹೋಯಿತು. ಆಗ ಬಸ್ಸು ಜೋರಾಗಿ ಅಲುಗಾಡಿತು. ಕೆಲವರ ತಲೆ, ಕೈ, ಮೊಣಕಾಲುಗಳಿಗೆ ತುಸು ನೋವೂ ಆಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದುವರಿದು ಹೋಗುವಾಗ ಒಂದೆಡೆ ತಿರುಗುವಲ್ಲಿ ಎದುರಿನಿಂದ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರಿಗೆ ಬಸ್ಸು ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆಯಿತೆಂದೇ ಆಯಿತು. ಹೇಗೋ ಕಾರಿನವ ಅದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ನಾರಾಯಣನೂ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಬ್ರೇಕ್ ಹಾಕಿದ. ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದವರ ಒಬ್ಬರ ತಲೆಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ತಲೆ ತಾಗಿತು.

“ಎಂಥ ಬ್ರೇಕ್ ಇದಪ್ಪಾ!” ಎಂದು ಒಳಗೆ ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾರು ಹಾದು ಹೋಯಿತು. ನಾರಾಯಣ ಬಸ್ಸನ್ನು ಮುಂದೆ ನಡೆಸಿದ.

“ಈ ಕಾರುಗಳು ಯಾರ್ಯಾರ ಜೀವ ತೆಗೆಯುತ್ತಿವೆ ಸ್ವಾಮಿ!” ಅವನು ತನ್ನ ಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದವರಿಗೆ ಹೇಳಿದ. “ಸ್ಪ್ರಯಕ್ಕೆ ಬಾರದ ದನ ಮೇಯಿಸುವ ಹುಡುಗರು ಸಹಾ ಈಗ ನೋಟರ್ ನಡುವೆ ಆಗಿದ್ದಾರೆ ಸ್ವಾಮಿ! ಸ್ಟೇರಿಂಗು, ಎಕ್ಸ್‌ಲೇಟರ್, ಬ್ರೇಕ್, ಗೇರ್ ಮತ್ತು ಹಾರ್ನುಗಳಲ್ಲದೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇರೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಸ್ಟೇರಿಂಗ್ ಒಡಿದೊಡನೆ ಅವರ ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೆ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಎಕ್ಸ್‌ಲೇಟರ್ ಕೊಡ್ತಾರೆ. ಕಾರು ಏನಾದ್ರೇನು, ಜನರು ಏನಾದ್ರೇನು ಅವರಿಗೆ? ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ್ರೂ ಸರ್ವಿಸ್ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದು ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಕಾರುಗಳು ರಸ್ತೆಗೆ ಕ್ಯಾ ನಿಂತಿವೆ! ಕಲಪೊಡ್ಡೆ ಸರ್ವಿಸ್ ಚಾರ್ಜನ್ನು ಕೊಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಹಣವಿಲ್ಲ! ಇದು ನನ್ನೇ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಸಂಚಕಾರವಾಗುತ್ತದೆ, ಅಷ್ಟೆ.”

“ಈಗ ಪೆಟ್ರೋಲಾ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಿಗ್ತದಲ್ಲ?” ಎಂದು ಅವರು ನಸುನಕ್ಕರು.

“ಪೆಟ್ರೋಲೆ? ಹಂ. ಈ ಕಾರಿನವರಿಗೆ ಪೆಟ್ರೋಲಿಗೇನೂ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲ. ಗ್ಯಾಲನಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಾರನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದವರನ್ನು ನಾನು ಬಲ್ಲಿ. ಈಗಲಂತೂ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ತುಕ್ಕುಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರು ಕೂಡಾ ರಸ್ತೆಗೇದಿದೆ.”

“ಈಗ ಎಷ್ಟು ಎಕ್ಸೆಡೆಂಟುಗಳಾಗುತ್ತಿವೆ!” ‘ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕುಳಿತವ ರೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದರು. “ನಿನ್ನೆ ಸಂಜೆಗೊಂದು ಮಂಗ್ಯಾರಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿತು, ರಾಮ ರಾಮಾ, ಅವನ್ನು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಅಜ್ಜಯ್ಯ ನಾವು ಆಜೆ ಉರ್ವಕ್ಕೆ ತಿರುಗುವಲ್ಲಿ ಖಲಾಸ್ ಆದ ನೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ನನಗೆ ಅವನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ‘ಅಷ್ಟು ರಕ್ತ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು! ಕಾರಿನವ ಓಡಿಯೇ ಹೋದ.”

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಮೈ ಜುಮ್ಮಿಂದಿತು.

“ಅಜ್ಜ ಯ್ಯನೇ?” ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಕೇಳಿದ. “ಒಂದು ಮಗುವೆಂದು ಯಾರೋ ಹೇಳಿದರು! ಲಾರಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಹೋಯಿತಂತೆ, ಲಾರಿ ಯವನನ್ನು ರಿಮಾಂಡಿನಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದಾರಂತೆ.”

“ಲಾರಿಯವನೇ? ನಾನು ಒಬ್ಬ ಮುದುಕಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾದು ಹೋದ ಸಿಟಿ ಬಸ್ಸನ್ನು ಕೂಡಾ ನೋಡಿದೆ! ಡ್ರೈವರ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ! ಏನು ವೇಗದಲ್ಲಿ ಹೋದ!”

“ಬಸ್ಸಾದರೆ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿಯಾದರೂ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಅದರಲ್ಲಿ ಜನರು ವರಲ್ಲ!”

ನಾರಾಯಣ ಈ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಏನನ್ನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಮುಖ ಮಾತ್ರ ಆಗ ಕೆಪ್ಪಾಗಿತ್ತು. ಅದೂ ಆ ಸುದ್ದಿಯ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನಿಗೆ ತುಸು ನಗು ಕೂಡಾ ಬಂತು. ಒಬ್ಬ ಕಾರಿಂದ. ಒಬ್ಬ ಲಾರಿ ಎಂದ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸಿಟಿ ಬಸ್ಸೆಂದ. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಮೋಟರ್ ಸೈಕಲೆಂದು ಹೇಳಲೂ ಬಹುದೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ. ಹಾಗೆಯೇ ಗಾಯ ಗೊಂಡ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವರ್ಣನೆಯಲ್ಲೂ ತುಂಬಾ ವೈವಿಧ್ಯವಿತ್ತು. ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಯೋಚಿಸುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಅವರು ಯಾರೂ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು.

ಆದರೆ ಸುದ್ದಿಗಳೆಲ್ಲ ಹೀಗೆಯೇ ಎಂದು ಅವನು ನೆನೆಸಿದ. ಒಬ್ಬನು ಒಂದನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಅದನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ ಹೇಳುವ. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಅದನ್ನು ಮತ್ತು ಬದಲಿಸುವ. ಇದು ಕೇವಲ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ಮತ್ತೆ ಪುನಃ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಿಜಸುದ್ದಿ ತಿಳಿಯುವುದು.

ಆಗ ಪೊಲೀಸ್ ಠಾಣೆಯೊಂದು ಬಂತು. ನಾರಾಯಣ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅದರಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದ. ಮೋನಪ್ಪ ಪೊಲೀಸ್ ಠಾಣೆಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಕೊಡಲು ಹೋದ. ನಾರಾಯಣ ಒಂದು ಬೀಡಿಯನ್ನು ಹೊತಿಸಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ತಿರುಗಾಡಿದ. ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕೂ ಅವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸುಬರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮೇಲೆ ನಾಡಿಕೆಯಂತೆ ಬಸ್ಸಿನ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡು ಅದರ ಚಕ್ರದ ಕೀಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ.

ಎಡಭಾಗದ ಚಕ್ರವನ್ನು ನೋಡಿ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುವಾಗ ಅದರ

ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಅಂಟಿದ್ದ ಕೆಂಪುಬಣ್ಣ ಗೋಚರಿಸಿತು. ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ. ಅದರಲ್ಲದೆ ಮೇಲಿನ ಬಂಪರನಲ್ಲಿಯೂ, ಮಡಗಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿಯೂ ರಕ್ತ ವರ್ಣದ ಬೊಟ್ಟುಗಳಿದ್ದವು. ಅವನು ಅವನ್ನು ಉಗುರಿಂದ ಕೆರೆದ.

ಮೋನಪ್ಪ ಹಿಂದೆ ಬರುವಾಗ ಅವನೊಡನೆ ಒಬ್ಬ ಪೋಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯೂ ಬಂದು ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣನ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡರು. ಪೋಲೀಸರು ಯಾವಾಗಲೂ ಮೋಟರಿನವರಿಗೆ ಒಡೆಯ ರಂತಿದ್ದರೂ ಆಗ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಆದ ಹೆದರಿಕೆ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಲ್ಲ. ಅಧಿಕಾರಿಯು ತನ್ನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಚಲನ ವಲನಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕರಗಿನ ಕನ್ನಡಕದ ಮೂಲಕ ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಅವನು ಭ್ರಮೆಪಟ್ಟ. ಹೇಗೋ ಬಸ್ಸನ್ನು ಮುಂದೆ ನಡೆಸಿದ.

ಬಸ್ಸಿನ ಎದುರಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ರಕ್ತದ ಬೊಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಮಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ನೋಡಿಸಿಕ್ಕಿದ ಪೋಲೀಸಿನವನೇ ಗಮನಿಸಿರಲೂ ಸಾಕೆಂದು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಸಂಶಯವಾಯಿತು. ಅವನು ಆ ಒಳಗೆ ಈ ಅಧಿಕಾರಿಗೆ ತಂತಿ ಕಳಿಸಿರಲೂ ಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಸಂಯೋಜನೆಯಿಂದ ಪೋಲೀಸರೆಲ್ಲರೂ ತನ್ನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು. ಅವರು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚುವ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶಾರದರು. ಎಂತೆಂಥ ಗೋಪ್ಯವಾದ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳನ್ನು ಸಂಶೋಧಿಸಿ ಬಯಲಿಗೆಳೆಯುವವರು. ಇಷ್ಟನ್ನು ತಿಳಿದೂ ತಾನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇಂದು ಬಂದೆನಲ್ಲ! ಸುಮ್ಮನೆ ಜ್ವರ ಬರುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಉಳಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಿತ್ತು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಬಸ್ಸು ಹಾಳಾಗದೆಯೆಂದು ಗ್ಯಾರೇಜಿನಲ್ಲೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತ ಇರಬಹುದಿತ್ತು. ಸುಮ್ಮನೆ ಇಂದು ಎಂದಿನಂತೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಂದು ಈ ಪೋಲೀಸರ ಸೂಕ್ಷ್ಮದೃಷ್ಟಿಯ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದೆನಲ್ಲ! ಇದೆಂಥ ಮೂಢತನ! ಹೀಗೆಂದು ನಾರಾಯಣ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಹಳಿದು ಕೊಂಡ.

ಆದರೆ ಮತ್ತೆ ಅವನಿಗೆ ತುಸು ಹೆಚ್ಚು ಧೈರ್ಯ ಬಂತು. ತಾನು ಇಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಂದುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆ ಆಯಿತು. ಇಲ್ಲವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದೊಂದು ಪ್ರಬಲವಾದ ಸಂಶಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರೂ, ನಾರಾಯಣ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ, ಅವನು ಏಕಾಗಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದೂ ಇದೇ ದಿನ ಅವನು ಮನೆ ಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಿತ್ತೆ? ಎಂದು ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಸಂಶಯವಾಗ ಬಹುದಿತ್ತು. ಈಗಲಾದರೂ ಆ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ, ರಕ್ತದ ಬಿಂದುಗಳು: ಅವೇನಾದರೂ ಮನುಷ್ಯನದ್ದೇ ಆಗಿರಬೇಕಿಲ್ಲ. ಬಸ್ಸು ಹೋಗುವಾಗ ಎಷ್ಟು ಕೋಳಿಗಳು, ಎಷ್ಟು ಆಡುಗಳು, ಎಷ್ಟು ನಾಯಿ ಗಳು ಅದರ ಚಕ್ರದಡಿಗೇ ಬೀಳುತ್ತವೆ! ಅವುಗಳ ರಕ್ತವೂ ಮನುಷ್ಯರ ರಕ್ತದಂತೆ ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣದ್ದೇ. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಜೀವಕ್ಕೆ ಮನುಷ್ಯರ ಜೀವದಷ್ಟು ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣದ ಬೊಟ್ಟುಗಳು ವೀಳ್ಯ ಜಗಿದು ಉಗುಳಿದರೂ ಕಾಣಬಹುದು. ಮತ್ತೇಕೆ ತಾನು ಸುಮ್ಮನೆ ಭಯಪಡಬೇಕು? ಈ ಪೋಲೀಸರೆಲ್ಲ ಹೀಗೆಯೇ ಯಾವಾ ಗಲೂ ಅತ್ತಿತ್ತ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿರುವವರು. ಅವರಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ ಬೇಕಾದರೂ ಪುಕ್ಕಟೆ ವಾಹನಗಳಿವೆ. ಆ ಪೋಲೀಸಿನವ ತನ್ನಿಂದ ಹಣ ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳಲೂ ಯತ್ನಿಸಿರಬಹುದು. ಎಲ್ಲಿ ಏನಾಗಿದೆಯೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಬೇಗ ಹೇಗೆ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು? ತಿಳಿದರೂ ಅವನು ಅಷ್ಟು ತ್ವರ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಹದಿನಾರು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲ?

ಹೀಗೆಲ್ಲ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ದ್ವಂದ್ವವಾಗಿ ನಾರಾಯಣ ಆಲೋ ಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಪೋಲೀಸು ಅಧಿಕಾರಿ ಅವನೊಡನೆ “ಎನಯ್ಯ, ಇದ ರಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಫಯರಿಂಗ್ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಗಡ ಗಡ ಎಂದು ಶಬ್ದ ವಾಗುತ್ತದಲ್ಲ!” ಎಂದರು.

“ಹೌದು ಸ್ವಾಮಿ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ನಗುತ್ತ ತಲೆದೂಗಿದ, ಅವರನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿರಿಸಕ್ಕಾಗಿ.

“ಹೊಸ ಪ್ಲಗ್‌ಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಸ್ಬೇಕು. ಆದ್ರಿಂದ್ಲೇ ಇಷ್ಟು ಮೆಲ್ಲಗೆ

ಇದು ಸಾಗುತ್ತದೆ, ಅಲ್ಲೇ? ಪೆಟ್ರೋಲು ವಿಪರೀತ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ.”

“ಹೌದು ಸ್ವಾಮಿ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಪುನಃ ತಲೆದೂಗಿದ.

ಆದರೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ, ಈ ಅಧಿಕಾರ ಎಲ್ಲೋ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಫಯರಿಂಗ್ ಪ್ಲಗ್ ಮುಂತಾದವುಗಳ್ಳೆ ಕುರಿತು ಓದಿರಬೇಕು. ಆ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ತನ್ನೊಡನೆ ಈಗ ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಾನೆ, ತಾನು ಅವನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಅಕ್ಷೇಪಿಸಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೋಪ ಬಾರದಿರಲಿಕ್ಕೆಲ್ಲ—ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ.

ಅಧಿಕಾರ ಇನ್ನೂ ನಾರಾಯಣನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ಗೇರನ್ನು ಬದಲಿಸುವುದು, ಎಕ್ಸಲರೇಟರ್‌ನ್ನು ಒತ್ತುವುದು, ಬ್ರೇಕ್ ಹಾಕುವುದು, ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನೂ ಹೊಂಡಗಳನ್ನೂ ತಪ್ಪಿಸುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅವರು ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಆಗಾಗ ಅವರ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಸಂಶಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಭಯವೂ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಬಸ್ಸು ಮತ್ತೊಂದು ನಿಲ್ದಾಣವನ್ನು ತಲುಪಿತು. ಪೋಲೀಸು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದೆ ಪೋಲೀಸು ಠಾಣೆಯ ಬಳಿ ಬಸ್ಸಿನಿಂದಿಳಿದಿದ್ದರು. ನಾರಾಯಣ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಕಾಫಿ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಹೋದ. ಅವನು ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಬ್ಬ ಒಂದು ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ತಂದ. ಅದು ನಾರಾಯಣನ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಬಂದಿತ್ತು.

ಅವನಿಗೆ ಆಗ ದೊಡ್ಡ ಅಕ್ಷರಗಳ ತಲೆ ಬರಹವುಳ್ಳ ಒಂದು ಸುದ್ದಿ ಗೋಚರಿಸಿತು.

ಮೋಟಾರ್ ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ

ಮುದುಕನ ಮರಣ

ಅಪರಾಧಿಯ ಪತ್ತೆಯಾಗಿಲ್ಲ

ಮಂಗಳೂರು : ಜೂನ್ ೨೦ : ನಿನ್ನೆ ಸಂಜೆಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೋಟಾರ್ ಅಪಘಾತಕ್ಕೀಡಾದ ಸುಮಾರು ೫೫ ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದ ಮುದುಕನೊಬ್ಬನು ರಾತ್ರಿ ೧೦ ಗಂಟೆಗೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮೃತಪಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ.

ಮೃತನು ಸಂಜೆಗೆ ತಿರುಗಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದನೆಂದೂ ಆಗ ಒಂದು ವಾಹನವು ಅವನನ್ನು ನೆಲಕ್ಕಪ್ಪಳಿಸಿತೆಂದೂ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಅವನ ತಲೆಗೂ ಕಾಲುಗಳಿಗೂ ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕ ಜಖಂಗಲಾಗಿದ್ದವು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಅವನನ್ನು ಅಂಬುಲೆನ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಯ್ಯುವಾಗಲೇ ಅವನಿಗೆ ಸ್ಮೃತಿ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ.

ಮೃತನು ಯಾರೆಂಬುದು ಇನ್ನೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಅವನ ಸಂಬಂಧಿ ಕರನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಲು ಪೊಲೀಸರು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ವಾಹನದ ಗುರುತು ಇನ್ನೂ ಸಿಗದಿದ್ದರೂ ಅದು ಭಾರವಾದ ಮೋಟಾರಬಹುದೆಂದು ಊಹಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಪೊಲೀಸರು ತನಿಖೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

— ಹೀಗೆಂದು ಅದರಲ್ಲಿ ಬರೆದಿತ್ತು.

೩

ಸಂಜೆ ನಾರಾಯಣ ಬಸ್ ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗುವಾಗ ಅವನನ್ನು ಕಾದು ಅವನ ಭಾವ ಮುತ್ತು ನಿಂತಿದ್ದ. ನಾರಾಯಣ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದೊಡನೆ ಅವನು ಬಳಿಗೆ ಬಂದ. ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡುವಾಗಲೇ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಸಂದೇಹವಾಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಿರಲಿಲ್ಲ.

“ಎನು ಮುತ್ತು? ನನ್ನನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಿಯಾ?” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಕೇಳಿದ.

“ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ?” ಎಂದು ಮುತ್ತು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತ ಕೇಳಿದ.

ನಾರಾಯಣ ಅವನ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡಿದ. ಅವನಿಗೆ ಎನೆನ್ನ ಬೇಕೆಂದು ಆಗ ತೋಚಲಿಲ್ಲ.

ಅದುದರಿಂದ “ಅಪ್ಪ ತಿರಿಕೊಂಡರು. ಹೆಣವನ್ನು ಮನೆಗೆ ತಂದಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ಮುತ್ತುನೇ ಹೇಳಬೇಕಾಯಿತು.

ನಾರಾಯಣ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಮೋನಪ್ಪ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಬಸ್ಸನ್ನೇರಿ ಕುಳಿತು ಮುತ್ತನನ್ನೂ ಕರೆದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ. ಬಸ್ಸು ಗ್ಯಾರೇಜಿಗೆ ಹೋಯಿತು.

“ನಾನು ನಾಳೆ ಬರೋದಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ಮೋನಪ್ಪ ನೊಡನೆ ಹೇಳಿದ. “ಅಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಹೋಗು. ನನ್ನ ಮಾವ ತೀರಿದ್ದಾರೆನ್ನು”

“ರಜಾ ಅರ್ಜ್ ?”

“ನಾನು ಬಂದು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ” ಎನ್ನುತ್ತ ಅವನು ಮುತ್ತನೊಡನೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿಯೇ ಬಿಟ್ಟ.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ನಾರಾಯಣನ ಮನಸ್ಸು ಹೊಯ್ದಾಟದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಸಂಶಯವೆಂದರೆ ಮುತ್ತನಿಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಆಗಲೇ ಏನಾದರೂ ಸಂದೇಹ ಬಂದಿದೆಯೇ ಎಂಬುದು. ಹಾಗೆ ಸಂಶಯ ಬಂದಿದ್ದರೂ ತನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಲಿಕ್ಕೆ ಅವನು ಬಂದಿರಬಹುದೆ? ಈ ಒಳಗೇ ಪೇಟೆಯಿಡೀ ತಾನೇ ಕೊಂದವನೆಂಬ ಸುದ್ದಿ ಹರಡಿರಲೂ ಸಾಕು. ತನ್ನನ್ನು ಇನ್ನು ಯಾವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೂ ಪೋಲೀಸರು ಕೈದು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದು. ತನ್ನ ಜೀವ ಉಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ತಾನು ಈಗಲೇ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೊಳ್ಳಿಯದು ಎಂದು ಅವನು ತರ್ಕಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವನಿಗೆ ಮುತ್ತನೊಡನೆ ಯಾವೊಂದು ವಿವರವನ್ನು ಕೇಳಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮಾವ ಸತ್ತುದು ಹೇಗೆ, ಎಲ್ಲಿ, ಎಂದು, ಎಂಬಿತ್ಯಾದಿ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೇಳಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆ ಅವನಿಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ಒಳಗೇ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಕೃತ್ಯದ ಕುರಿತು ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಅವನು ತನ್ನ ನಟನೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದಾನು ಎಂದು ಭಯಪಟ್ಟ.

“ಇವತ್ತು ಬೆಳಗ್ಗೆ ನಾನು ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವಾಗಿ ಬಂದೆ. ಆದರೆ ನೀನು ಹೋಗಿಯಾಗಿತ್ತು,” ಎಂದು ಮುತ್ತ ಹೇಳಿದ, ಮನೆಯ ಸಮಾಪವಾಗುವಾಗ.

“ಆದ್ರೆ ನಾ ಹೋಗುವಾಗ ಆರೂವರೆಯಾಗಿತ್ತು;” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೇಳಿದ.

“ಆಗತಾನೇ ಹೋದಿ ಎಂದು ಕವ್ವಿಯವರು ಹೇಳಿದ್ದು. ಮತ್ತೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗಿ ಹೆಣ ತರ್ಟಿಕಿತ್ತು. ಅವು ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡುವಾಗ ಮೂರುಗಂಟಿಯಾಗಿತ್ತು.”

“ಅಷ್ಟೂ ತಡ ಮಾಡಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲೆ?”

“ಹೂಂ. ರುಕ್ಕು ಆಗಲೇ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ. ಮಕ್ಕಳೂ ಅವಳೊಡನೆ ಬಂದಿರುವರು. ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಟೆಲಿಗ್ರಾಂ ಕಳಿಸಿದೆ. ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಕಾಯುವುದು ಜೇಡವೆಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದ್ದಾನೆ.”

ಈಗಲಾದರೂ ಎಲ್ಲ ವಿವರಗಳನ್ನೂ ಕೇಳಿ ಬಿಡೋಣವೆಂದು ನಾರಾಯಣನಿಗೊಮ್ಮೆ ಮನಸ್ಸಾಯಿತು. ಆದರೆ ಕೇಳಲು ಮತ್ತೂ ಧೈರ್ಯ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕೇಳದಿದ್ದರೆ, ತನಗೆ ಆ ವಿವರಗಳು ಹೇಗೆ ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಾದುವೆಂದು ಮುತ್ತು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡಲೂ ಸಾಕು. ಹೇಗಾದರೂ ತಾನು ಸುಮ್ಮನಿರುವುದೇ ಲೇಸೆಂದು ಮತ್ತೆ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಮುತ್ತು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋದ. ನಾರಾಯಣ ಅಲ್ಲೇ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡ. ಅಲ್ಲಿ ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಣವನ್ನು ಘುಸುಕುಹಾಕಿ ಮಲಗಿಸಿದ್ದರು. ನೋಣಗಳು ‘ಗೊಂಯ್’ ಎಂದು ಹಾರಾಡುತ್ತಿದ್ದುವು. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹಿಡಿದು ಜಗ್ಗಿದಂತಾಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಕಾಲುಗಳ ಮತ್ತು ಸೊಂಟದ ಕೀಲುಗಳಿಂದ ಶಕ್ತಿಯು ಫಕ್ಕನೆ ಮಾಯವಾದಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಅವನು ತಲೆಗೆ ಒಂದು ಕೈಯನ್ನಿಟ್ಟು ಹೊಸ್ತಿಲಲ್ಲೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ರುಕ್ಕು ಒಳಗೆ ಅಳುವುದು ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ಮಗಳು ಪುಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಒಂದೂ ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಅಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕವಳು.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ರುಕ್ಕುವನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದಿದ್ದುವು. ಅವನ ಮಾವ ದೂಮನಿಗೆ ರುಕ್ಕುವಿನ ಮೇಲೆ

ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿ. ಅವಳು ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬಳಿ ಮಗಳು. ಅವಳನ್ನು ಹೆತ್ತು ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಅವಳ ತಾಯಿ ತೀರಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಆ ಬಳಿಕ ಅವಳ ಆರೈಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದವ ದೂಮನೇ. ಅವನ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಾದರೂ ಆಗ ಮೊಡವರಾಗಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬ ಸಾಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಮೋಟರಿನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ. ರುಕ್ಕು ವಿಗೂ ತಂದೆಯೆಂದರೆ ಪ್ರಾಣ. ಅವಳು ಮದುವೆಯಾದ ಬಳಿಕವೂ ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಕ್ಕೊಂದಾವರ್ತಿ ಅವನನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗ ದಿಲ್ಲ. ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಒಂದೆರಡು ಸೀರೆಗಳನ್ನೂ ಅವನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಿರು ನಲ್ಲದೆ, ಅವಳಿಗೆ ಆಗಾಗ ಹಣವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಅವಳನ್ನು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಡಲು ದೂಮ ನಿಗೆ ಇದ್ದ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವೆಂದರೆ ನಾರಾಯಣ ಆಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ಇದ್ದವ. ಅವನ ಅಣ್ಣ-ತಮ್ಮಂದಿರಲ್ಲ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ರುಕ್ಕುವಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಏನೂ ಕಷ್ಟವಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ದೂಮ ಊಹಿಸಿದ್ದ. ಮತ್ತೆ ನಾರಾಯಣನ ಪರಿಚಯವೂ ಅವನ ಹಿರಿಯಮಗ ಮುಂಡಪ್ಪನ ಮೂಲಕವಾದುದು. ನಾರಾಯಣ ಮುಂಡಪ್ಪನಿಂದಲೇ ಮೋಟರಿನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕಲಿತವ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಸಮಯ ಅನರಿಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮುಂಡಪ್ಪ ದ್ರೈವರನಾಗಿ ದ್ದಾಗ ನಾರಾಯಣ ಅದೇ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕ್ಲೀನರ್-ಕಂಡಕ್ಟರನಾಗಿದ್ದ. ಅದು ದರಿಂದ ಮುಂಡಪ್ಪನಿಗೆ ನಾರಾಯಣನ ಮೃದುಸ್ವಭಾವ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ವರ್ತನೆಗಳ ಅರಿವು ಬೆನ್ನಾಗಿ ಆಗಿತ್ತು. ನಾರಾಯಣನನ್ನು ಅವನು ಬೆನ್ನಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದ. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಮೋಟರ್ ನಡಸಲು ಕಲಿಸಿ ದವನೂ ಅವನೇ. ಹಾಗಾಗಿ ತನ್ನ ತಂದೆಯು ತನ್ನ ತಂಗಿಗೆ ಗಂಡ ನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮುಂಡಪ್ಪನಿಗೆ ನಾರಾಯಣನ ನೆನಪು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಆಯಿತು. ದೂಮನಿಗೂ ನಾರಾಯಣ ಯೋಗ್ಯ ತರುಣನಾಗಿ ಕಂಡ. ಅದುದರಿಂದ ರುಕ್ಕುವನ್ನು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ತನ್ನ ಖರ್ಚಿನಿಂದಲೇ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಟ್ಟ.

ದೂಮನಿಗೆ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಅಂಗಡಿಯಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೀಡಾ ಬೀಡಿ, ಬಾಳೆಹಣ್ಣು, ಎಳನೀರು ಮುಂತಾದವುಗಳ ಮಾರಾಟ ವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ, ದೂಮನಿಗೆ ಕೊಡೆ ದುರಸ್ತಿ ಮಾಡುವುದು, ಚಿತ್ರಗಳಿಗೆ ಚಾಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟುವುದು, ಇಲಿಗಳ ಗೂಡನ್ನು ತಯಾರಿಸುವುದು ಮುಂತಾದ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಕೆಲಸಗಳೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿದ್ದವು. ಮುತ್ತನಿಗೆ ಹೊಲಿಗೆ ಕಲಿಸಿ ಅವನಿಗೊಂದು ಹೊಲಿಗೆಯ ಯಂತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆಸಿಕೊಟ್ಟ. ತನ್ನ ಅಂಗಡಿಯ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಆದರೆ ಅವನೊಡನೆ ಎಷ್ಟು ಹಣವಿದೆಯೆಂಬುದು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ದೂಮನೆಂದರೆ ಕೇವಲ ಬಡವನಲ್ಲವೆಂಬುದು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಬಾಳೆ ಹಣ್ಣಿನ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಲಾಭ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯೆಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ತೆಂಗಿನಕಾಯಿಯ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕಿರಡು ಲಾಭ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ವ್ಯಾಪಾರವಿಲ್ಲದೆ ಚಿಲ್ಲರೆ ಕೆಲಸಗಳೂ ತುಬಾ ಅವನಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅವನು ವಿಶೇಷ ಮಜೂರಿ ಹೇಳಲಾರ. ಕೆಲಸ ಮಾತ್ರ ನಾಜೂಕು ಒಳ್ಳೆ ಗಟ್ಟಿ ಮುಟ್ಟು. ಈ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯಿಂದಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಕೆಲಸವಿತ್ತು. ಕೆಲವುನೇಳೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲೂ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಮತ್ತೆ ಅವನ ದುಂದುಗಾರಿಕೆಯ ಒಂದೇ ಒಂದು ಅಭ್ಯಾಸವೆಂದರೆ ಚಹಾ ಮಾತ್ರ. ಅದನ್ನು ದಿನಕ್ಕೆ ಆರೇಳು ಬಾರಿ ಯಾದರೂ ಅವನಿಗೆ ಕುಡಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅವನು ಹಣವ್ಯಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿ ಸತ್ತ ಬಳಿಕ ತನ್ನ ಮಗಳು ದೊಡ್ಡವಳಾಗುವ ತನಕ ಅವನೇ ಅಡುಗೆ ಕೂಡಾ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಮುತ್ತನನ್ನು ಸಾಲಿಗೆ ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಅವನು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಸೋತುಹೋದುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನವಾದರೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೋಮಾರಿಯಾಗಿ ಉಳಿಕೊಂಡುದಿಲ್ಲ. ಒಂದಿರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಮಾತ್ರ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಉಬ್ಬಸದ ರೋಗ ಆರಂಭವಾಗಿತ್ತು. ಅದ

೦ಂದಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ಮಲಗದರೂ ನಿದ್ರೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಎಂದಿನಂತೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲಿಕ್ಕೆಂದು ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಮುತ್ತ ಮತ್ತು ನಾರಾಯಣರ ಒತ್ತಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಒಬ್ಬ ಡಾಕ್ಟರರಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ. ಅವರು ಅವನ ರಕ್ತ, ಎಂಜಲು ಮತ್ತು ಮಾತ್ರವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದರು. ಬಳಿಕ ಅವನ ಎದೆಯೊಳಗಿನ ಚಿತ್ರ ತೆಗೆದರು. ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ಕೊನೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ಕ್ಷಯರೋಗವಿದೆಯೆಂದೂ, ಅವನು ಸುಯಾಗಿ ಆರೈಕೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದು ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕವಾಗದೆಂದೂ ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದರು.

ದೂಮನಿಗೆ ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ತಾನು ಹೇಗಾದರೂ ಮುದುಕನಾಗಿರುವವ; ಆದರೆ ಮೃತ್ಯುವು ತನ್ನ ಮನೆಯ ಹೊಸ್ತಿಲಲ್ಲೇ ಬಂದು ನಿಂತಿದೆ, ಅದು ವರ್ಚಸ್ಸನ್ನು ಆಗಲೇ ತನ್ನ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಬೀರಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಅವನು ಅತ್ತೇಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಅವನನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸುವುದು ಮುತ್ತನಿಗಾಗಲೀ ನಾರಾಯಣನಿಗಾಗಲೀ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ರುಕ್ಕುವೂ ಅಳತೊಡಗಿದಳು. ದೂಮ ಎರಡು ದಿನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಡಾಕ್ಟರರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿಯೇ ಏನೋ ಎಂಬಂತೆ ಅವನಿಗೆ ತಾನು ತುಂಬಾ ಅಶಕ್ತನಾಗಿದ್ದೇನೆ, ತನ್ನ ತಲೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದೆ, ತನಗೆ ಹಸಿವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಅವನು ಮನೆಯ ಹೊರಗೆ ಕಾಲು ಹಾಕಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಕೇವಲ ಅನಿವಾರ್ಯವಾದುದನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಹೊಳೆದಿರಬೇಕು. ತನ್ನ ಮರಣವೇನಾದರೂ ಒಂದು ಅಕಸ್ಮಿಕ ಘಟನೆಯಲ್ಲವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಆಗ ತೋರಿರಬೇಕು. ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಊಟಮಾಡಿದ. ಎಲ್ಲ ರೊಡನೆಯೂ ನಗುತ್ತ 'ಮಾತಾಡತೊಡಗಿದ. ಅಂದು ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆಯೂ ಸುಯಾಗಿ ಬಂತು. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಚಹ ಕುಡಿದು ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋದ. ಅವನಿಗೆ ಆಗ ಏನೂ ಬದಲಾವಣೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿ

ನಂತೆಯೇ ಗಿರಾಕಿಗಳೊಡನೆ ಸೌಜನ್ಯದಿಂದ ಮಾತಾಡಿದ. ಹಿಂದಿ ನಂತೆಯೇ ಕೆಲಸಮಾಡತೊಡಗಿದ. ಆಸರೆ ಅವನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಎದುರ್ದ ವಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಕೆಮ್ಮು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಬಂದರೆ ಅದು ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ತನಕವೂ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ನಿಂತೊಡನೆ ಅವನಿಗೆ ಕೆಮ್ಮಿದ ಆಯಾಸದಿಂದಾಗಿ ತುಸು ಹೊತ್ತು ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿ ದ್ದಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟೂ ಅವನಿಗೆ ದಣವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿಯೇ ಏನೋ ಅವನು ನಾಲ್ಕುದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ವಕೀಲರಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ. ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ನಂತರ ತನ್ನ ಸಂಪತ್ತು ಇಂಥಂಥವರಿಗೆ ಇಂತಿಷ್ಟು ಸಲ್ಲಬೇಕೆಂಬುದರ ಕುರಿತು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಲು ಒಂದು ದಾಖಲೆಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅವರು ತಾನದನ್ನು ಮರುದಿನ ತಯಾರುಮಾಡಿಡುತ್ತೇವೆಂದಿದ್ದರು. ಮರುದಿನ ಅವರಲ್ಲಿಗೆ ದೂಮ, ಮುತ್ತನನ್ನೂ ನಾರಾಯಣನನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಇದು ಏಕಾಗಿ ಎಂಬುದು ಮೊದಲು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಅಲ್ಲಿ ವಕೀಲರು ಅವನಿಗೆ ಹೀಗೆಂದು ಓದಿ ಹೇಳಿದರು :

“ನಾನು ನನ್ನ ಇಳಿವಯಸ್ಸಿನ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿಯೂ, ನನಗೆ ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕವಾದ ಒಂದು ಕಾಹಿಲೆಯು ಅಂಟಿರುವುದರಿಂದಲೂ ನನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಥಿರ ಚಿರ. ಸೊತ್ತುಗಳೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಮೂವರು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನನ್ನ ಮರಣಾನಂತರ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ ನಾನು ನನ್ನ ಸ್ವಸಂತೋಷದಿಂದ ಈ ವೀಲು ನಾಮೆಯನ್ನು ಬರೆದಿಟ್ಟಿರುತ್ತೇನೆ.

“ನಾನು ಈಗ ವಾಸವಾಗಿರುವ ಮನೆಯೂ,....ಬೀಂಕಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹೆಸರಲ್ಲಿರುವ ಐದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳೂ ನನ್ನ ಮಗಳಾದ ರುಕ್ಕು ಎಗೂ ಅವಳು ಆಗ ಜೀವಂತಳಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವಳಿಂದ ಹುಟ್ಟುವ ಮಕ್ಕಳ ಪರಂಪರೆಗೆ ಸಲ್ಲಬೇಕು.

“ನನ್ನ ಹಿರಿಯ ಮಗ ಮುಂಡಪ್ಪನಿಗೆ....ಬೀಂಕಿನಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಲೆಕ್ಕದ ಎರಡು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಸಲ್ಲಬೇಕು.

“ಮತ್ತು ನನ್ನ ಕಿರಿಯ ಮಗ ಮುತ್ತನಿಗೆ ನನ್ನ ಅಂಗಡಿ ಹಾಗೂ ಅದರ ವ್ಯಾಪಾರ ಸಿಗಬೇಕು. ಅವನು ಜೀವಂತವಾಗಿರುವ ತನಕ ಅವನು ನನ್ನ ಮನೆಯ ಒಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಗಳು ರುಕ್ಕುವಿನೊಡನೆ ವಾಸಿಸಬಹುದು.

“ಈ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಸೊತ್ತುಗಳು ನನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಜಿತದ್ದಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಯಾರಿಗೂ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಹಕ್ಕೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.”

ಇಷ್ಟನ್ನು ಕೇಳಿದ ಬಳಿಕ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ದೂಮ ಹಿಂದೆ ಕಳಿಸಿದ. ಇಬ್ಬರ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲೂ ಆಗ ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿತ್ತು.

“ಇದೇಕೆ ಮಾವ?” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಆಗ ಅವನೊಡನೆ ಕೇಳಿದ್ದ. “ನೀವು ಇನ್ನೂ ಹಲವಾರು ವರ್ಷ ಬದುಕುವವರು ಅವ್ರ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿದ್ದದ್ದು ಅವರಿಗೆ ದೊರಕುತ್ತದೆ.”

“ನಿನ್ನೇಕೆ ಅದೆಲ್ಲ? ನೀವು ಹೋಗಿ. ನನ್ನ ನನ್ನ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಏನೆಲ್ಲ ಮಾಡ್ಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಿದೆ. ನೀವೇನಾದ್ರೂ ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಇದನ್ನು ನಾನು ಬರಿಸಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನೇ ತಾನು ಸಾಯೋತನವೂ ತಾನು ಸಾಯಿ ಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದೇ ತೋರುತ್ತದೆ. ನನ್ನೂ ಡಾಕ್ಟರ್ ಮೊನ್ನೆ ಜಾಗ್ರತೆ ಹೇಳಿದ್ದೆ ಸಾವು ಇಷ್ಟು ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದೆಯೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗ್ತಿಲ್ಲ.”

ಹೆಣದ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಮಾವನ ಈ ಮಾತುಗಳು ಪದೇ ಪದೇ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವನ ದೇನಾದರೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಆಯುಷ್ಯ ತೀರಿದ ಮರಣವಲ್ಲ. ಕ್ಷಯ ರೋಗವು ಕೂಡ ಅವನ ಆ ಇಳಿ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಪ್ರಾಣ ವನ್ನು ತೆಗೆಯಲು ಸಮರ್ಥವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವನು ಅಷ್ಟು ಮುಂಜಾಗ್ರತೆ ವಹಿಸಿದ. ದಿನವಿಡೀ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ಪ್ರಾಣಿಯಂತೆ ಅವನು ಇತರರಿಗೆ ಕಂಡಿದ್ದರೂ, ಅವನ ಹೃದಯ ಮಮತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿತ್ತು. ಅವನು ತನ್ನ ಮಗಳು ರುಕ್ಕುವನ್ನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದ. ಹೀಗೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಆಗಾಗ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತುಗಳು ನೆನಪಾದುವು.

“ನನ್ನಪ್ಪನಿಗೆ ನಾನು ನನ್ನ ತಾಯಿಯಂತೆಯೇ ತೋರುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂತೆ. ಅವರು ಬೇರೆಯವರೊಡನೆ ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ತಾಯಿಯ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವಾಗಿದ್ದೇನೆಂತೆ ನಾನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ದಿನ ಬಿಟ್ಟರಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳಿಗೊಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಅವರಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು. ನನಗೆ ಈಗಲೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಂದುಕೊಡುವಂತೆ ಹೋಟೇಲಿನಿಂದ ತಿಂಡಿ ತಂದು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಚಹಾ ತಯಾರಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ, ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿ. ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೂ ಅವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಮಮತೆ ಇದೆ.”

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ರುಕ್ಕುವು ಅವಳ ತಂದೆಯನ್ನು ಅಷ್ಟು ಅಗಾಧವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾಳೆಂದು ತಿಳಿದು ಅವನ ಮೇಲೆ ಅಸೂಯೆಯೂ ಕೆಲವು ಸಲ ಆಗಿತ್ತು. ಈ ಮುದುಕ ನಿನ್ನನ್ನೇನೋ ಬಾಯಿಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾನೆ, ಆದ್ರೆ ತಾನು ಕೂಡ್ಲಿಟ್ಟ ಬೊಕ್ಕಸವನ್ನೆಲ್ಲ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿಗೇ ಕೊಡುವನು ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಅವಳನ್ನು ಆಗಾಗ ಹೀಸೈಸುತ್ತಿದ್ದ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ನಾನು ಇಷ್ಟು ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ, ತಲೆಗೆ ಎಳೆದ್ರೆ ಕಾಲಿಗೆ ಬರೋದಿಲ್ಲ, ಕಾಲಿಗೆಳೆದರೆ ತಲೆಗೆ ಸಾಕಾಗೋದಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮೆ ಏನಾದ್ರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹಾಯ ಮಾಡೋ ಮನಸ್ಸು ಅವನಿಗಾಗ್ತದೆಯೇ? ಎಂದು ಆಕೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದ. ಆದರೆ ಆಕೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಪರವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವಾದಿಸಿದ್ದಳು.

“ನಮ್ಮೆಕೇ ಅವರ ಹಣ? ಅವರಿಗೂ ಖರ್ಚಿಲ್ಲವೆ? ನನ್ನನ್ನು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಆರೇಳು ವರ್ಷ ಕಳಿಸಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಮದುವೆಯ ಖರ್ಚನ್ನೂ ಅವರೇ ಮಾಡಿದರು. ಇಷ್ಟು ಭಂಗಾರ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಪ್ರವೀಣನಿಗೂ (ಅವಳ ಮಗ) ಖರ್ಚಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಿಮಗೆ, ನೀವು ದುಡಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆ?”

ಒಹ್! ನಾನು ದುಡಿದುದು ನನ್ನಾಗಿ, ನಾರಾಯಣ ಆಗ ಪ್ರತಿ ವಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಆದ್ರೆ ನನ್ನೆ ಈ ಮದ್ದೆಯಾದ್ರಿಂದ ಎಷ್ಟೆಲ್ಲ ಕಷ್ಟ, ಎಷ್ಟೆಲ್ಲ ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ! ನಾನೊಬ್ಬನೆ ಆಗದ್ರೆ ಹೋಟೇಲಲ್ಲೋ ಎಲ್ಲೋ

ಜೀವ್ನ ಮಾಡಿದ್ದೆ. ಈಗ ನಿನಗೆ ಪುಸ್ತಕಗಳೇನು, ಪತ್ರಿಕೆಗಳೇನು, ನೆಯಿಗೆಯ ನೂಲಾ-ಬಟ್ಟೆಗಳೇನು! ನನ್ನೆ ಸಿಕ್ಕೋ: ಹಣ ಇದ್ದೆಲ್ಲ ಸಾಕಾಗ್ತದೆಯೆ?.....”

“ಹಾಗಾದರೆ ನೀವು ಕೇಳಿ ಅವರೊಡನೆ” ಎಂದಿದ್ದಳಾಕೆ.

ಅವನು ಆಗ ಅವಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಾವನ ಮೇಲಿದ್ದ ಊಹನೆಗಳೆಲ್ಲ ಆ ಮರಣಶಾಸನದ ಪಠ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಬಳಿಕ ಸುಳ್ಳೆಂದು ತೋರಿದ್ದುವು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ತಂದೆಯನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ, ಅವನ ಉದಾರ ಗುಣವನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಕೊಂಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತ್ತು.

ಅದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮನೆ ಮತ್ತು ಐದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಉಡುಗೊರೆ!

ಆ ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣ ಕಂಡ ಸ್ವಪ್ನಗಳಿಗೆ ಲೆಕ್ಕವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಹೆಗಲುಗನಸುಗಳಿಗೆ ಅಂತ್ಯವಾಗಲೀ ಮೇರೆಯಾಗಲೀ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮಾವ ಸತ್ತೊಡನೆ ತಾನು ತನ್ನ ಗಾಳಿ ಬಾರದ ಮಳೆಗೆ ಸೋರುವ ಜೋಪಡಿ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅವನ ಮಹಡಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜನಂತೆ ದಿನಗಳೆಯಬಹುದು! ಅಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ದೀಪಗಳಿವೆ. ನೀರಿಗೆ ನಲ್ಲಿಯಿದೆ. ದೊಡ್ಡ ತೋಟವಿದೆ. ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿ ನೂರಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ತೆಂಗಿನ ಮರಗಳಿವೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲು ರಸ್ತೆಯಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಈಗ ಖರ್ಚಾಗುವ ತಿಂಗಳ ಮನೆ ಬಾಡಿಗೆ ಐದು ರೂಪಾಯಿಗಳು ಕೂಡಾ ಆಗ ಉಳಿಯುವುವು. ತಾನು ಆ ಮೇಲೆ ಈ ಬಸ್ ಡ್ರೈವರ್ ಕೆಲಸವನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ಐದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಮುಂಗಡವಾಗಿ ತೆತ್ತರೆ ಒಂದು ಲಾರಿ ಹೇಗಾದರೂ ಸಿಗಬಹುದು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಹಣಕ್ಕೆ ಒಂದು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯನ್ನು ಪಡಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆ ಬಳಿಕ ತನಗೆ ಹೀಗೆ ಹಗಲಿಡೀ ಯಾರದೋ ಬಸ್ಸನ್ನು ಯಾರ್ಯಾರದೋ ಬೈಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ, ನಡೆಸುವ ಪ್ರಮೇಯವಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಬೇಕಾದರೆ ಲಾರಿಯನ್ನು ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಕೊಟ್ಟು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಮನೆಯಲ್ಲೇ

ಅದನ್ನು ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯಾದರೂ ಅಷ್ಟೆ. ದಿನಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟಾದರೂ ಸಂಪಾದನೆಯಾಗದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಈಗಿನಂತೆ ಆಗ ಅನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ತಿರುಗಾಡುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದಲ್ಲದೆ, ತನ್ನ ಆಂತಸ್ತು ಆಗ ಏರುವುದು. ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನನ್ನು ಆಗ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ ಒಡೆಯನೆಂದು ಮರ್ಯಾದಿಸಬಹುದು. ಈಗ ಉಳಿತಾಯವಾದ ಹಣದಲ್ಲಿ ತಾನು ಮತ್ತು ಲಾರಿಗಳನ್ನೋ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಗಳನ್ನೋ ಪಡೆದು ನೌಕರರನ್ನಿಟ್ಟು ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸ ಬಹುದು.....!

ಮನೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ಅಳುವ ಧ್ವನಿ ಮಾತ್ರ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಮುತ್ತನೂ ಮುತ್ತನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಅಳತೊಡಗಿದ್ದರು. ನಾರಾಯಣ ಜೀವಂತ ಹೆಣದಂತೆ ಕುಳಿತು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ತುಸು ಹೊತ್ತಾಗುವಾಗ ದೂಮನ ದೂರದ ಸಂಬಂಧಿಕರಾದ ದೇಜು ಮತ್ತು ದುಗ್ಗಣ್ಣ ಬಂದರು. ನಾರಾಯಣ ಅವರನ್ನು ಕಂಡು ಎದ್ದುನಿಂತ. ಅವರು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನೂ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ನಿಂತೊಡನೆ ಎದುರಿನ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಗೋಚರಿಸಿತು. ಅದನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದ. ಅವನ ಕಣ್ಣು ಕಾದ ಕೆಂಡ ದಂತಾಗಿತ್ತು. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಒಂದು ವಿಲಕ್ಷಣ ಛಾಯೆ ತೋರು ತ್ತಿತ್ತು. ಕೂದಲು ಕೆದರಿ ಅವನು ತನಗೇ ಅಮಾನುಷವಾಗಿ ತೋರು ತ್ತಿತ್ತು.

ಮುತ್ತ ಬಂದು ಬೆಳಕು ಹಚ್ಚಿಸಿದ.

“ಇನ್ನೇಕೆ ಕಾಯೋದು? ಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣ” ಎಂದು ದೇಜು ವೆಂದ.

ಈಗ ಎಲ್ಲ ತಯಾರಾಗಿದೆ. ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗಿ ಮೂಟೆ ಮಾಡಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದು ಡಬ್ಬಿ ಚಿಮಣಿ ಎಣ್ಣೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನೆಲ್ಲಾದರೂ ಮಳೆ ಬಂದರೆ ಕಷ್ಟ” ಎಂದು ದುಗ್ಗಣ್ಣ ಹೇಳಿದ.

ಮುತ್ತ “ ಹ್ಯಾಂ ” ಎಂದು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ದೂಮನ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತಂದ.

“ಕಾಲುಗಳನ್ನೂ ಸೊಂಟವನ್ನೂ ತಲೆಯನ್ನೂ ವಸ್ತ್ರದ ತುಂಡುಗಳಿಂದ ಕಟ್ಟಿಬಿಡು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಸಿಗಿದ ಹೆಣವಲ್ಲವೆ? ಎಲ್ಲಾದರೂ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟೇತು” ಎಂದು ದೇಜು ಜಾಗೃತೆ ಹೇಳಿದ.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ದೂರ ನಿಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸಿದ್ದರೂ ಈಗ ಹೆಣವನ್ನು ಮುಟ್ಟದೆ ನಿರ್ವಾಹವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದೂ ತಾನು ದೂರದಲ್ಲೇ ನಿಂತುಕೊಂಡರೆ ಅವರೆಲ್ಲ ಏನೆನ್ನುವರೋ ಎಂಬ ಹೆದರಿಕೆ ಬೇರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಅವನು ಮುತ್ತನಿಂದ ನಡುಗುವ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಮೂರು ತುಂಡು ಮಾಡಿ ಹೆಣದ ಕಾಲಿನ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಕಟ್ಟಿತೊಡಗಿದ. ಒಳಗೆ ಎಲುಬು ಕಟ ಕಟ ಎನ್ನುವ ಶಬ್ದ ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು.

ಮುತ್ತ ಸೊಂಟವನ್ನು ಬಿಗಿಯತೊಡಗಿದ. ಆದರೆ ಅದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾದ ಕೆಲಸವೇನೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೆಣವನ್ನು ತುಸು ಒತ್ತಿ ಅದರ ಅಡಿಯಿಂದ ವಸ್ತ್ರದ ತುಂಡನ್ನು ತರಬೇಕಿತ್ತು. ಅವನು ಹಾಗೆ ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ನಾರಾಯಣನ ಕಟ್ಟುವ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಿತು. ಅವನು ಎದ್ದುನಿಂತ. ದೇಜು ಮತ್ತು ದುಗ್ಗಣ್ಣ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡಿದರು. ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಈಟಿಗಳಿವೆಯೇ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಮುತ್ತ ಇನ್ನೂ ಸೊಂಟದ ಗಂಟನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದರಲ್ಲೇ ತಲ್ಲೀನನಾಗಿದ್ದ.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಈಗ ಹೆಣದ ಮುಖದ ಬಳಿ ಹೋಗದೆ ಉಪಾಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗೋ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಅದನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಬಿಡೋಣವೆಂದು ಅದರ ತಲೆಯನ್ನೆತ್ತಿದ. ಆದರೆ ಅದು ಜಗ್ಗನೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕಟ ಕಟ ಎನ್ನುತ್ತ ಬಿತ್ತು. ಆಗ ಅದರ ವಸ್ತ್ರವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಿಗೆ ಸರಿಯಿತು. ಅದರ ಕಣ್ಣು ಇನ್ನೂ ತೆರೆದೇ ಇದ್ದುದನ್ನು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ನೋಡಿ ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಗುವಂತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅವನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ವಸ್ತ್ರದಿಂದ ಪುನಃ ಅದರ ಮುಖವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದ. ಆ ಮೇಲೆ ವಸ್ತ್ರದ ತುಂಡಿನಿಂದ ತಟ್ಟವನ್ನೂ ಬಿಗಿದ.

ಮುತ್ತ ಎದ್ದು ಒಳಗಿಂದ ಧೂಪವನ್ನು ತಂದ. ದುಗ್ಗಣ್ಣ ಲಾಟೇ ನನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣನ ಮಗ ಪ್ರವೀಣನನ್ನೂ ರುಕ್ಕು ಹೊರಗೆ ಕಳಿಸಿದಳು. ಅವನೊಡನೆ ದೇಜು ಹೊಗೆಯೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಧೂಪದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು.

“ಇನ್ನು ಹಿಡಿಯಿರಿ. ನಾರಾಯಣ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ. ಮುತ್ತ ಕಾಲಿ ನಲ್ಲಿ. ನಾನು ತಲೆಯನ್ನು ಹೊರುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ದೇಜು ಕೆಳಗೆ ಬಾಗಿದ.

ಮುತ್ತನೂ ಆಗ ಹೋಗಿ ಕಾಲನ್ನೆತ್ತಿದ. ನಾರಾಯಣ ನಡುವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ.

“ಜೋಕೆ! ಎಲುಬೆಲ್ಲ ಮುರಿದಿದೆ. ಅವಸರ ಮಾಡ್ಬೇಡಿ” ಎನ್ನುತ್ತ ದೇಜು ಹೆಣದ ಮುಂಭಾಗವನ್ನು ತನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟ.

ನಾರಾಯಣ ಮತ್ತು ಮುತ್ತನೂ ಅದನ್ನು ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು ಕೊಂಡು ಹೊರಟರು. ಪ್ರವೀಣ ಮುಂದಿನಿಂದ ಹೋದ. ದುಗ್ಗಣ್ಣ ಲಾಟೇನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಮೈಯೆಲ್ಲ ಬೆನರಿತು. ಹೆಣ ಹೊರುವ ಕೆಲಸ ವೇನೂ ಅಷ್ಟೊಂದು ಸುಲಭವಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನ ದೇಹದ ಭಾರವು ಸತ್ತ ಬಳಿಕ ಹೆಚ್ಚುವುದೆಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಅವನು ಹಿಂದೆ ಕೇಳಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಈಗ ಆ ಮಾತು ಸತ್ಯವೆಂದು ತೋರಿತು. ಮುತ್ತ ಬುಸ ಗುಟ್ಟುತ್ತ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದ.

“ಯಾರಿಗಾದರೂ ಭಾರವಾದರೆ ಹೇಳಿ ಬಿಡಿ, ದುಗ್ಗಣ್ಣ ಇದ್ದಾನೆ. ಅವನು ತಲೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ,” ಎಂದು ದೇಜು ಅವರನ್ನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಸಿದ.

ನಾರಾಯಣನ ಮನಸ್ಸು ಆಗ ಏನೇನೋ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಯೋಚನೆಯ ಒತ್ತಡದಲ್ಲಿ ಹೆಣದ ಭಾರವನ್ನೂ ಅವನು ಮರೆತು ಬಿಟ್ಟ. ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ಎಲ್ಲರೂ ಹೀಗೆಯೇ ಅಂತಿಮಯಾತ್ರೆ ಮಾಡುವವರು ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಕಂಡಿತು. ಈಗ ತನಗೇನೋ ಮಾವನ

ಹಣ ಸಿಗಬಹುದು. ಆದರೆ, ಅದನ್ನು ತಾನು ಎಷ್ಟು ದಿನ ಭೋಗಿಸಬಲ್ಲೆ ? ಮಾವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತನಗೆ ವಾಸಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೆವೆಯೆ ?

ಇಲ್ಲ, ತಾನು ಮಾವನು ಸಾಯುವನೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಎನ್ನೋ ಒಂದಿಷ್ಟು ಜಮೀನು ಆಗಿರಬಹುದೆಂದು ನೆನೆಸಿದ್ದೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಅವನ ಒಂದು ಕಾಲು ತುಂಡಾಗಬಹುದಿತ್ತು. ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಅವನ ಕೈ ಮೊಟಕಾಗಬಹುದಿತ್ತು.....

ಸ್ಮಶಾನ ಬಂತು. ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ರಾಶಿ ಅಲ್ಲೇ ಇತ್ತು. ಹೆಣವನ್ನು ಅದರ ಮೂರು ಸುತ್ತ ತಂದು ಅದರ ಮೇಲಿಟ್ಟರು. ದೇಜು ಅದಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದ ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಚ್ಚಿದ.

ನಾರಾಯಣ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಆಗ ನೋಡಿದ ಹೆಣದ ಮುಖವೇ ಇನ್ನೂ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಜಜ್ಜಿಹೋದ ಮುಖ, ತುಂಡಾದ ಮೂಗು, ತೆರೆದ ಬಾಯಿ ಮತ್ತೆ ಆ ತೆರೆದ ಕಣ್ಣುಗಳು ! ಅವನು ಒಮ್ಮೆ ಜೀವಿಸಿ ಬರಲಿ ಎಂದು ಅವನು ಬಲವಾಗಿ ಇಚ್ಛಿಸಿದ

ಅವನು ಈ ಕಲ್ಪನೆಯ ಭ್ರಮೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ನೋಡುವಾಗ ಬೆಂಕಿಯ ನಾಲಗೆಗಳು ಮೇಲೆ ಎಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಹೆಣವನ್ನು ಅವು ನುಂಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು.

ಅವನ ಮಗ ಪ್ರವೀಣ ಮುತ್ತನೊಡನೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅವನ ಮುಖವು ಕಪ್ಪಾಗಿತ್ತು. ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೀರಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ನಾರಾಯಣ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಕಣ್ಣನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಅವನಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಉರಿಯುವಾಗ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ಚಟ ಚಟ ಶಬ್ದಗಳು ಕೂಡಾ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ.

೪

ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ರುಕ್ಕು ಅವನ ಬದಿಯಲ್ಲೇ ಅಳುತ್ತ ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಉಸಿರು ಅವನ

ಬೆನ್ನಿಗೆ ಸೋಂಕುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಅಂದು ಅವಳೊಡನೆ ಮಾತಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ಅವಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾತಾಡಿಸಬೇಕೆಂಬುದೂ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅವರಿಬ್ಬರದು ಸಂತೋಷದ ಸಂಸಾರವಾಗಿತ್ತು, ಆ ತನಕ ರುಕ್ಕು ವನ್ನು ಅವನು ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದ. ಆಕೆಯನ್ನು ಅವನು ಮದುವೆ ಯಾದುದು ಕೇವಲ ಆಕೆಯ ಅಣ್ಣ ಮುಂಡಪ್ಪನ ಒತ್ತಾಯಕ್ಕಾದರೂ, ಮತ್ತೆ ಅವನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಎಂದೂ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಸುಂದ ರಿಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಸುಶಿಕ್ಷಿತೆಯೂ ಆಗಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಓದುವುದನ್ನು, ಮಾತಾಡುವುದನ್ನು ಎಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಅವಳಿಗೆ ಗಂಡನಾಗಲು ಅರ್ಹನಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹಲವು ಬಾರಿ ತೋರಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆಕೆಯಿಂದೂ ಅವನನ್ನು ತನಗೆ ಅಯೋಗ್ಯನೆಂದು ಭಾವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಎಷ್ಟು ಅಧಿಕವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದಳೋ, ಅಷ್ಟೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಮರ್ಯಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನು ಕೇವಲ ಬಸ್ಸಿನ ಡ್ರೈವರ, ತನ್ನಷ್ಟು ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದವನಲ್ಲ, ಅವನ ನಡೆನುಡಿಗಳು ಒರಟಾದವುಗಳು— ಹೀಗೆಂದು ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಎಂದೂ ಹೀನೈಸಿದ್ದಿಲ್ಲ, ತುಚ್ಛೀಕರಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಅವನಿಗೆ ಕೆಲವು ಸಲ ಅವಳ ಆಕರ್ಷಣೀಯ ದೇಹದ ಅಚ್ಚು ಕಟ್ಟನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ತನ್ನಂಥವನಿಗೆ ಎಕಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರೆಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟಿದ್ದ. ಅವಳ ತಂದೆ ಐಶ್ವರ್ಯವಂತ, ಅವಳ ಅಣ್ಣ ಮುಂಡಪ್ಪ ಒಳ್ಳೆಯ ಬುದ್ಧಿವಂತ! ತನ್ನಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಇಲ್ಲ. ತಾನು ಕೇವಲ ಮುಂಡಪ್ಪನಿಂದಲೇ ಇಷ್ಟು ಮೇಲೆಯಾದರೂ ಬಂದವ. ಆದರೂ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಅಭಿಮಾನವಿದೆ! ತನ್ನನ್ನು ಅವರು ಎಷ್ಟು ಓಲೈಸುತ್ತಾರೆ! ಹೀಗೆಂದು ಆಗಾಗ ಅವನು ಯೋಚಿಸಿದ್ದ.

ಈ ಹೆಂಗಸು ರುಕ್ಕು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವಳ ತಂದೆ, ಅಣ್ಣಂದಿರು ಎಲ್ಲರೂ ಬಹಳ ಮೃದು ಹೃದಯಿಗಳು. ಅವರ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಮೇರೆಯಿಲ್ಲ, ಮಿತಿಯಿಲ್ಲ. ಅವರದು ಹಾರ್ದಿಕ ಮಮತೆ. ಭೇದಬುದ್ಧಿಯನ್ನೆಂದೂ ಅವರು ಅರಿಯರು. ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲೇ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ!

ಅವರ ಧ್ವನಿ ಕಿವಿಯನ್ನು ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೃದಯವನ್ನು ಸೇರುವುದು, ನಾಡಿನಾಡಗಳನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸುವುದು. ಅವರ ಆತಿಥ್ಯವೆಂದರೆ ಅದು ಕೇವಲ ನಾಲಿಗೆಯ ರುಚಿಗಾಗಿ ಉಪಚಾರವಲ್ಲ. ಅದರೊಡನೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಒಂದು ಅಮೋಘ ಗುಣವಿದೆ. ತನಗೂ ಅವರಿಗೂ ಇದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಭೇದವಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾರಾಯಣ ಹಿಂದೆಯೆ ತಿಳಿದಿದ್ದ. ತನಗೆ ಅಷ್ಟು ಆಳವಾಗಿ ಯಾರನ್ನೂ ಪ್ರೀತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಹಳಿದೂ ಇವನು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವರು ತನ್ನಂಥ ಕೀಳು ಮಟ್ಟದವರಾಗಿದ್ದು ತಾನು ಅವರಷ್ಟು ಅನುಕೂಲವಂ ತನಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅವರಷ್ಟು ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿ ತನಗೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಎಂದೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ವೇಳೆ ಕಲ್ಪನೆ ಯಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ಒಡನಾಟದಲ್ಲಿ ಅವನ ಒರಟು ಭಾವನೆಗಳು ಬಹಳ ಸುಧಾರಿಸಿದ್ದುವು. ಅವನಲ್ಲೂ ಸೌಜನ್ಯ ಮತ್ತು ಸಹೃದಯತೆಗಳು ಜೀವ ತಾಳಿದ್ದವು.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ದಿನಗಳ ಸ್ಮರಣೆ ಬಂತು. ಅವನು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನು. ತಂದೆ ಬೇಸಾಯಗಾರ. ನಾರಾಯಣನನ್ನು ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷ ಸಾಲಿಗೆ ಕಳಿಸಿದ್ದರೂ ಅವನು ಕಲಿತುದು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಓದಲಿಕ್ಕೇನೋ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಬರೆಯಲು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಬರೆದುದನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ಓದಲೂ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಸಾಲೆಬಿಟ್ಟಾದ ಬಳಿಕ ದಿನ ಮೊದಲಾದ ಜಾನುವಾರುಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸುವ ಕೆಲಸ ಅವನಿಗಾಯಿತು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ತಂಗಳನ್ನು ಉಂಡು ಹಟ್ಟಿಯಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಮತ್ತೆ ಹಿಂದೆ ಬರುವುದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಊಟಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ. ಆ ಬಳಿಕ ಸಂಜೆಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆ ತರಲು ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಬೇಸಾಯದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಉಳುವ ಕೆಲಸವೂ ಸಿಗದಿಲ್ಲ.

ಜಾನುವಾರುಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸುವ ಕೆಲಸವೇನಾದರೂ ಸುಲಭ ದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎಮ್ಮೆಗಳಿರುವುವು, ಕೋಣಗಳಿರುವುವು, ಎತ್ತುಗಳಿರು ವುವು, ದನಗಳಿರುವುವು, ಅವುಗಳಲ್ಲೂ ಸಣ್ಣಕರುಗಳು, ಬೀಜ ತೆಗೆಯದ

ಹೋರಿಗಳು, ಹಾಯುವ ಕೋಣಗಳು ಇಲ್ಲದಿಲ್ಲ. ಕರುಗಳು ಒಮ್ಮೆ ಗುಡ್ಡೆಯಲ್ಲಿ ಓಡತೊಡಗಿದುವೆಂದರೆ ಮತ್ತೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ತರುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಹೋರಿಗಳು ದನಗಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಗುಡ್ಡದಿಂದ ಗುಡ್ಡಕ್ಕೆ ಅಲೆದಾಡತೊಡಗಿದುವೆಂದರೆ ಅವುಗಳ ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಲು ದಿನಗಳು ಮತ್ತೆ ಬೇಕು. ಕೋಣಗಳೂ, ಎಮ್ಮೆಗಳೂ, ಒಮ್ಮಾಮೈ ತಮ್ಮನ್ನು ಕಾಯುವವನನ್ನು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವುವು. ಮತ್ತೆ ಅವೆಲ್ಲಾದರೂ ಹಳ್ಳಕ್ಕಿಳಿದವೆಂದರೆ ತೀರಿತು. ಎಷ್ಟು ಪೆಟ್ಟು ಹೊಡೆದರೂ ಅವು ಎಳಲಾರವು. ಅಲ್ಲದೆ ದನ ಕಾಯುವವನು ದನಗಳ ಮತ್ತು ಎಮ್ಮೆಗಳ ದೊಡ್ಡ ಕರುಗಳು ತಮ್ಮ ತಾಯಂದಿರ ನೊಲೆಯುಣ್ಣದಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ಹುಲಿ ಮುಂತಾದ ಕಾಡು ಮೃಗಗಳ ಹಾವಳಿ ಹೇಳತೀರದು. ಹಗಲಲ್ಲೇ ಅವುಗಳು ಜಾನುವಾರುಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಅವನ್ನು ಕೊಂದು ತಿನ್ನುವುವು. ಆಗ ಉಳಿದ ಜಾನುವಾರುಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಪಲಾಯನ ಮಾಡುವುವು. ದನಕಾಯುವ ಹುಡುಗನೂ ತನ್ನ ಜೀವ ಉಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಓಡಲೇಬೇಕು. ಬೆಳೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಂತೂ ದನ ಕಾಯುವ ಹುಡುಗರ ಮೇಲೆ ಜವಾಬುದಾರಿ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚು. ಕೆಲವು ಜಾನುವಾರುಗಳು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಗದ್ದೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪೈರನ್ನು ತಿನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ನಿಸ್ಸೀಮವಾದವುಗಳು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಯಾವರೀತಿಯ ಬೇಲಿ ಮುಂತಾದ ಅವರಣಗಳೂ ತಡೆಯಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಒಂದೆರಡು ಗಂಟೆಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಗದ್ದೆಯ ಅರ್ಧ ಪೈರನ್ನು ತಿನ್ನಬಲ್ಲ ಜಾನುವಾರುಗಳಿವೆ. ಅಂಥ ಪ್ರಮಾದ ಸಂಭವಿಸುವಾಗ ದನ ಕಾಯುವ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಮನೆಯವರಿಂದ ಎಟುಕೊಡಾ ಬೀಳದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಬೇಸಾಯಗಾರರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಈ ಕೆಲಸವು ಅನುವಂಶಿತವಾಗಿ ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿಯ ಪೀಠಿಕೆಯಾಗಿ ಒದಗಿಯೇ ಒದಗುವುದು. ಆ ಮಕ್ಕಳು ಈ ಕಠಿಣ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯ ವಾತಾವರಣದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಮೂಗಿನಲ್ಲಿ ಉದುವ ಕೊಳಲನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಅವನ್ನು ಉದುವರು, ಬೊಗರಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಅದನ್ನು ತಿರುಗಿಸುವರು. ಗೇರುಬೀಜವಾಗುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗೇರು ಬೀಜಗಳ ಸಂಗ್ರಹ

ಮಾಡುವರು. ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೆಡೆ ಕಲಿತು ಆಟವಾಡುವರು. ಅದನ್ನು ಮನೆಯವರು ಕಂಡರೆ ಅವರಿಗೆ ಹೊಡೆಯದಿಲ್ಲ.

ನಾರಾಯಣ ತನ್ನ ಜೀವನದ ಈ ಘಟ್ಟವನ್ನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕಳೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಇದು ಅವನಿಗೆ ಬೇಸರಕೆಯನ್ನು ತಂದಿದ್ದರೂ ಮತ್ತೆ ಅವನು ಈ ಕೆಲಸದ ಗುಟ್ಟನ್ನರಿತ. ಹಾಗೆಯೇ ಮನೆಯಿಂದ ಒಮ್ಮೆ ಜಾನುವಾರುಗಳೊಡನೆ ಹೊರಬಿದ್ದರಾಯಿತು. ಅವನ್ನು ಎಲ್ಲೋ ಬಿಟ್ಟು ಅವನು ನೇರವಾಗಿ ಪೇಟೆಯ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳೆಯರು ಅವನಿಗೆ ಬೀಡಿ ಸೇದುವ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಲಿಸಿದ ಬಳಿಕಂತೂ ಅವನು ದನ ಮೇಯಿಸುವ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಪೇಟೆಯಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದ. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಚಹರುಚಿಯೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಡಿಯಿತು. ಮನೆಯಿಂದ ಆಗಾಗ ಅಕ್ಕಿ, ಹೆಸರು, ಉದ್ದುಮುಂತಾದುವುಗಳನ್ನು ಕದ್ದು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ದಾಲಚೇನಿ ಹೂಬಿಡುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದಾಲಚೇನಿ ಹೂವನ್ನು ಒಣಗಿಸಿ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದ. ಗೇರು ಬೀಜದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಸೇರು ಗೇರು ಬೀಜವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಮಾರಾಟಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಚಹ ಕುಡಿಯದಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆಯೇ ಬಾರದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಬೀಡಿ ಸೇದದಿದ್ದರೆ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಜೈತನ್ಯವೇ ಇಲ್ಲದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಮೋಟರ್ ಕ್ಲೀನರ್ ಮುಂಡಪ್ಪನ ಪರಿಚಯವಾಯಿತು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮುಂಡಪ್ಪನಿಗೂ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬನ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಆಗ ಇತ್ತು. ಬಸ್ಸಿನಂತ ಬಳಕೆ ಅದನ್ನು ತೊಳೆಯಬೇಕು. ನೀರನ್ನು ಬಾವಿಯಿಂದ ಎತ್ತಬೇಕಷ್ಟೆ. ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣನಿಗೂ ತುಂಬಾ ಆಸಕ್ತಿ ಇತ್ತು.

ನಾರಾಯಣ ಹಲವು ಬಾರಿ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಡೆಸುವ ಕೆಲಸ ಕಲಿಯಬೇಕೆಂದು ನೆನೆಸಿದ್ದ. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಬಸ್ಸುಗಳ ಚಲಾವಣೆ ಆಗತಾನೇ ಆರಂಭವಾದುದು. ಅದು ಎಲ್ಲರ ಕುತೂಹಲವನ್ನು ಆಗ ಸೆಳೆದಿದ್ದಿತು. ಅದರ ಶಬ್ದ, ಅದರ ಹಾರ್ಮ, ಅದನ್ನು ನಡೆಸುವ ಭಂಗ-ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಅನುಕರಿಸದ ಮಕ್ಕಳು ಆಗ ತೀರ ಕಡಿಮೆ.

ಸಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಕೂಡ ಮಕ್ಕಳು ಪೋಪ್ಪೊಂಯ್ ಪೋಪ್ಪೊಂಯ್, ಬೀಂ ಬೀಂ, ಡ್ರಾ ಡ್ರಾ ಎಂದು ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಸದ್ದುಮಾಡುತ್ತ, ಕೈಗಳನ್ನು ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಚುಕ್ಕಾಣಿ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಓಡುತ್ತಿದ್ದವು. ದೊಡ್ಡವರಿಗೂ ಬಸ್ಸೆಂದರೆ ದೊಡ್ಡ ಆಕರ್ಷಣೆಯ ವಸ್ತುವಾಗಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ಅದು ಬಂದೊಡನೆ ಒಮ್ಮೆ ಅದರ ಬಳಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ನಡೆಸುವ ಯಂತ್ರದ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದುವೇಳೆ ಅದರ ಎದುರಿನ ಬೊನೆಟನ್ನು ತೆರೆದರಂತೂ ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆಯುವ ಜನರಿಗೆ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲ. ಅದರೊಳಗೆ ತಿರುಗುವ ಫ್ಯಾನ್, ಅದರ ಕಿಡಿ ಹಾರಿಸುವ ಪ್ಲಗ್‌ಗಳು ಇವೆಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು.

ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಜನರೆ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವರೆಂದರೆ ಬಸ್ಸಿನ ಡ್ರೈವರ ಮತ್ತು ಕ್ಲೀನರ್. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಬಸ್ಸಿನೊಡನೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವವರು. ದಿನವೂ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮುಖ್ಯ ಪಟ್ಟಣವಾದ ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವವರು. ಅವರ ಆಗಿನ ಶೀವಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲೇ ಕೇವಲ ಹತ್ತಾರು ಮಂದಿ ಅಧಿಕೃತ ಮೋಟರು ನಡೆಸುವವರು. ಆ ಯಂತ್ರದ ರಹಸ್ಯಗಳೆಲ್ಲ ಅವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ಒಂದು ಗುಂಡಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದೊಡನೆ ಮೋಟರು ಶಬ್ದ ಮಾಡುವುದು. ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದೊಡನೆ ಬೆಳಕು ಬೀಳುವುದು. ಒಂದು ಸರಳನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆಳೆದಾಗ ಮೋಟರು ಚಲಿಸುವುದು. ಮೋಟರಿನ ಡ್ರೈವರ ಸ್ಪಿಯರಿಂಗ್ ಚಕ್ರವನ್ನು ಅಟ್ಟಿ ಹಾಸದ ಭಂಗಿಯಿಂದ ಚಮತ್ಕಾರವಾಗಿ ತಿರುಗಿಸುವನು. ಪ್ರಯಾಣಿಕರಿಗೆ ಕೂಡ ಅವನ ಕೆಲಸದಮೇಲೆ ಅಸೂಯೆ ಬಾರದಿರದು. ಮತ್ತೆ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗರಿಗಂತೂ ಮೋಟರು ನಡೆಸುವ ನೌಕರರೆಂದರೆ ದೊಡ್ಡ ನಾಯಕರೇ ಸರಿ. ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೊಬ್ಬರೊಡನೆ ಡ್ರೈವರ್ ಅಥವಾ ಕ್ಲೀನರ್ ಮಾತಾಡಿದನೆಂದರೆ ಸಾಕು. ಸಾಲೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ ಆ ಸುದ್ದಿ ಹರಡುವುದು. ಎಲ್ಲಾದರೂ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನನ್ನು ಡ್ರೈವರನ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ

ಕುಳಿತು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಯಂತ್ರ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಲು ಬಿಟ್ಟಿರಂತೂ ಆ ಹುಡುಗನಿಗಾಗುವ ಆನಂದ ಹೇಳಿತಿರದು. ಆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇಂಥಿಂಥಾ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ನಂಬರಿನ ಬಸ್ಸು ಬರುವುದು, ಅದರ ದ್ರೈವರ ಇಂಥವ, ಕಂಡಕ್ಕರ ಇಂಥವ ಇತ್ಯಾದಿ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಹಿತಿಗಳು ತಿಳಿದಿರುತ್ತಿದ್ದುವು.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಆಗ ಮುಂಡಪ್ಪನ ಮೊದಲ ಸಂಪರ್ಕವಾದ ಸನ್ನಿವೇಶದ ನೆನಪಾಯಿತು—

ಆಗ ನಾರಾಯಣನೊಡನೆ ಇದ್ದುದು ಒಂದು ಹರಕು ವಸ್ತ್ರದ ಲಂಗೋಟಿ ಮತ್ತು ಒಂದು ಕೊಳಕು ಮೈ ಬಟ್ಟೆಮಾತ್ರ. ಕ್ಷೀರ ಮಾಡಿಸುವುದು ಮೂರುತಿಗಳಿಗೊಂದಾವರ್ತಿ. ಅದೂ ತಲೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಉದ್ದವಾದ ಕೂದಲುಗಳ ಜುಟ್ಟು ಇತ್ತು. ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ಹರಕೆಯ ಒಂದು ಬಳೆಯಿತ್ತು. ಒಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೋಲು. ಇನ್ನೊಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮೂಗಿನಲ್ಲಿ ಊದುವ ಕೊಳಲು. ಬಸ್ಸು ಬಂದೊಡನೆಯೇ ಅದರ ಸುತ್ತ ಬಂದು ಒಳಗೆ ಇಣಕಿ ನೋಡುವುದು ಅವನ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಮುಂಡಪ್ಪ ಏನಾದರೂ ಸಾಮಾನನ್ನು ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೊರಲು ಅವನೊಡನೆ ಹೇಳುವುದಿತ್ತು. ಅವಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಬೀಡಿಗಳನ್ನೋ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಚಹವನ್ನೋ ಅವನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಒಂದುದಿನ ಮುಂಡಪ್ಪ ನಾರಾಯಣನೊಡನೆ ಬಾವಿಯಿಂದ ನೀರು ತರಲು ಹೇಳಿದ. ನಾರಾಯಣ ಓಡಿಹೋಗಿ ಕೊಡದಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದ.

“ನಿನಗೆ ಇದನ್ನು ತೊಳ್ಳೆಲಿಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯುವುದೇ?” ಎಂದು ಮುಂಡಪ್ಪ ಅವನೊಡನೆ ಕೇಳಿದ.

“ಒಹಾ! ಏನಾಗ್ಬೇಕು? ವಸ್ತ್ರಕೊಡ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಉತ್ತರಿಸಿದ.

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ಅಗೋ ಅಲ್ಲಿ ಬಾಲ್ದಿಯಿದೆಯಲ್ಲ? ಅದ್ರಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿಸಿ ಚಕ್ರಗಳನ್ನು ತೊಳೆ. ನಾನು ಕೆಳಗೆ ತೊಳೆಯುತ್ತೇನೆ”

ಸರಿ. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅಂದಿನಿಂದ ಈ ಕೆಲಸ ಹಿಡಿದುಹೋ

ಯಿತು. ಬಹಳ ದಿನಗಳ ತನಕ ಅವನ ಮನೆಯವರಿಗೂ ಈ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಜಾನುವಾರುಗಳನ್ನೇನೋ ಗುಡ್ಡೆಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಕತ್ತಲೆಯಾಗುವಾಗ ಅವನು ಅವುಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆ ಹೊಡೆದು ಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಜಾನುವಾರುಗಳು ಕಾಣೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಕೆಲವನ್ನು ಹುಲಿಗಳು ಹಿಡಿದವು. ಕೆಲವು ಪೈರುಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡತೊಡಗಿದವು. ಇಷ್ಟಾಗುವಾಗ ಮನೆಯವರಿಗೆ ಹೇಗೋ ಅವನು ಅಸಡ್ಡೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನ ತಂದೆ ಅವನಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಹೊಡೆದ. ಆದರೆ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಮುಂಡಪ್ಪನ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ಬಿಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯವರ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೇಗೋ ಅವನು ಮೋಟರು ತೊಳೆಯುವ ವೇಳೆಗೆ ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧನಾಗುತ್ತಿದ್ದ. ಮೋಟರು ತೊಳೆಯುವ ಕೆಲಸವಲ್ಲದೆ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅವನಿಗೆ ಮೋಟರಿನ ಯಂತ್ರವನ್ನು ತಿಕ್ಕಿ ಶುಚಿಮಾಡುವ ಕೆಲಸವೂ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಬರಬರುತ್ತ ಆದರೆ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳ ಹೆಸರನ್ನು ಕಲಿತ.

“ನೀನು ಬಸ್ಸಿನ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಸೇರುವಿಯೋ?” ಎಂದು ಮುಂಡಪ್ಪ ಒಂದುದಿನ ಅವನೊಡನೆ ಕೇಳಿದ.

“ಒಹ್! ಅದ್ದೇನು? ಆದ್ರೆ ಯಾರು ಕೆಲಸಕೊಡೋವ್ರು?” ಎಂದ ನಾರಾಯಣ.

“ಕೆಲ್ಸ ಕೊಡುವಹಾಗೆ ನಾ ಮಾಡ್ತೇನೆ. ಆದ್ರೆ ನಿನ್ನ ಮನೆಯೋರು ಏನಾದ್ರೂ ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡಿದ್ರೆ? ನೀನು ಅವೊಡನೆ ಕೇಳ್ಬೇಕು ಅಮೇರೆ ನೋಡೋಣ.”

“ಅವ್ರೇನು ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ”, ತುಸು ಹೊತ್ತಿನ ಬಳಿಕ ನಾರಾಯಣ ನೆಂದ.

“ನೀವು ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿ ನಾ ಖಂಡಿತ ಮಾಡ್ತೇನೆ.”

“ಮಂಗ್ಯೂರಲ್ಲಿ ಧನಿ ಒಬ್ಬ ಕ್ಲೇನರ್ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾರೆ. ನೀನೇ ಆದೀತು. ನಾ ಡ್ರೈವರ್ ಆಗ್ತೇನೆ ಒಂದ್ನೇ ತಾರೀಕಿನಿಂದ.”

“ನೀವು ಡ್ರೈವರ್ ಆಗ್ತೀರಾ? ನೀವು ಯಾವಾಗ ಇದನ್ನು

ಕಲ್ಪರಿ? ನಿಮ್ಮೊಡ್ಡೆ ಬೇಕಾದ್ರೆ ಕ್ಲೀನರ್ ಆಗ್ತೇನೆ.”

ಇದಾದ ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಅವನು ನಾರಾಯಣನ ಮನೆಗೆ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಬಂದ. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

ನಾರಾಯಣನ ತಂದೆ ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ಆಗ ಮುಂಡಪ್ಪನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ. ಮುಂಡಪ್ಪ ತಾನು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಕೆಲಸ ತೆಗೆಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು ಹೇಳಿದ. ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ಅದಕ್ಕೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೂ ಮುಂಡಪ್ಪನಿಗೂ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಯುದ್ಧವೇ ಆಯಿತು.

“ನಾವು ಎಷ್ಟೆಂದ್ರೂ ಹಳ್ಳಿಯೋರು;” ತಿಮ್ಮಪ್ಪನೆಂದ. “ಇವ ಈಗ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ರೆ ನಮ್ಮೇನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಅನ್ನೇನಾದ್ರೂ ಬಸ್ಸು ಬಿಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಕಲೀಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಕಲಿತ್ರೂ ಕೂಡ ಏನೋ ಅವನ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಂಬಳ ಸಿಗ್ಬಹುದು. ಅವನು ಇಲ್ಲೇ ಇರ್ಲಿ. ನನ್ನ ಬೇಸಾಯ ತುಂಬಾ ಇದೆ”

“ಬೇಸಾಯ?” ಮುಂಡಪ್ಪ ಕೇಳಿದ್ದ. “ನೀವು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಜನ್ಮಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮ್ಮೇನು ಕಡಿಮೆ? ಈ ಹುಡ್ಗ ಒಳ್ಳೆ ಹುಷಾರಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಮೋಟು ಕೆಲ್ಸದಲ್ಲಿ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಇದೆ. ಒಮ್ಮೆ ಸೇರಿದ್ರೆ ಮೋಟು ಬಿಡ್ಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಸ್ವಂತ ಮೋಟನ್ನೂ ಮಾಡ್ಕೊಂಡಾನು.

“ಸಂಬಳ ಎಷ್ಟು ಸಿಗ್ತದೆ?” ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ತನಗರಿಯದಂತೆಯೇ ಕೇಳಿ ಬಿಟ್ಟ.

“ಹತ್ತಾವಾಯಿ.”

“ಆಯ್ತು. ಸಂಬಳ ಎಲ್ಲ ನನ್ನೆಗೆ ಸಿಗ್ಬೇಕು. ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಾಳೆಯೇ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ಲಿ. ಇಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ್ರೆ ಮಾತ್ರ ಕೆಲ್ಸದಿಂದ ಬಿಡ್ಲಿಯೇನು, ತಿಳಿತೇ?” ಎಂದು ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ಕೊನೆಗೆ ಮುಂಡಪ್ಪನ ಮಾತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇತ್ತ.

ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ಹೀಗೆ ಹೆದರಿಸಿದ್ದರೂ ಮತ್ತೆ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಮೇಯ ಬಂದೊದಗರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದೊಡನೆಮೇ ಅವನಿಗೆ ಖಾಕಿಯ ಅಂಗಿ ಇಜಾರು

ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಎಲ್ಲಿ ಅವನು ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಹೋದರೂ ಅವನಿಗೆ ಅವನ ಪರಿಚಯಸ್ಥ ಪ್ರಯಾಣಿಕರೇ ಹಣ ಕೊಡುವರು.

ಮುಂಡಪ್ಪನ ವಿನೋದಕ್ಕೂ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಬಿಟ್ಟು ಕನ್ನಡ ಕೂಡ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲರೊಡನೆ ಯೂ ಅವನು “ಬಟ್ಟರ್” ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲೇ ಮಾತಾಡುವನು. ಅವನ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದೂ ಇತ್ತು. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಪರಿಚಯದವರು ಬಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೆ “ವಾಟ್ ಸರ್, ಗೋಯಿಂಗ್?” ಎಂದು ಅವನು ಕೇಳುವನು. “ಬಸ್ ಲೇಟ್. ಸ್ಪೀಡ್ ಗೋಯಿಂಗ್. ರೋಡ್ ಬ್ಯಾಡ್. ಪೆಟ್ರೋಲ್ ನಾಟ್ ಕಮಿಂಗ್” ಎಂದು ಅವನು ಬಸ್ಸು ತಡವಾದರೆ ಹೇಳುವನು.

ಬಸ್ಸಿನ ನಿಲ್ದಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರು ಅವನಿಗೆ ಗೇಲಿಮಾಡುವರು. “ಮುಂಡಪ್ಪ ಬಸ್ ಗೋಯಿಂಗ್. ಮುಂಡಪ್ಪ ಬಸ್ ಕಮಿಂಗ್. ನೋ ಪೆಟ್ರೋಲ್. ನೋ ಟಿಫಿನ್” ಎನ್ನುವರು.

ಮತ್ತೆ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಅವನ ಪರಿಚಯವುಳ್ಳ ಪ್ರಯಾಣಿಕರು ಕುಳಿತರೆಂದರಾಯಿತು. ಅವರು ಮತ್ತೆ ಅವನನ್ನೇ ಆಲಿಸಬೇಕು. ಎಲ್ಲಿಲ್ಲಿಯ ಕತೆಗಳು; ಎಲ್ಲಿಲ್ಲಿಯ ಪುರಾಣಗಳು ಅವನೊಡನೆ! ಎನೆಲ್ಲ ಸುದ್ದಿ ಸಮಾಚಾರಗಳು! ಯಕ್ಷಗಾನದ ಅರ್ಥವೇನು! ಖಾಸಿ ಮೊಕದ್ದಮೆಗಳ ಸುದ್ದಿಯೇನು! ಅವನು ಮೋಟಾರ್ ನಡೆಸುವ ವೈಖರಿಯೂ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೆಳೆಯುವಂತಹದು. ಬೀಡಿಗೆ ಬಿಂಕಿ ಹಚ್ಚುವಾಗ ಸ್ಟೀಯರಿಂಗ್ ಚಕ್ರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟೇಬಿಡುವ. ಆದರೂ ಬಸ್ಸು ನೇರವಾಗಿ ಹೋಗುವುದು. ಕೆಲವಡೆ ಅವನು ಹೋಗುವ ವೇಗವೂ ಮಿತಿ ಮೀರುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ಹಾರ್ನು ಹೊಡೆಯುವ ನಮೂನೆಯಂತೂ ಬಹಳ ವಿಚಿತ್ರವಾದುದು. ಅದರ ಸ್ವರ ಕೇಳಿಯೇ ಮುಂಡಪ್ಪನ ಬಸ್ಸು ಬಂತೆಂದು ಜನರು ಹೇಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ಮುಂಡಪ್ಪ ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಸೌಜನ್ಯದ ಮೇರೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ಮಾತಾಡುವವನಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಅವನಿಗೆ “ಅಣ್ಣ” ಇಲ್ಲವೇ “ಅಜ್ಜ” ಎಂದಿರು. ಹೆಂಗಸರನ್ನು “ಅಕ್ಕ”, “ಅಜ್ಜಿ” ಎಂದು ಅವರವರ ವಯಸ್ಸಿಗ

ನುಗುಣವಾಗಿ ಸಂಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಮತ್ತೆ ಅವನಿಗೆ ಪರಿಚಯವಿದ್ದ
“ಪಟೇಲರು” “ಶ್ಯಾಮಭಾಗರು”. “ಉಗ್ರಾಚಾರ್ಯ”. “ಶಿಟ್ಟರು”.
“ಸಾಹುಕಾರರು”— ಇವರಿಗೇನೂ ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಒಮ್ಮೆ
ಅವನಿಗೆ ಪರಿಚಯವಾಯಿತೆಂದರೆ ಮತ್ತೆ ಅವರು ಜೇರಿ ಯಾರ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ
ನಲ್ಲೂ ಹೋಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಕೆಲವು ಸಮಯ ಜನರೊಡನೆ ಮಾತಾಡು
ವುದಕ್ಕೇ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದೂ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಅವರ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ
ಕುಳ್ಳಿರಿಸುವ ಕೆಲಸ ಅವನಿಗೆ ಹಿಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

“ನಮ್ಮ ಹುಡುಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊಸಬ. ಅವನಿಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿ
ತಿಳಿಯೋದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾದ್ರೂ ಬಸ್ಸು ನಿಲ್ಲಿಸ್ಟೇಕಾದ್ರೆ ನೀವೇ ಹೇಳಿ”
ಎಂದು ಮುಂಡಪ್ಪ ಪ್ರಯಾಣಿಕರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ.

ಆದರೆ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಧೈರ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.
ಮುಂಡಪ್ಪನ ಮಾತಿನ ವೈಖರಿ, ನುಡಿಗಟ್ಟುಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಅರ್ಥ
ವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಜನರೊಡನೆ ಮಾತಾಡಲು ಅವನು ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದ.
ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ರುಮಾಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡವರೊಡನೆ, ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಳೆ
ಯುವ ವಜ್ರದ ಕಲ್ಲುಗಳಿರುವವರೊಡನೆ, ಮುಖದಲ್ಲಿ ಉದ್ದ ಮೊಸೆಯು
ಳ್ಳವರೊಡನೆ, ಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಳೆಯುವ ಬೂಟ್ಟುಗಳಿರುವವರೊಡನೆ—
ಎಲ್ಲ ಅವನು ಮಾತಾಡ ತೊಡಗಿದ. ಮಾತಾಡಿದಂತೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು
ನಲ್ಲಿದ್ದ ಅಳುಕು—ಅಂಜುಬುರುಕತನಗಳು ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು,
ಕ್ರಮೇಣ ಮುಂಡಪ್ಪನಂತೆ ವಿನೋದವಾಡುವುದನ್ನು ಅವನು ಅಭ್ಯ
ಸಿಸಿದ.

—ನಾರಾಯಣ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ನೆನೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅವನಿಗೆ ಹೋದ
ಸಮಯ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಬರಬಹುದೆಂಬ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಪುನಃ ತಾನು
ದಿನ ಮೇಯಿಸುವ ಹುಡುಗನಾಗಬಹುದು. ಮತ್ತೆ ಬಸ್ಸಿನ ಕ್ಲೀನರ
ನಾಗಬಹುದು. ಮುಂಡಪ್ಪನ ಸಖ್ಯೆ ಬೆಳೆಸಿ ಅವನ ತಂಗಿಯನ್ನು
ಮರಳಿ ಮದುವೆಯಾಗಬಹುದು. ಯೋಚನೆಯ ಒತ್ತಡ ಅವನ ಮನ

ಸ್ವನ್ನು ಅಲ್ಲೋಲಕಲ್ಲೋಲವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ತಡೆ
ಗಟ್ಟಲು ಅವನು ವಿಶ್ವತ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ವಿಚಾರ
ರೂಪಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ ನಿದ್ರೆಯ ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲ.

ರುಕ್ಕು ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೊರಳಾಡಿದಳು. ಅವನಿಗೆ
ಅವಳನ್ನು ತಾನು ಮುಟ್ಟಬೇಕೋ ಬೇಡವೋ ಎಂದು ತಿಳಿಯದಂತಾ
ಯಿತು. ಈ ತನಕ ತಾನು ಆಕೆಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ ನಿಜ ;
ಆದರೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅವಳನ್ನು ತಾನು ಯಾವ ಕೈಗಳಿಂದ
ಅಪ್ಪಿ ಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಯಾವ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡಬೇಕು ?
ಅವಳು ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯೊರತೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಿಡಿಮ ಬೀಳದಿರಬಹುದೆ ?
ತನ್ನನ್ನು ಶಿಕ್ಷೆಗೊಳಪಡಿಸದಿರಬಹುದೆ ? ಹೀಗೆಂದು ಅವಳ ವ್ಯಕ್ತಿ ನಿಷ್ಠ
ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿದನವ. ಆಕೆಯ ಕೈ ಅವನ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ
ಸರಿಯಿತು. ಆಕೆಯ ಎದೆ ಅವನ ಎದೆಯನ್ನು ತಾಗಿತು. ಅವಳ
ಮೊಣಕಾಲು ಅವನ ಮೊಣಕಾಲನ್ನು ಒತ್ತುತ್ತಿತ್ತು.

ಆದರೆ ನಿಜಸ್ಥಿತಿ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದೆಂಬ ಆಶಾವಾದ ಮನಸ್ಸಿನ
ಇನ್ನೊಂದು ಮೂಲೆಯಿಂದ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ಹೇಗೆ ಉಳಿದ
ವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು ? ಯಾರು ನೋಡಿದ್ದಾರೆ ? ಹಾಗೆ ನೋಡಿ
ದ್ದರೆ ಆ ಸಂಗತಿ ಈ ಒಳಗೇ ಪ್ರಕಟವಾಗಬೇಕಿತ್ತು. ಪೋಲೀಸಿನವರು
ತನ್ನನ್ನು ಅಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲು ಬರಬೇಕಿತ್ತು.

ಹೆಣವಾದರೂ ಹೇಳಿತೆಂದರೆ ಅದು ಸುಟ್ಟುಹೋಗಿದೆ !

ಇನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಲಾರಿಯನ್ನು ಪಡೆಕೊಳ್ಳುವ
ದೊಂದೇ ಬಾಕಿ. ಈ ತಿಂಗಳು ಸಂಬಳದ, ಸಿಕ್ಕದವರಿಗೆ ಸಲಾಮು
ಹಾಕುವ ದಾಸ್ಯಜೀವನ ಇನ್ನು ನಿಲ್ಲಬೇಕು. ರುಕ್ಕುವಿಗೂ ಆಗ
ಹೆಚ್ಚು ಸುಖ ಸಿಕ್ಕದಿರದು.....

ಹೀಗೆಲ್ಲ ಯೋಚಿಸುತ್ತ ನಾರಾಯಣ ರುಕ್ಕುವಿನ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ
ಕೈ ಹಾಕಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹತ್ತಿರ ಬರಿಸಿಳಿದ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಒಳಗಿದ್ದ ಅಲಾರಂ ಗಡಿಯಾರ ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸತೊಡಗಿತು. ನಾರಾಯಣ ಆಗಲೇ ಏಳುವುದರಲ್ಲಿದ್ದರೂ ತಾನು ಮರುದಿನಕ್ಕೆ ರಜೆ ಪಡೆದಿರುವೆನೆಂಬ ನೆನಪಾಗಿ ಅವನು ಸುಮ್ಮನೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡ.

೫

ನಾರಾಯಣ ಮರುದಿನ ಎಳುವಾಗ ಗಂಟೆ ಹತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಅವರೂ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದವು. ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲೂ ಮನಸ್ಸು ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿದ್ದು. ಅವನಿಗೆ ಕನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಅನೇಕ ದೃಶ್ಯಗಳು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಡೆದುವೋ ಎಂದೂ ಸಂಶಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ಅವನು ಅತ್ತಿದ್ದ. ಒಮ್ಮೆ ಕೂಗಿಯೂ ಇದ್ದ.

ಹೊರಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಮುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ.

ನಾರಾಯಣ ಹೆಲ್ಲು ತಿಕ್ಕಿ ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ. ರುಕ್ಕು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದಳು.

“ನನ್ನೇನೂ ಬೇಡ” ಎಂದ ಮುತ್ತ.

“ಒಂದಿಷ್ಟು ಕಾಫಿ ಕುಡಿ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸಿದ.

“ನನಗೆ ಬೇಡ, ನಾನು ಈಗ ಕುಡಿದು ಬಂದೆ,” ಎಂದು ಮುತ್ತ ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದ ಎಳಲಿಲ್ಲ.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಮುತ್ತನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿಕೆಯಾಗದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಪುಕೆಂಪಾಗಿದ್ದವು. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕರಗಿನ ಛಾಯೆ ಸುಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ತುಟಿಗಳು ಒಣಗಿ ಹೋಗಿದ್ದವು. ತಲೆಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಹಾಕದೆ ಕೂದಲುಗಳೆಲ್ಲ ನೆಟ್ಟಗೆ ಎದ್ದು ನಿಂತಿದ್ದವು. ಅವನು ಮಾತಾಡುವಾಗ ಅವನ ಕಂಠ ನಡುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ಕಣ್ಣು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಥದ ನಿರ್ಜೀವ ಕರಾಳತೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿರುವುದು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅವನು ಬೆಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದ.

ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯುವಾಗ ಪುನಃ ಮುತ್ತನಿಗೆ ತನ್ನಮೇಲೆ ಏನಾ

ದರೂ ಸಂಶಯವಿದೆಯೇ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮುತ್ತು ಧಾಂಡಿಗ, ಒಳ್ಳೆಯ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾದ ದೇಹ ವುಳ್ಳವ. ಯಾರಾದರನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕೋಪದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಬಿಟ್ಟನೆಂದರೆ ಅವರನ್ನು ಅವನು ಸದೆ ಬಡಿಯಬಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಪಹಲ್ವಾನನೆಂದು ಊರಲ್ಲಿ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ಈಗ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಏರಿ ಬಂದರೆ ತಾನೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ. ಎಂದು ನಾರಾ ಯಣನಿಗೆ ಭಯವಾಯಿತು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ರುಕ್ಕು ಅವನಿಗೆ ಕಾಫಿ ಯನ್ನು ಸಾಧಾರಣ ತಣಿಸಿಯೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಅವನು ಲೋಟವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಇನ್ನೂ ಅದನ್ನು ಊದುತ್ತ ತಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಇಂಥ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಅಡ್ಡಕೆಲಸ ತನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಮುತ್ತು ಹಿಂದಿರುಗುವ ತನಕವೂ ತಾನು ಅದರಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾಗಿ ಉಳಿಯಬಹುದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಮುತ್ತು ತನ್ನೊಡನೆ ಏನನ್ನೋ ಮಾತಾಡಲು ಬಂದಿರಬೇಕು. ಅವನು ಅದನ್ನು ಮಾತಾಡದೆ ಹಿಂದಿರುಗಲಾರ. ಬಹುಶಃ ಪೋಲೀಸರು ಈ ಒಳಗೇ ತನ್ನ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದಿರಬಹುದು. ಆ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಮುತ್ತುನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರಬಹುದು. ಮುತ್ತು ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಈಗ ಕಡಿ ಕಾರುತ್ತಿರುವುದು. ಹಣದ ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಕೊಂದೆ, ನಿನ್ನನ್ನು ಈಗ ಕೊಂದುಬಿಡುವೆ ಎಂದು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಹಾರಿ ಬೀಳಬಹುದು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ರುಕ್ಕು ಏನು ಮಾಡುವಳೋ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗದು. ಅವಳೂ ತನ್ನನ್ನು ದೂಷಿಸಿ ತನಗೆ ಹೊಡೆಯಲು ಬರಬಹುದು. ಅವಳ ಮಗನೂ ತನ್ನ ಮೇಲೇರಿ ಬರಬಹುದು. ತಾನು ಕೇವಲ ನಿಸ್ಸಹಾಯ. ತನಗೆ ಬೇಕಾದವರು ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ತನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವವರು, ತನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವವರು ಇಡೀ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಬಹುಶಃ ಇಲ್ಲ. ತನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು ತನ್ನನ್ನು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟಿರಲೂ ಬಹುದು. ಅವರನ್ನು ತಾನಂತೂ ಎಂದೋ ಮರೆತಿದ್ದೇನೆ. ಅವರನ್ನು ಇಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಡೆಗಣಿಸಿದ್ದ ಅಪರಾಧಕ್ಕಾಗಿಯೇ ತನಗೆ ಈ ಶಿಕ್ಷೆ ದೊರೆತುದೋ ಏನೋ, ಅವರು ತನ್ನನ್ನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಸಾಕಿ ಸಲಹಿದವರು. ಆದರೆ

ಅವರು ತನಗೆ ಬೇಡವಾಯಿತು. ಅವರಿಗೇನಾದರೂ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುವುದಂತಿರಲಿ, ಅವರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರು ಜೀವದಿಂದಿರುವರೋ ಸತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಎಂದು ಕೂಡ ತಾನು ಈ ಹಲವು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಲಿಲ್ಲ ! ತಾನು ಈ ಹೊಸ ಜೀವನದ ಮಜ್ಜಿನಲ್ಲಿ, ಹೊಸ ಜನರ ಬಾಂಧವ್ಯದ ಹಿಗ್ಗಿನಲ್ಲಿ, ಹೊಸ ವಾತಾವರಣದ ಅಮಲಿನಲ್ಲಿ ಲೋಕವನ್ನೇ ಮರೆತು ಬಿಟ್ಟಿ ! ತಾನು ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಮೀರಿ ಮದುವೆಯಾದೆ. ಆದರೂ ಅವರು ಉಪಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಮದುವೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ತನ್ನ ತಾಯಿ ತನ್ನನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡವೆಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಳು. ತಂದೆ, “ಇದು ಅಪಾಯದ ಕೆಲಸ, ಮೋಟರುಗಳು ರಸ್ತೆಯಿಂದ ಉರುಳುತ್ತವೆ, ನೀನು ಆಗ ಅಪಘಾತಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ಸಾಯಬಹುದು. ಇಲ್ಲವೇ ಕೈ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಅಂಗಹೀನನಾಗಬಹುದು” ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾದರೂ ಉಳಿಕೊಂಡು ಬೇಸಾಯ ಮಾಡು ಎಂದು ಅವನು ಹೇಳಿದ್ದ.

ತಾನು ಕೇವಲ ಹಳ್ಳಿಯಮಂಗ. ಅರ್ಥಾರ್ಥ ಸಂಬಂಧ ತಿಳಿಯದೆ, ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೂ ವಿಚಾರಿಸದೆ, ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಇಳಿದು ಬಿಟ್ಟಿ.

—ಹೀಗೆ ನಾರಾಯಣ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮುತ್ತ ಒಳಗೆ ಬಂದ. ನಾರಾಯಣ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿಯೇ ಚೀಪತೊಡಗಿದ. ಎಷ್ಟು ಚೀಸಿದರೂ ಅಕ್ಷಯ ಪಾತ್ರೆಯಂತೆ ಲೋಟದಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ; ಮುಗಿಯುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಚೀಪುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವನು ಮುತ್ತನನ್ನು ಕಡೆಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ.

“ಏನು ಭಾವಯ್ಯ ? ಮುಂದಿನದ್ದನ್ನು ಮಾತಾಡಬೇಕಲ್ಲ ? ಎಂದು ಮುತ್ತ ಕೇಳಿದ.

ನಾರಾಯಣ ಬೆಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದು ಕಾಫಿಯ ಲೋಟವನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟ. ಮುತ್ತ ಆದಷ್ಟು ಸೌಮ್ಯವಾಗಿಯೇ ಮಾತಾಡಿದ್ದರೂ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅವನ ಧ್ವನಿ ಕರ್ಕಶವಾಗಿ, ಕಠೋರವಾಗಿ ಕೇಳಿತು. ಅವನು ಮಾರು

ತ್ತರ ಕೊಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮುತ್ತು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸ ತೊಡಗಿದ : ಮುಂದಿನದ್ದೆಂದರೆ ಏನು ? ಎಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯ ಲಿಲ್ಲ. ಮುತ್ತುನೊಡನೆ ಕೇಳಲು ಅವನಿಗೆ ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲ.

“ದೇವಣ್ಣ ಹೇಳಿದ್ದು ಮೊಜ್ಜ ಗಾಜಿಯಲ್ಲೇ ಆಗ್ಬೇಕೆಂದು. ಅಣ್ಣ ನಾಳೆ ಬಂದಾರು. ಇವತ್ತು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಟೆಲಿಗ್ರಾಂ ಬಂದಿದೆ. ಬೊಂಬಾ ಯಿಯಿಂದ ಅವು ಹೊರಟಿದ್ದಾರಂತೆ.”

“ನನ್ನಿಂದೇನಾಗ್ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರು ” ಎಂದ ನಾರಾಯಣ ತುಸು ಧೈರ್ಯದಿಂದ.

“ನಿಮ್ಮಿಂದಾಗ್ಬೇಕಾದ್ದೇನು ? ಅಪ್ಪ ಏನೆಲ್ಲ ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಇನ್ನು ಆ ವಕೀಲರಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಿ.”

“ಹೂಂ. ನಾನೇನಾಗ್ಬೇಕೆಂದು ನೀನೇ ಹೇಳಿದ್ದಾಯ್ತು.”

“ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ನೀವೆಲ್ಲ ಬನ್ನಿ,” ಮುತ್ತು ತಡವರಿಸುತ್ತ ಹೇಳಿದ. “ಅಪ್ಪ ಹಾಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ ? ನಿಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯಿದ್ದೇ ನಾ ಉಳ್ಳೋ ಕ್ಲೀನೆ. ಇಲ್ಲವಿದ್ದೇ ಹೋಗಿದ್ದೇನೆ”

“ಛೆ ! ಹುಚ್ಚ ! ನಾ ನಿನ್ನನ್ನು ಮನೆ ಬಿಡಲು ಹೇಳಿದೆನೆ ? ನಮ್ಮೇಕೆ ಮನೆ ? ಇಲ್ಲಿ ಈ ಮನೆ ಇದೆಯಲ್ಲ ? ಅದ್ದೆಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ನೋಡೋಣ. ನನ್ನೇ ನೀನು ಬೇರೆಯೇ ಅಥವಾ ರುಕ್ಕು ಬೇರೆಯೇ ? ನೀನು ಹಾಗೆಲ್ಲ ಈಗ ಯೋಚಿಸಬೇಡ.”

ಮುತ್ತುನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೀರಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ರುಕ್ಕು ಬಾಗಲಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಜೋರಾಗಿ ಅಳಹತ್ತಿದಳು. ನಾರಾಯಣನ ಕಂಠವೂ ಗದ್ದದವಾಗತ್ತು. ಅವನ ಕಣ್ಣಿನಿಂದಲೂ ಕಣ್ಣೀರು ಹನಿಹನಿಯಾಗಿ ಉದುರತೊಡಗಿತು. ಮಕ್ಕಳು ಹೊರಗಿದ್ದವು.

“ಅಲ್ಲ ಭಾವ, ” ಮುತ್ತು ಹೇಳಿದ. “ಆಗೋದೆಲ್ಲ ಆಗಹೋಗ್ತಿ. ಮತ್ತೆ ನಾ ಅಪ್ಪನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಅಡ್ಡಿ ಬಂದೆ ಎಂದು ಯಾರೂ ಹೇಳೋದು ಬೇಡ. ಅಪ್ಪ ನನ್ನನ್ನು ಈತನ್ನಾ ಬಿಳಿದ್ದಾರೆ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ನನ್ನೆ ಒಂದು ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕೂಡ ಕಲ್ಪಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.”

“ಮತ್ತೆ ನನ್ನಾದ್ರೆ ಅವ್ರ ಸಂಪತ್ತು ಏಕೆ ? ನಾವೂ ದುಡಿಯುತ್ತೇವೆ,” ಎಂದು ರುಕ್ಕು ಅಳುವಿನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಳು.

“ಅದ್ದೆಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ನೋಡೋಣ ಮುತ್ತು. ನೀನಿಗ ನನ್ನಿಂದೇ ನಾಗ್ವೇಶಾಗಿದೆ ಹೇಳು.”

“ಅದೇ ಹನ್ನೆರಡನೇ ದಿನ. ನೀವು ರಜೆ ತೆಗೆದ್ದೊಳ್ಳಿ ಅಂದು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾನು ಅದಷ್ಟು ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತೇನೆ. ವಕೀಲರಲ್ಲಿಗೆ ಬೇಕಾದ್ರೆ ಅಣ್ಣ ಬಂದ್ರೇಲಿ ಹೋಗೋಣ.”

“ಹೂಂ,” ನಾರಾಯಣನೆಂದ.

“ನೀ ಮತ್ತು ಅದನ್ನೇ ಹೇಳ್ತಿದ್ದಿಯಲ್ಲ ಮುತ್ತುಣ್ಣ ?” ಎಂದು ರುಕ್ಕು ರೋದಿಸಿದಳು.

ನಾರಾಯಣ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಮುತ್ತು ಹೊರಗೆ ಹೋದ.

“ಬೇಕಾದ್ರೆ ನೀವಿಬ್ಬು ಇಲ್ಲೇ ಇರಬಹುದಲ್ಲ ?” ನಾರಾಯಣ ಮತ್ತೆ ಮುತ್ತುನನ್ನು ಕರೆದು ಕೇಳಿದ. “ನೀನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡ್ತಿಗೆ ಒಬ್ಬಗೇ ಬೇಸರವಾಗೋದಿಲ್ಲ ? ಪಾಪ ! ಅವಳಿಗೆ ಹೆದ್ರಿಕೆಯೂ ಆದೀತು. ಬೊಜ್ಜ ಮುಗಿಯೋತನಕ ನೀವು ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ಬಿಡಿ.”

“ಬೊಜ್ಜ ಮುಗಿಯೋ ತನ್ನ ನಾ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ. ಭಾವಯ್ಯ. ಹಾಗೆ ಬೇಸರವಾದ್ರೆ ಅವಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳಿಸ್ತೇನೆ. ಅವಳಿಗೇನು ಹಾಗೆ ಹೆದ್ರಿಕೆಯಾಗ್ಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ರುಕ್ಕುವೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಂದು ಹೋಗಬಹುದಲ್ಲ ?”

“ನಿನ್ನಿಚ್ಛೆ” ನಾರಾಯಣ ಹೇಳಿದ.

ರುಕ್ಕು ಇನ್ನೂ ಕೂಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು. ಅವಳ ಚಿಕ್ಕ ಮಗಳು ಪುಟ್ಟು ಏನೊಂದೂ ತಿಳಿಯದೆ ಅಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು, ಪ್ರವಾಣ ಅಲ್ಲೆ ಹೊರಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ.

ನಾರಾಯಣ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಮಗನನ್ನು ನೋಡಿದ. ಅವನನ್ನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಮುದ್ದಿಡುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ ಇಂದು ಅವನನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮುತ್ತು ತನ್ನ

ಮೇಲೆ ಸಂಶಯ ಪಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಪಡದಿದ್ದರೂ, ತನ್ನ ಕೃತ್ಯ ಹೊರ ಬಿದ್ದರೆ ತನ್ನ ಮಗನು ಕೂಡಾ ತನ್ನನ್ನು ಮರೆತು ಬಿಡದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಮಕ್ಕಳು ಮರಿಗಳು ಎಲ್ಲರೂ ಹಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಮುಯ್ಯಿಯನ್ನು ತೀರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವವರು. ಇವನೇನಾದರೂ ತನ್ನಪ್ಪನೆಂದು ತನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇವನ ತಾಯಿ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಉರಿದು ಬಿದ್ದರೆ ಇವನೂ ಅವಳೊಡನೆ ಹೋಗುವನ. ಮತ್ತೆ ತಂದೆ ಮಗನೆಂಬ ಬಾಂಧವ್ಯ ಏನಿದೆ ? ತಾನೂ ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿದನ, ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದನ. ತನ್ನ ಮಗನೂ ತನಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಲ್ಲೇನೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿರಲಾರದು. ಕ್ಷಣದಲ್ಲೂ ಅವನು ತನ್ನ ಕಡು ವೈರಿಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಬಹುದು. ಅವನ ತಾಯಿಯೇ ಅವನಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಬಹುದು.

ಪ್ರವೀಣ ನಾರಾಯಣನ ಬಳಿಗೆ ಎದ್ದು ಬಂದು ಅವನ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡ. ನಾರಾಯಣ ಅವನನ್ನು ಹೆಗಲ ಮೇಲೇರಿಸಿದ.

“ನಾ, ಮೋಟ್ರ ಬಿಡ್ತೇನೆ. ಅಪ್ಪ. ವೈಂಯ್ ಪೋಂಯ್” ಎನ್ನುತ್ತ ಅವನು ನಾರಾಯಣನ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಪುಟ್ಟ ಬೆರಳುಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಅತ್ತಿತ್ತ ತಿರುಗಿಸ ತೊಡಗಿದ.

“ನನ್ನೆ ನೋವಾಗೋದಿಲ್ಲೇನೋ ಮಂಗ!” ಎನ್ನುತ್ತ ನಾರಾಯಣ ಅವನನ್ನು ಕುತ್ತಿಗೆಯ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗಿರಿಸಿ ಮುಖಕ್ಕೊಂದು ಮುತ್ತಿನಿಟ್ಟ.

“ನೀವು ಮೋಟ್ರಿನಲ್ಲಿ ಕೂತ್ಕೊಂಡು ಹಾಗೇ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲೇ ? ನಾ, ಮಾಡಿದ್ದೇನು ನಿಮ್ಮ ? ನನ್ನೂ ಒಂದು ಮೋಟ್ರ ತಂದ್ಕೊಡಿ” ಎಂದು ಪ್ರವೀಣ ಚಡಪಡಿಸಿದ.

“ಸರಿ. ಆದೀತಪ್ಪ”

ಎನ್ನುತ್ತ ಅವನನ್ನು ಕೆಳಗಿರಿಸಿ ನಾರಾಯಣ ಸ್ನಾನಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಅವನ ಮೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಕೊಳೆಯಿತ್ತು. ಅಂಗ ವಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ಬೆವರಿನಿಂದ ನಾರುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅವನೇಲ್ಲ ತೊಳೆದು ಸ್ನಾನದ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಡುವಾಗ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವಾಗಿತ್ತು.

ಅಂದು ಅವನಿಗೆ ಊಟವೂ ಸೇರಲಿಲ್ಲ. ಅನ್ನದ, ಅಗಳನ್ನು ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ತುರುಕಿಸುವಾಗ ಒಂದೆರಡು ಸಲ ವಾಂತಿಯೂ ಬಂತು. ಊಟಮಾಡುವಾಗ ರುಕ್ಕು ಅವನೊಡನೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಕೊನೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಕಂಡ ಶವದ ನೆನಪಾಯಿತು. ಆ ರಕ್ತ, ಆ ಜೋಲುತ್ತಿದ್ದ ಮಾಂಸ, ಆ ದುರ್ವಾಸನೆ-ಇವೆಲ್ಲ ಅವನ ಕಣ್ಣುಮುಂದೆ ನಿಂತಂತಾಯಿತು. ಅವನು ಹೇಸಿಗೆಯಿಂದ ಉಂಡದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಹಿಂದೆ ಕಾರಿದ. ಮುಖ ತೊಳೆದು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡ.

ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಕಂಡಿದ್ದ ಹೆಣದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಮರೆಯುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಯಿತವನಿಗೆ. ಅದರ ರಕ್ತ ಮಾಂಸಗಳು ಇನ್ನೂ ಅವನಲ್ಲಿ ಜೀವಂತ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುವು. ಮೂಗಿನಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ವಾಸನೆ, ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ರೌದ್ರವರ್ತಗಳು ಮನೆ ಮಾಡಿದಂತಾಗಿತ್ತು ಅವನಿಗೆ.

ಈ ಒಂದು ಸತ್ತ ಹೆಣಕ್ಕಾಗಿ ತಾನಿಷ್ಟು ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಿರುವೆನೆಲ್ಲಾ ಎಂದು ಅವನಿಗಾಗ ತೋರಿತು. ಅಪಘಾತವೆಂದಾದ ಬಳಿಕ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣನಾದ ಅಪರಾಧಿಯನ್ನು ಹುಡುಕದೆ ಪೋಲೀಸರು ಬಿಡಲಾರರು. ಪೋಲೀಸರು ಬಿಟ್ಟರೂ ಜನರು ಏನಾದರೊಂದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳದೆ ಬಿಡಲಾರರು.

ರುಕ್ಕು ಕೂಡಾ ತನ್ನೊಡನೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ ! ಬಹುಶಃ ಅವಳಿಗೆ ದುಃಖವೇ ಎಶೇಷವಾಗಿರಲೂ ಬಹುದು. ಆದರೆ, ಅವಳಿಗೂ ತನ್ನಮೇಲೆ ಸಂಶಯ ಬಂದಿರಲೂ ಬಹುದೆ ? ತಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಹೆಣಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಯಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದವನೆಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದ್ದುದೇ. ಅವಳ ತಂದೆ ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದ ಮರಣ ಶಾಸನದ ಕುರಿತೂ ತಾನು ಆಕೆಗೆ ಹೇಳಿ ನಲಿದಿದ್ದೆ. ಈಗ ಅವನಾದರೂ ಸತ್ತದ್ದು ಮೋಟಾರ್ ಅಪಘಾತದಿಂದಾಗಿ ಎಂಬುದು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಅವಳಿಗೆ ಯಾರು ಏನನ್ನು ಹೇಳದಿದ್ದರೂ, ಈ ಮರಣಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಕಾರಣವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಹೊಳೆದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವಳು ತನ್ನೊಡನೆ ಅದನ್ನು

ಹೇಳಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಅಣ್ಣನೊಡನೆ ಹೇಳಿರಲೂ ಸಾಕು. ಈ ಒಳಗೆ ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಈ ವರ್ತಮಾನ ತಲಪಿರಲೂ ಬಹುದು. ಅದು ಮಾವ ಸತ್ತ ದಿನ ತಾನು ಮನೆ ಸೇರುವಾಗ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಕಳೆದಿತ್ತು. ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ತನ್ನ ಮೈಯ್ಯೆಲ್ಲ ನಡುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮೈಯ್ಯೆಲ್ಲ ಕೆಸರಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ತನಗೆ ಅಂದು ಉಸಿರಾಡಲು ಕೂಡಾ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಚರ್ಯೆಯಿಂದ ಆಕೆ ಆಗಲೇ ಸಂಶಯ ಪಟ್ಟಿರಬಹುದು. ಈ ಹೇಯ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಬಳಿಕ ತಾನೆಲ್ಲೋ ತಪ್ಪಿಸಿ ಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋಗಿದ್ದೆನೆಂದು ಭಾವಿಸಿರಬಹುದು. ಮರಣ ಶಾಸನವು ಕೂಡಲೇ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುವಂತೆ ತಾನು ಹೂಡಿದ ತಂತ್ರ ಇದೆಂದು ಆಕೆ ನೆನೆದಿರಬಹುದು. ಒಮ್ಮೆ ಆಕೆ ಹಾಗೆ ನೆನೆದಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಮತ್ತೇನು ಉಳಿಯಿತು? ಸತ್ತುದು ಆಕೆಯ ಪ್ರೀತಿಯ ತಂದೆ. ಅವನೇ ಆಕೆಯನ್ನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಸಲಹಿದವ. ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ ಬಳಿಕವೂ ತನ್ನ ಮಗಳೆಂದು ಆಕೆಯನ್ನು ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಕಾಪಾಡಿದವ. ಅವಳಿಗೆ ಅಂಥ ತಂದೆ ಮೇಲೊ ತಾನು ಮೇಲೊ ? ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದವ ತನ್ನನ್ನೂ ಒಂದು ದಿನ ಹೀಗೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಆಕೆ ನೆನೆಸದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಅವಳಿಗೆ ತಾನು ಏನಾದರೆ ಏನು? ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದವ. ಎಲ್ಲಿಗೋ ಇನ್ನು ಹೋಗುವವ.

ತನ್ನೊಳಗೇ ನಾರಾಯಣ ಹೀಗೆಯೇ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ರುಕ್ಕು ಪುಟ್ಟುವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಅವನ ಹಣೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದಳು. ಅವನು ಆಗ ಕಣ್ಣಿರೆದು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದ.

"ನಿಮಗೆನು ಸೌಖ್ಯವಿಲ್ಲವೆ? ಜ್ವರ ಬರುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲ?" ಎಂದು ಆಕೆ ಕೇಳಿದಳು.

"ಹೂಂ. ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆಯಿಲ್ಲದೆ ಏನೋ ವಾಂತಿ ಮಾಡಿಟ್ಟಿ. ಅಷ್ಟೆ. ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಸಿತ್ತ ಕುದಿಯುತ್ತಿರಬೇಕು."

"ಏನಾದ್ರೂ ಕಷಾಯ ಕೊಡಲೇ?"

"ಎನೂ ಬೇಡ," ಎನ್ನುತ್ತ ಅವನು ಪುಟ್ಟುವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡ.

ರುಕ್ಕು ಪುನಃ ಅವನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಕೈ ಸವರಿದಳು. ಎರಡು ದಿನ ಬೆಳೆದ ಅವನ ಗಡ್ಡ ಮುಳ್ಳಿನಂತೆ ಅವಳ ಕೈಗೆ ತಗಲುತ್ತಿತ್ತು.

ಅವನು ಅವಳ ಭಾವನಾಮಯವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ನಿಷ್ಕಲ್ಮಷತೆ ಅವನ ಎದೆಯನ್ನೇ ತಿವಿಯಿತು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬು ಆಶಾವಾದವಿತ್ತು. ಮನೋವಿಶ್ವಾಸವಿತ್ತು.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಹೋದ ಜೀವ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಎನಾದರೂ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಇನ್ನೂ ತನ್ನ ಬೆಂಬಲಕ್ಕೆ ಇದ್ದಾಳಲ್ಲಾ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಅವಳಿಗಿಂದೂ ತನ್ನ ಅಪರಾಧ ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ತಿಳಿದರೂ ಅವಳು ನಂಬಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವನು ಧೈರ್ಯಗೊಂಡ.

ಪುಟ್ಟು ಅವನ ಸಣ್ಣ ಮುಸೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ತನ್ನ ಪುಟ್ಟ ಬೆರಳುಗಳಿಂದ ಎಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

೩

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ನಾರಾಯಣ ಬಸ್ಸಿನ ನಿಲುಮನೆಗೆ ಹೋದ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಅವನ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಡೆಸಲು ಇನ್ನೊಬ್ಬನನ್ನು ನಿಯೋಜಿಸಿ ಯಾಗತ್ತು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಗುಮಾಸ್ತ ನಾರಾಯಣನು ರಜೆ ಪಡೆಯದೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದಿದ್ದುದಕ್ಕಾಗಿ ಕೋಪದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿದ. ನಾರಾಯಣನಿಗೂ ಅಗ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು.

"ಎನ್ರಿ? ಎನೇನು ಮಾತಾಡ್ತಿರಲ್ಲ? ನಿಮ್ಮಂತೆ ನಮ್ಮೂ ತಂದೆ ಬಂಧು ಬಳಗ ಇದ್ದಾರೆ? ನನ್ನ ಹೆಂಡ್ತಿಯ ತಂದೆ ತೀರಿಕೊಂಡ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಒಂದು ದಿನವೂ ಮನೆಗೆಲಸಾರ್ಡ್?"

"ನಮ್ಮೇನು ಯಾರು ಸತ್ತರೆ?" ಗುಮಾಸ್ತ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿದ. "ನಮ್ಮ ಬೇಕಾದ್ದು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಜನ. ನಾನು ಬರೋದೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು

ನೀನು ಮುಂಚೆಯೇ ಹೇಳಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತಿತ್ತು!”

“ಆಪತ್ತು ಎಲ್ಲಿಗೂ ಸಂಭವಿಸ್ತದೆ ನೋಡ್ರಿ. ನಾವೇನೂ ಬೇಕೈಕೆಂದೇ ಮನೇಲಿ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳೋದಿಲ್ಲ. ನೀವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮನುಷ್ಯರಂತೆ ಗ್ರಹಿಸ್ಬೇಕು. ಆ ಮೇಲೆ ಮಾತಾಡ್ಬೇಕು.”

“ಸಾಕೋ ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿವಾದ. ನೀನು ಇವತ್ತು ಉಡುಪಿಯ ಬಸ್ಸನ್ನು ಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು. ಇವತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಅಲ್ಲೇ ಹಾಲ್ಪು.”

“ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ಈ ದುಡಿತದ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದೋ ಅಂದೇ ಅನ್ನ ಬಿಡೋ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ನಾವು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಉಡುಪಿಗಲ್ವಿದ್ರೆ ಜಪಾನಿಗೆ ಬೇಕಾದ್ರೆ ಕಳ್ಳ. ನನ್ನೇನು?”

ಎನ್ನುತ್ತ ನಾರಾಯಣ ಬಸ್ಸಿನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ.

“ಈಗ ಕಾರ್ಕಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬರ್ಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ಉಡುಪಿಗೆ ಹೋಗುವುದು,” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಗುಮಾಸ್ತ, ಆಗ.

ನಾರಾಯಣ ಬಸ್ಸನ್ನೇರಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಅದರ ಕಂಡಕ್ಕರಾ ಜುವಾನ ಎದುರಲ್ಲಿ ಹ್ಯಾಂಡ್ಸ್ ಹೊಡೆದ. ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಸುತ್ತು ತಿರುಗಿದ ಬಳಿಕ ತಾನೇ ಎಂಜಿನು ನಡೆಯತೊಡಗಿತು.

ಬಸ್ಸಿನ ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಗಳ ಮತ್ತು ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಗಲಾಟೆ ಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂದು ನಾರಾಯಣನೊಬ್ಬನೇ ಹೋಟೀಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಮೋನಪ್ಪ ಕಾಣಿಸ್ಕಿದ. ಅವನ ಬಸ್ಸೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿತ್ತು.

“ನಾರಾಯಣಣ್ಣ, ಎಲ್ಲ ಮುಗಿಯಿತೇ?” ಎಂದು ಅವನು ಕೇಳಿದ.

“ಹೌದು. ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ಸರ್ವಿಸನ್ನು ಯಾರು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ?” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಕೇಳಿದ.

“ಸ್ಯಾಬರು, ನಿನ್ನೆ ಒಂದು ಕಡೆ ಪೆಟ್ರೋಲ್ ಬಾರದೆ ನಾವು ಪಟ್ಟ ಪೇಡಾಟಿ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಹೇಗೋ ಎರಡು ಗಂಟೆ ತಡವಾಗಿ ಬಂದೆವು.”

“ಅದ್ರ ಕಾರ್ಬೆಟ್ಟಿ ಹಾಳಾಗಿದೆ, ಪೆಟ್ರೋಲ್ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದೂ ಅದ್ರೊಳ್ಳಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ.”

“ಏನೋ ಪೈಸಿನಲ್ಲಿ ಕಸವೂ ಇತ್ತು.”

“ನಾನು ಫಿಟ್ಟರಂಗಿ ಹೇಳಿ ಎಷ್ಟು ದಿನವಾಯ್ತು ! ಅವ್ರಿಗೇನು ಯಾರಾದ್ರೂ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿ ? ಇಂಥ ಸೋಮಾರಿಗ್ಯನ್ನು ನಾನು ಈ ತನ್ನ ಕಂಡಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಅವ್ರಿಗೆ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡೋಕೆ ಕೂಡಾ ತಿಳಿಯೋದಿಲ್ಲ ! ಎಂಥ ಕೆಲ್ಸದವು !”

“ಈಗ ಕ್ಲಚ್ಚ್ಚಾ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಳಾಗಿದೆ. ಗೇರ್ ಹಾಕುವಾಗ ಗರ್ಜೆ ಎಂದು ಶಬ್ದವಾಗುತ್ತದೆ.”

“ಮತ್ತೆ ಆ ಸ್ಯಾಬನ ಕೈಲಿ ಸಾಧಾರಣದ ಎಂಜಿನು ಉಳ್ಳಿತೇ ? ಏನು ಸ್ವೀಡು ಅವನದು ! ಕಲ್ಲು ಮುಳ್ಳು ಎಂದು ನೋಡ್ಲೆ ಕೊಂಡ್ಲೋ ಗ್ತಾನೆ. ನನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಒಂದು ಬಸ್ಸಿನ ಎಂಜಿನನ್ನೇ ಅವನು ಒಡೆ ದ್ವಿಟ್ಟಿದ್ದ.”

“ಇವತ್ತು ಉದ್ವಿಗೇ ಅಣ್ಣ ? ”

“ಹೂಂ. ಇವತ್ತು ಹಾಲ್ವಾ ಅಲ್ಲಿಯೇ. ಆ ಕ್ಲಾರ್ಕರಿಗೆ ಏನೆನ್ನೇಕು ? ಎಲ್ಲೋ ಮೂಲೇಲಿ ಇದ್ದವುಗ್ಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ತಂದ್ವಾಕಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಣಸಂಕಪ್ಪಮಾಡಿಸ್ತಾರೆ”.

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಾಳೆ ? ”

“ನಾಳೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ನಾಡ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಪೈಗಳ ಹತ್ರ ಹೇಳ್ಬಿಡು.”

“ಹೂಂ. ಬರ್ತೀನೆ”.

ನಾರಾಯಣ ಬಸ್ಸನ್ನೇರಿ ಕುಳಿತ. ಪ್ರಯಾಣಿಕರೆಲ್ಲ ಆಗಲೇ ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಬಸ್ಸು ಹೊರಟಿತು.

ಮುಂದಿನ ಸಿಟಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದವನೊಬ್ಬ ನಾರಾಯಣ ನಿಗೆ ಒಂದು ಸಿಗರೇಟನ್ನಿತ್ತ.

“ಇದು ಕಾನೂನಿಗೆ ವಿರುದ್ಧ ಸ್ವಾಮಿ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ನಗುತ್ತ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ.

“ಇದು ಡೀಸಲ್ ಬಸ್ಸು ಅಲ್ಲವೇ ?” ಪ್ರಯಾಣಿಕನೆಂದ.

“ಆದ್ರೆ ಇಲ್ಲಿ ಬೋರ್ಡ್ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ ನೋಡಿ. ಡ್ರೈವರನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ ಮಾಡಬೇಡಿ; ಮತ್ತು ಬಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಬತ್ತಿ ಸೇದು ವುಡನ್ನು ನಿರ್ಜೇಧಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂದು. ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲ ಕಾನೂನೂ ಇಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ ? ಇಲ್ಲಾದ್ರೆ ಡ್ರೈವರೊಡನೆ ಮಾತಾಡಬಾರ್ಡೇ ? ಅವನು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲವೇ ?”

“ಇದೆಲ್ಲ ಕಂಪೆನಿ ಕಾನೂನು”

“ಎನೋ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು ? ಧನಕ್ಕೊಂದು ಬೋರ್ಡ್ ಹಾಕಾರೆ ಇಲ್ಲಿ. ಮತ್ತೆ ಅದನ್ನು ಕೇಳುವಿಲ್ಲ. ಗ್ಯಾರೇಜಿನಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮಂದಿ ಬೋರ್ಡ್ ಬರೆಯುವವು ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಬೇರೇನು ಕೆಲ್ಸ ?”

“ಅದು ನಿಜ ಸ್ವ ! ಹ್ವ !” ಎಂದು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ನಕ್ಕನು.

ಬಸ್ಸು ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ನಾರಾಯಣ ಸಿಗರೇಟಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿಸಿ ಅದನ್ನು ಸೇವತೊಡಗಿದ.

“ನೀನು ಈ ಲೈನಿಗೆ ಹೊಸಬನೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ, ಅಲ್ಲವೇ ?” ಎಂದು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿತು.

“ಹೊಸಬ್ಬೇನು ಸ್ವಾಮಿ, ಹಳಬ್ಬೇನು ? ಈಗ ಎಲ್ಲ ತಿರ್ಗು ಮುರ್ಗಾಗಿದೆ. ಇಂಥವನಿಗೆ ಇದೇ ಬಸ್ಸು, ಇದೇ ಲೈನು ಎಂಬ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ. ಅವರವರ ಹಣೇಬರದಲ್ಲಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಅವರವರು ಹೋಗಾರೆ. ಅದೆಲ್ಲ ಮುಂಚೆ, ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ”

“ನಿಮ್ಮ ಸ್ಪ್ರೂಕಿನಿಂದಾಗಿ ಇದೆಲ್ಲ ಆದ್ದದ್ದೆಂತ ತೋರುತ್ತದೆ ಅಲ್ಲವೇ ?”

“ಸ್ಪ್ರೂಕ್ ಎನು ಸ್ವಾಮಿ ?” ನಾರಾಯಣ ಕೇಳಿದ. “ಕಂಪ್ನಿಯವರಿಗೆ ಹಣ ಮಾಡ್ಲಕ್ಕೆ ಅದೊಂದು ಕಾರಣವಾಯ್ತು ಅಷ್ಟೆ. ನಾನು ಈ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷವಾಯ್ತು. ನಮ್ಮನೋ ತಿಂಗ್ಳಿ

ಗೊಮ್ಮೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸಂಬಳ ಕೊಡ್ತಾರೆನ್ನಿ. ನಮ್ಮೂ ಹೀಗೆಯೇ ಹಣ ಮಾಡ್ಲಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದ್ರೆ ಈ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಿದ್ರೆ ಸಾಕು. ಮತ್ತೆ ಅನ್ನ ಜೀನ್ ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿಂತಂತೆಯೇ. ಇದ್ದಿಂದ ಯಾರೂ ಒಳ್ಳೆಯವರಾದ್ದೆಂದಿಲ್ಲ. ಏನೋ ಮೋಟ್ರಿ ಮೋಟ್ರಿ ಎನ್ನುತ್ತ ಎಲ್ಲಾ ಕುಣಿಯ್ತಾರೆನ್ನಿ. ಈ ಲೈನ್ ಕಂಡಕ್ಟರುಗಳು ಮಾಡಿದ ಹಣ ವೆಷ್ಟಾಗ್ಬಹುದು ? ಆದ್ರೆ ಕೆಲ್ಸ ಬಿಟ್ಟು ಮರುದಿನ ಅವು ಬೇಡ್ಲಕ್ಕೇ ಹೋಗ್ಬೇಕಷ್ಟೆ ! ಹಣ ಮಾಡೋದು ಹಣ ಹಾಕಿದೋವು ವಿನಃ ಹಣ ವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುವ ನಾವಲ್ಲ. ಕಂಪನಿಯೆಂದರಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆಷ್ಟುಮಂದಿ ಪಾಲುದಾರರು, ಎಷ್ಟುಮಂದಿ ಡೈರೆಕ್ಟರರು ! ಅವಿಗೆ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ನೂರಕ್ಕೆ ಏನೂರು ಲಾಭ ದೊರೆಯ್ತದೆ. ಹೋಗ್ಲಿಕ್ಕೆ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಧರ್ಮಾರ್ಥ ಪಾಸ್ ಇದೆ. ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳಿಗೆ ಕಂಪೆನಿಯ ಕಾರಿದೆ. ಕಂಪೆನಿಯೇ ಕಟ್ಟಿಸಿರುವ ಮನೆಗಳಿವೆ. ಆದ್ರೆ ನಮ್ಮೆ ಮಾತ್ರ ಸಿಗುವ ಬಡ್ತಿಯಂದ್ರೆ ಹತ್ತುಪಾಯಿಯಿಂದ ಹದ್ದೈದಕ್ಕೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಮಾರಿ ನಾವು ಕೇಳಿದ್ರೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ಹೋದಂತೆಯೇ ! ನೊನ್ನೆ ನೋಡಿ ಸ್ಟ್ರೈಕ್ ಆಯ್ತು. ಅದ್ರಲ್ಲಿ ಸೋತವು ಯಾರು ? ನಾವೇ ! ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಲವರನ್ನು ಕೆಲ್ಸದಿಂದ ತೆಗೆದುಹಾಕಿದ್ದು. ಕೆಲವು ಸಂಬಳ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಅಪ್ರಮೇಲೆ ಕೆಲವಿಗೆ ಪೋಲೀಸರಿಂದ ಹೊಡೆದ್ದು. ಈಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸ್ಟ್ರೈಕಿನ ಸುದ್ದಿ ಎತ್ತುವವರೇ ಇಲ್ಲ. ಬೋನಸ್ ಕೇಳುವವು ಇಲ್ವೇ ಇಲ್ಲ. ಏನೋ ಎಲ್ಲ ಪಾರ್ಟಿ ಪಾರ್ಟಿಯೆಂದು ನಾವೆಲ್ಲ ಒದ್ದಾಡಿದವು. ಕೆಲವನ್ನು ಕಂಪೆನಿಯವು ಜೈಲಿಗೆ ಕಳಿಸಿದ್ದು. ಕೆಲವರು ಲಂಚ ತಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತರು. ಕಂಪ್ನಿಯವು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದು ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಮತ್ತು ಒಳಸಂಚುಕಾರಿಗೆ ಲಂಚ ಕೊಡ್ಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತ್ರ. ಈಗ ಬಸ್ಸುಗಳೇ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯೋದಿಲ್ಲ. ಒಂದೆ ಸರಿಯಾಗ್ವಾಗ ಇನ್ನೊಂದು ಹಾಳಾಗ್ತದೆ. ಎಲ್ಲ ಹಳೇ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೇ ಸರಿಮಾಡಿ ಹಾಕ್ತಾರೆ. ಅವು ಅರ್ಧದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಳಾಗಿ, ಮೋಟ್ರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ಈಗಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಬಸ್ಸು ಸರಿ

ಯಿದ್ರೆ ಅವನ್ನು ನಡೆಸೋದು. ಹಾಳಾದ್ರೆ ಅವನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಡೋದು. ಇಷ್ಟೆ. ನಾವೇನಾದ್ರೂ ಹೆಚ್ಚು ಮೆಹನತ್ತಿನಿಂದ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ರೆ ನನ್ನೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ.”

“ಸ್ವೈಕ್ರಿಕೆಗೆ ನೀನೂ ಸೇರಿದ್ದೀಯೋ ?”

“ಮೊದಲಿನ ಒಂದು ದಿನ ಸೇರಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಒಳ್ಳೆಹೋಗೋದೇ ಆಸಾಧ್ಯವಾಯ್ತು. ಆದ್ರೂ ಕಂಪ್ನಿಯವ್ರಿಗೆ ನನ್ನೇಲೆ ಕಣ್ಣಾಗಿದೆ. ನನ್ನವೇನಾದ್ರೂ ತಪ್ಪು ಸಿಕ್ಕಿದ್ರೆ ಕೂಡೆ ನನ್ನನ್ನು ಕೆಲ್ಸದಿಂದ ತೆಗೆದು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ.”

“ಸ್ವೈಕ್ರಿಕೆ ಮಾಡಿದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉಪದ್ರವವಾಗುತ್ತದಲ್ಲ ! ನಾನು ಆ ಸಮಯ ಒಂದುಕಡೆ ಹೋಗಿದ್ದವ ಮೂರುದಿನ ಅಲ್ಲೇ ಉಳಿಯಬೇಕಾಯಿತು. ಮತ್ತೆ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ ತರಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕಾಯಿತು !”

“ಆಗಿದ್ದೆಹುದು ಸ್ವಾಮಿ. ಆದ್ರೆ ನಮ್ಮ ಸುಖ ಕಷ್ಟ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗ್ತದೆ ? ಪ್ರಯಾಣಿಕರು ನಮ್ಮನ್ನು ಪಶುಗಳಂತೆ ನೋಡ್ತಾರೆ. ಕಂಪ್ನಿಯವ್ರಿಗೆ ನಮ್ಮಮೇಲೆ ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಸಂಶಯ. ಅವು ಮರ ಸುಟ್ಟು ಇದ್ದು ಹಾಕಿ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಡೆಸಿಯೂ ಲಾಭ ಮಾಡಿಕೊಳ್ತಾರೆ. ಆದ್ರೆ ಬೆವು ಸುರಿಸ್ಬೇಕಾದೋರು ನಾವು. ಈ ಬಿಸಿ ಎಂಜಿನಿನ ಮುಂದೆ ದಿನಾಲೂ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರೆ ಎಷ್ಟುದಿನ ನಾವು ಬದುಕುಹುದು ? ಒಂದು ಗಂಟೆಗೊಮ್ಮೆ ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯದೆ ನಮ್ಮೆ ಆಗೋದಿಲ್ಲ. ಊಟವಂತೂ ಹೋಟೇಲಲ್ಲೇ. ಯೂನಿಫಾರ್ಮ್ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲದ್ರೆ ಪೋಲೀಸರು ಚಾರ್ಜ್ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮೂ ಮನೆ-ಮಕ್ಕು ಇದೆಯಲ್ಲ ? ಒಂದು ದಿನಾ ರಜೆ ಇಲ್ದೆ ಎಷ್ಟು ದುಡಿಯ್ಬಹುದು ? ಇಷ್ಟು ದುಡಿದು, ಕೆಲ್ಸ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವಾಗ ನಮ್ಮಯ್ಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾವಾಣಿ ಕೂಡಾ ಉಳಿಯದು !”

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ಕಂಪನಿಯವರೇ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಕಾರಣವೆನ್ನುತ್ತೀಯಾ ನೀನು ?”

“ಮತ್ತೇನು ? ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಕಂಪ್ನಿ, ನಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಕಂಪ್ನಿ

ಎಂದು ನನ್ನೆ ಪ್ರೀತಿಯಿತ್ತು. ಆದ್ರೆ ಈಗ ಕಂಪ್ಲಿ ನನ್ನೆ ಎದುರು ನಿಂತಿದೆ. ನಮ್ಮನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿದೆ. ಅದ್ರೆಮೇಲೆ ಪೋಲೀಸರು ಇದ್ದಾರಲ್ಲ? ಎದ್ದದ್ದಕ್ಕೆ ಕೂತದ್ದಕ್ಕೆ ನಂಬ್ರಗಳು. ಇನ್ನೆಲ್ಲ ಗ್ರಹಿಸುವಾಗ ಈ ಕೆಲ್ಸ ನಾಯಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬೇಡವೆಂದೆನಿಸ್ತದೆ ನನ್ನೆ.”

“ನೀನು ಕಂಪನಿಯನ್ನು ಇಷ್ಟು ದೂರುತ್ತಿರುತ್ತೀಯಲ್ಲವೆ?” ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿತು. “ಕಂಪನಿಯಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ಮೋಟಾರುಗಳು ಇರುತ್ತಿದ್ದವೆ? ನಿನಗೆ ಕೆಲಸ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತೆ?”

“ಅದು ಬೇರೆ ಲೆಕ್ಕ ಸ್ವಾಮಿ,” ನಾರಾಯಣನೆಂದ. ಕಂಪ್ಲಿ ಎಂದ್ರೆ ನಾವು. ನಾವು ಎಂದ್ರೆ ಕಂಪ್ಲಿ. ಕಂಪನಿಯವು ಹಣ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಯಲ್ಲ? ಹಣಕ್ಕೆ ಲಾಭ ಸಿಗೋದಿಲ್ಲ?”

ಅವು ನಮ್ಮನ್ನು ದುಡ್ಡಿ ಮಾಳಿಗೆ ಮನೆ ಮಾಡಿ ಸುಖಪಡೋದಿಲ್ಲ? ನಮ್ಮಯ್ಯ ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಗ್ರೀಸ್-ಎಣ್ಣೆಗಳು ತಾಗಿ ಕಪ್ಪಾಗಿರುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಬೆವರು ಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ರೆ ಕಂಪ್ಲಿ ಯವು ಏನು ಮಾಡ್ತಾರೆ? ಅವೆಷ್ಟು ದುಡ್ಡಿತಾರೆ? ನಾವು ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೆ ಅನ್ನಿಗಲ್ಲ ಲಾಭ ಸಿಗ್ಬೇಕು? ಅವು ಲಾಭದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಪಾಲನ್ನಾದ್ರೂ ನನ್ನೆ ಕೊಟ್ಟಿ. ಇದೇ ಬಸ್ಸು ಮೈಲಿಗೆ ಇದ್ದೆ ಅರ್ಧಾಣಿಯ ಡೀಸಿಲ್ ಎಣ್ಣೆ ಬೇಕು. ಆದ್ರೆ ಅದ್ಕೆ ಮೈಲಿಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರಯಾಣಿಕನೂ ಏಳು ಪೈ ಕೊಡ್ತಾನೆ! ಮೂವತ್ತು ಜನ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಈ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂಬತ್ತು ಜನರಿಂದ ಸಿಗುವ ಹಣ ಲಾಭವಾಯ್ತಲ್ಲ?”

“ಲೆಕ್ಕ ಸರಿ,” ಎಂದು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ನಕ್ಕ.

ತುಸು ಹೊತ್ತು ಮತ್ತೆ ನಾರಾಯಣ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ. ಇಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪರಿಚಯದವರಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಖಚಿತವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಈ ವ್ಯಕ್ತಿ ಯಾರಾದರೂ ಕಂಪನಿಯ ಗೂಢಚಾರನೇ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಅನ್ನಿಸಿತು.

ಅವನೆಂದುದರಲ್ಲಿಯೂ ತಥ್ಯಾಂಶವಿರದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಅವನು ಕ್ಲೇನರನಾಗಿ ಬಸ್ಸಿನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಬಳಿಕ ಅವನಿಗೆ ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಸ್ಥಳಾಂತರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಸ್ಸು ನಡೆಸುವ

ಮುಂಡಪ್ಪನೂ ಅದರಲ್ಲೇ ಇದ್ದ. ಆಗ ಅವರ ಬಸ್ಸೆಂದರೆ ಸ್ವಂತ ಮನೆಯಿದ್ದಂತೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ತೂಗಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಚಿತ್ರಗಳೇನು! ಅದರ ಬಣ್ಣಗಳೇನು! ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಾಮಾನನ್ನೂ ಸಂಜೆ ಶೋಧಿಸಿ ಅವರು ಶುಚಿಮಾಡಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಬಸ್ಸನ್ನು ತೊಳೆಯಲು ನಾರಾಯಣ ನಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯೆಂದರೆ ಎರಡು ಗಂಟೆ ಸಮಯವಾದರೂ ಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನೇ ನೀರು ತಂದು ಬಾಲ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಹೊೞಿದು ಬಸ್ಸಿನ ಕೆಳ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವಸ್ತ್ರವನ್ನದ್ದಿ ಅದನ್ನು ತೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚೂರು ಕೆಸರಾಗಲಿ; ಮಣ್ಣಾಗಲಿ ನಿಲ್ಲದಂತೆ ಜಾಗ್ರತೆ ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಮತ್ತೆ ಮೇಲೆ ಚಕ್ರಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ-ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ-ಚೆನ್ನಾಗಿ ತೊಳೆದು ಶುಭ್ರವಾಗಿರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಬಸ್ಸಿನ ಬಣ್ಣ ಹಾಳಾಗದಂತೆ ಸ್ವತಃ ಕ್ರಯ ಕೊಟ್ಟು ಪಾಲಿಷನ್ನು ಪಡೆದು ಅದಕ್ಕೆ ಪಾಲಿಷ್ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ. ಹೊಳೆಯುವ ಭಾಗಗಳನ್ನು ದಿನ ನಿತ್ಯವೂ ಒರಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಕೆಲಸ ಮುಂಡಪ್ಪನಿಗೆ ಕೂಡಾ ತುಂಬಾ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಯಾಗತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ, ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮುಂಡಪ್ಪನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಎಂಜಿನನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿ ಅದನ್ನು ಸರಿಮಾಡಿ, ಶುಚಿಯಾಗಿಡುತ್ತಿದ್ದ. ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನವಾದರೂ ನಾರಾಯಣ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದಿದ್ದು ದೊಂದಿಲ್ಲ. ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಅವನಿಗೆ ಮೋಟರಿನ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿ ದೆಯೆಂದು ಏನೋದವಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮುಂಡಪ್ಪನೊಡನೆ ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆ ಬೆಳೆದಿತ್ತು. ಅವನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ "ಅಣ್ಣ" ಎಂದೇ ಸಂದೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಮುಂಡಪ್ಪ ಮಾತ್ರ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಲಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅವಶ್ಯ ವುಳ್ಳ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಾರಾಯಣನೊಡನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅದರಿ ಅವರೊಳಗೆ ಎಂದೂ ಜಗಳವಾಗಲಿ; ಮನಸ್ತಾಪವಾಗಲಿ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮುಂಡಪ್ಪ ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ನಾಯಕನಂತಿದ್ದ. ಅವನ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಅವನನ್ನು ಒಲಿಸುವುದೊಂದೇ- ತನ್ನ ಜೀವಿತೋದ್ದೇಶ ವೆಂದು ನಾರಾಯಣ ಬಹುಕಾಲ ನಂಬಿದ್ದ. ಮುಂಡಪ್ಪ ಅವನೊಡನೆ

ಹೆಚ್ಚು ಮಾತುಕತೆಯನ್ನಾಡದಿದ್ದರೂ ಅವನಿಗೆ ಬೀಡಿ ಕೊಡುವುದು, ಕಾಫಿ ಕುಡಿಸುವುದು ಮುಂತಾದುವುಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಆಗಾಗ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಒಮ್ಮೆ ನಾರಾಯಣ ಕಾಯಿಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಮುಂಡಪ್ಪ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯರಿಂದ ಆರೈಕೆ ಮಾಡಿಸಿದ್ದ. ನಾರಾಯಣ ಕ್ಷೀಣರನಾಗಿದ್ದಾಗಲೇ ಒಮ್ಮೆ ಒಂದು ಅಪಘಾತವಾಗಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರಿಗೆ ಜೀವಂ ಆಗಿತ್ತು. ಆರೇಳು ಜನ ಸತ್ತಿದ್ದರು. ಬಸ್ಸು ನುಚ್ಚು ನೂರಾಗಿತ್ತು. ಪೊಲೀಸರು ಮುಂಡಪ್ಪನೇ ತಪ್ಪಿತಸ್ಥನೆಂದು ಸಾಧಿಸಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಆಗ ನಾರಾಯಣನ ಸಾಕ್ಷ್ಯ ಮುಂಡಪ್ಪನನ್ನು ಶಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ಪಾರುಮಾಡಿತ್ತು. ಅವನನ್ನು ಅವರು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಎಷ್ಟು ಹೆದರಿಸಿದ್ದರೂ ಅವನು ಅವರಿಗೆ ಬಗ್ಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂಡಪ್ಪನಿಗೆ ಅಂದಿನಿಂದ ನಾರಾಯಣನ ಮೇಲಿದ್ದ ಪ್ರೀತಿ ಇಮ್ಮಡಿಯಾಯಿತು.

ಅವನು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಬಸ್ಸು ನಡೆಸಲು ಕಲಿಸ ತೊಡಗಿದ. ಅದೂ ಆ ದೊಡ್ಡ ಮೋಟಾರಿನಲ್ಲೇ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವು ಸಲ ಸ್ವಲ್ಪ ಪೆಟ್ರೋಲನ್ನು ಮಂಗಳೂರಿಂದ ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಸ್ವಿಯರಿಂಗ್ ಚಕ್ರವನ್ನು ತಿರುಗಿಸಲಿಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ತರಬೇತಿ ಬೇಕಾಯಿತು. ಆ ಎತ್ತರದ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ರಸ್ತೆಯ ಅಂದಾಜು ಸರಿಯಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಮುಂಡಪ್ಪ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ತೊಡೆಯಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಸ್ವಿಯರಿಂಗ್ ಚಕ್ರವನ್ನು ತಿರುಗಿಸುವುದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಮೊದಲು ರೇಡಿಯೇಟರಿನ ತುದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮುಚ್ಚಳವನ್ನೇ ನೋಡಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಅದು ರಸ್ತೆಯ ಮಧ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಸ್ವಿಯರಿಂಗ್ ಚಕ್ರವನ್ನು ತಿರುಗಿಸಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಈ ತರಬೇತಿಗೆ ಸುಮಾರು ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಹಿಡಿಯಿತು. ಮತ್ತೆ ಗೀಯರ್ ಬದಲಿಸುವುದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗೀಯರ್ ಗಳ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸಿಸಲು ಕೂಡ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ದಿನಾಲೂ ಸಂಜೆ ಮೋಟರನ್ನು ತೊಳೆದಾದ ನಂತರ ಡ್ರೈವರನ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಗೀಯರಿನ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು "ಫಸ್ಟ್, ಸೆಕೆಂಡ್,

ಥರ್ಡ್, ಟಾಪ್, ರಿವರ್ಸ್” ಎನ್ನುತ್ತ ಅದನ್ನು ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ದೂಡುತ್ತಿದ್ದ. ಗೀಯರ್‌ಗಳ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕಲಿತರೂ ಮೆಲ್ಲನೆ ವೇಗವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತ ಕ್ಲಚ್ಚನ್ನೂತ್ತಿ ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಹಾಕುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ಕಲಿಯುವುದಂತೂ ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರಿತ್ತು. ಕ್ಲಚ್ಚನ್ನು ಬೇಗನೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಗಾಡಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹಾರುವುದು. ಹೆಚ್ಚು ಮೆಲ್ಲನೆ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಎಂಜಿನ್ನು ನಿಂತುಹೋಗುವುದು. ಹೀಗೆ ಕಾಲುಗಳ ಮತ್ತು ಕೈಗಳ ಸಂಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಲು ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಬೇಕಾಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಮುಂಡಪ್ಪನ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಹಲವು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಅದನ್ನು ತರಬೇತಿ ಮಾಡಿದ.

ಮುಂಡಪ್ಪ ಮತ್ತೆ ಅವನಿಗೆ ಮಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಕಾರು ನಡೆಸುವ ಅಧಿಕಾರ ಪತ್ರವನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕಾಗಿ, ಒಂದು ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ ತರಬೇತಿ ಮಾಡಿಸಿದ. ಆಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಕಾರು ನಡೆಸುವ ಅಧಿಕಾರ ಪತ್ರವೂ ದೊರಕಿತು, ಅದಕ್ಕೆ ಖರ್ಚಾದ ಹಣದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಗವನ್ನು ಮುಂಡಪ್ಪನೇ ತಿತ್ತಿದ್ದ.

ಬಸ್ಸು ಬಿಡುವ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಸಿಗಬೇಕಾದರೆ ನಾರಾಯಣ ಮತ್ತೂ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳನ್ನು ಕಳೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆ ಅವಧಿಯನ್ನು ಅವನು ಕ್ಲೇನರನಾಗಿಯೇ ಕಳೆದ. ಮುಂಡಪ್ಪ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಪೋಲೀಸ್ ಠಾಣೆ ಸಮೀಪವಿಲ್ಲದ್ದಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಬಸ್ಸು ನಡೆಸಲು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಆಗಲೂ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಅವನಿಗೆ ಜಾಗ್ರತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ವಾಹನವನ್ನು ಹೇಗೆ ಹಾದು ಹೋಗಬೇಕು, ಚಲಿಸುವ ವಾಹನವನ್ನು ಹೇಗೆ ಹಾದು ಹೋಗಬೇಕು, ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬರುವ ವಾಹನಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ದಾರಿ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡಬೇಕು, ಅದನ್ನು ಇಳಿಜಾರಿನ ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ನಡೆಸಬೇಕು, ತಿರುಗು ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಅದನ್ನು ಓಡಿಸಬೇಕು.-ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅವನು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಕಲಿಸಿದ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಮಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ನಾರಾಯಣ ಮುಂಡಪ್ಪನಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಯೂ ಕಾಫಿ ಕುಡಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಕುಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ; ಅವನನ್ನು ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯಲು

ಕರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಧೈರ್ಯವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮುಂಡಪ್ಪ ಮಾತ್ರ ಅವನಿಗೆ ಕಾಫಿ ಯನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಸೇಂದಿ ಶರಾಬುಗಳನ್ನೂ ಕುಡಿಸಿದ್ದ. ನಾರಾಯಣ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಅವನ್ನು ಕುಡಿದೂ ಇದ್ದ. ಹೀಗೆ ಕೊನೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ಬಸ್ಸು ಬಿಡುವ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಕೂಡ ದೊರಕಿತು.

ಆದರೆ ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಕಲಿಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಕ್ಲೀನರ-ಡ್ರೈವರರೊಳಗೆ ಮೈತ್ರಿ ಬೆಳೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ ! ಅವಕಾಶವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಒಂದೇ ರಸ್ತೆ-ಒಂದೇ ವಾಹನವೆಂಬ ಪದ್ಧತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದ. ವಾಹನ ಗಳೂ ಅಷ್ಟೊಂದು ನಾಜೂಕಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚಿನವು ಆಗಾಗ ಹಾಳಾಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದವು. ಆದರೂ ನಾರಾಯಣ ತನ್ನ ಒಂದು ಬಸ್ಸನ್ನು ಆದಷ್ಟು ತನ್ನದಾಗಿಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಬಸ್ಸಿನ ಕ್ಲೀನರ್ ಮೋನಪ್ಪ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳಿಂದ ಅವನ ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದು ಮೋಟರ್ ನಡೆಸುವುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಲಿತಿದ್ದ.

ಕಾರ್ಕಳ ಬಂತು. ಅವನು ಬಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕೆಳಗಿಳಿದ. ಪತ್ರಿಕೆ ಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಸುದ್ದಿ ಬಂದಿದೆಯೆ ಎಂದು ನೋಡೋಣವೆಂದು ಒಂದು ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ನೋಡಿದ.

ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದೆಡೆ ಹೀಗೆಂದು ಬರೆದಿತ್ತು:

ಮೋಟರ್ ಅಪಘಾತದ

ಅಪರಾಧಿಯ ಪತ್ತೆ ?

ಇಬ್ಬರು ಡ್ರೈವರನ್ನು ಕೈದು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ

ಮಂಗಳೂರು ಜೂನ್ ೨೧: ಮೊನ್ನೆ ಮೋಟರ್ ದುರಂತಕ್ಕೀ ಡಾಗಿ ಮೃತ ಪಟ್ಟನೆಂದು ನಂಬಲಾದ ದೂಮನೆಂಬವನ ಶವ ವನ್ನು ಅವನ ಸಂಬಂಧಿಕರು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ದಹನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ.

ಶವ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ ಡಾಕ್ಟರರು ಈ ಅಪ

ಘಾತವು ಲಘುವಾದ ಮೋಟರಾ ವಾಹನದಿಂದಾಗಿ ಸಂಭವಿಸಿರಬೇಕೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿರುವರೆಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

ಮೃತನು ಇಲ್ಲೇ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಅಂಗಡಿಯನ್ನಿಟ್ಟು, ಕೊಂಡಿದ್ದನೆಂದೂ ಅವನಿಗೆ ಮೂವರು ಮಕ್ಕಳಿರುವರೆಂದೂ ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ.

ಈ ಪ್ರಕರಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವರೆಂದು ಹೇಳಲಾದ ಇಬ್ಬರು ಕಾರು ಡ್ರೈವರುಗಳನ್ನು ಪೊಲೀಸರು ಕೈದುಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ತಾವು ಈ ತಕ್ಷೇರನ್ನು ನಡೆಸಿಲ್ಲವೆಂದು ಪೊಲೀಸರೊಡನೆ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನಿತ್ತಿರುವರೆಂದು ಅಧಿಕಾರಿ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಪೊಲೀಸರು ತನಿಖೆ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿದೆ.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಇದನ್ನೇನಾದಿದಾಗ ಮುಖ ಬಿಳುಪೇರಿತು. ಹಿಂದಿನ ದಿನದ ಸುದ್ದಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ಭಾರವಾದ ವಾಹನವಾಗಿರಬಹುದೆಂಬ ಸುದ್ದಿಯಿತ್ತು. ಈಗ ಅದು ಲಘುವಾದ ವಾಹನವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಡಾಕ್ಟರರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿರಬಹುದಿತ್ತು. ಅವನು ಜನರ ಗುಂಪಿನಿಂದ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡತೊಡಗಿದ. ಆದರೆ ಅವನನ್ನು ಯಾರೂ ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಬಸ್ಸನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಇನ್ನೂ ಸಮಯವಿತ್ತು.

ಒಮ್ಮೆ ಅವನಿಗೆ ತಾನನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರಿತ್ತು. ತನ್ನದು ಭಾರವಾದ ವಾಹನ. ಡಾಕ್ಟರರು ಹೇಳುವುದು ಹಗುರವಾದ ವಾಹನವೆಂದು. ಹಾಗಾದರೆ ತನಗೇನೂ ಆಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಯಾರೂ ತನ್ನನ್ನು ಪತ್ತಿಹಚ್ಚಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಇದು ಪೊಲೀಸರ ತಂತ್ರವೂ ಆಗಿರಬಹುದು. ನಿಜ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ಅಪರಾಧಿಯು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಾನೆಂದು ಅವರು ಇಂಥ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿರಬಹುದು. ಇದನ್ನೇನಾದಿ ಅಪರಾಧಿಯು ತಾನು ವಾರಾಡಿನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಯಾರ ಗಣ್ಯವೂ ಇಲ್ಲದೆ

ಮೆರೆಯಬಹುದು. ಆಗ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಸುಲಭವೆಂದು ಅವರು ಉಸಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿರಬಹುದು.

ಅದು ನಿಜವಾದರೆ, ಅವರು ಕಾರುಗಳ ಡ್ರೈವರರನ್ನು ಏಕೆ ಹಿಡಿಯಬೇಕಿತ್ತು ?

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಯೋಚಿಸುವಾಗ ಬಸ್ಸು ಬಿಡುವ ಸಮಯವಾಯಿತು. ಅವನನ್ನು ಬಸ್ಸಿನ ಏಜೆಂಟರು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಅವರ ಮಾವ ತೀರಿಹೋದರು. ಅದರ ವೃಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಅವರು” ಎಂದು ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಜುವಾನ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದ.

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ಅವನು ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಿತ್ತು. ಕೆಲ ಸಕ್ಕೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಕಳ್ಳರಂತೆ ಮಾಡುವುದೇಕೆ ?” ಎಂದು ಏಜೆಂಟರು ಕೇಳಿದರು.

ನಾರಾಯಣ ಅವರನ್ನು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, ಅದನ್ನು ನಡೆಸಿದ.

ಆಗ ಏಜೆಂಟರು “ನಿಲ್ಲವ್ವಾ ಸ್ಟೇಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೊಡ್ಲಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಬೊಬ್ಬಿಟ್ಟರು.

“ಸಮಯವಾಯ್ತು ಸ್ವಾಮೀ. ನಾವು ಕಳ್ರಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದ್ರಾ ನಮ್ಮೂ ಸಮಯವೆಂಬುದೊಂದಿದೆಯಲ್ಲ !” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದ.

ಮತ್ತೆ ಬಸ್ಸು ಹೊರಟಿತು. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಮಾತಾಡಲು ಮನಸ್ಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಕಣ್ಣಿನ ಮುಂದೆ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚಾಗಿದ್ದ ಸುದ್ದಿಯೇ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಿತ್ತು. ಯಾರ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿವರೂ ಅವನಿಗೆ ಸಂಶಯ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಪೊಲೀಸರನ್ನು ಕಂಡರಂತೂ ಅವನ ಎದೆ ನಡುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಬಸ್ಸಿನ ಸ್ವೀಯರಿಂಗನು ಹಿಡಿಯುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ತನಗೆ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಸಮಯ ಉಳಿಯುವುದೋ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಆಗ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಬಸ್ಸು ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ತಲುಪಿತು. ಮತ್ತೆ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯಲ್ಲೇ ಅದು ಪುನಃ ಹೊರಡಬೇಕಿತ್ತು.

ನಾರಾಯಣನ ಬಸ್ಸು ಪುನಃ ಹೊರಟಿತು. ಅದೇ ಗುರುಪುರ,
ಮಿಜಾರು, ಮಾಡಬಿದ್ರೆ, ಕಾರ್ಕಳ....

ಬಸ್ಸಿನ ಚಕ್ರಗಳು ಒಂದೇ ಸಮನೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ಎಂಜಿನು
ಬಿಸಿಯಾಗಿ ಬುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಬಿಸಿಲಿನ ಝಳ
ಉಷ್ಣವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನಾರಾಯಣ ಎಕ್ಸಲರೇಟರನ್ನು
ಕೆಳಗೆ ಜಗ್ಗಿದ. ಬಸ್ಸು ರಸ್ತೆಯ ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳಿಂದಲೂ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು.
ಕೆಲವುಬಾರಿ ಅದರ ಚಕ್ರಗಳು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹೊಂಡಗಳಿಗೆ ಬೀಳುವುವು.
ಆಗ ಇಡೀ ಬಸ್ಸನ್ನೇ ಕುಲುಕಿಸಿದಂತಾಗುವುದು. ಜನರ ತಲೆಗಳೆಲ್ಲ
ಬಸ್ಸಿನ ಸರಳುಗಳಿಗೆ ಸ್ತುಮರದ ಬಾಗಿಲುಗಳಿಗೆ ಕೆಲವು ಸಲ ಮಾಡಿಗೆ
ಕೂಡಾ ತಾಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ಹಿಂದಿನಿಂದ ರೈಯ್ಯಾ ಎಂಬ ವಿಮಾನ
ದಂತಹ ಸದ್ದು ಮಾತ್ರ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ನಾರಾಯಣ ಸ್ವೀಯರಿಂಗನ್ನು
ಗಡಿಬಡಿಯಲ್ಲಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ತಿರುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ವೇಗ ತೋರಿಸುವ
ಯಂತ್ರದ ಮುಳ್ಳು ಮೇಲಕ್ಕೇರುತ್ತಿತ್ತು. ಮೂವತ್ತು, ಮೂವತ್ತೈದು,
ನಲವತ್ತು, ನಲವತ್ತೈದು.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಆಗ ತಾನು ಆ ಗಾಡಿಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ಅಪಾಯ
ಕರವಾದ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಕೊಂಡುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.
ಅವನು ತಲೆಯನ್ನು ಅತ್ತಿತ್ತ ತಿರುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣುಗಳು ಎದು
ರಿನ ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಇದ್ದುವು. ಬಸ್ಸಿನ ಒಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ
ವರಿಗೆ ಭಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ಮಗು ಚಿಟ್ಟನೆ ಚೀರತೊಡಗಿತು.
ಆದರೆ ನಾರಾಯಣನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಯಾವುದೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದಿನಿಂದ
ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಆರೇಳು ಲಾರಿಗಳನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ಬಸ್ಸುಗಳನ್ನೂ ಹಾದು
ಅವನು ಮುಂದರಿದ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾರು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಅದು
ರಸ್ತೆಯ ಮಧ್ಯದಿಂದ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆರೇಳುಬಾರಿ ಹಾರ್ನು ಬಾರಿ
ಸಿದನವ. ಆದರೂ ಅದು ಬಸ್ಸು ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು ದಾರಿ ಬಿಡ

ಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಬಸ್ಸನ್ನು ಅದರ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಕೊಂಡುಹೋದ. ಬಸ್ಸಿನ ಮುಂಭಾಗದ ಬಂಪರು ಕಾರಿನ ಹಿಂಭಾಗಕ್ಕೆ ತಾಗುವುದೋ ಎಂದು ತೋರಿತು. ಕಾರಿನಲ್ಲಿದ್ದವರು ಒಳಗಿನಿಂದ ಬೊಬ್ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದರಿದ ಬಳಿಕ ಕಾರು ತುಸುವೇಗವಾಗಿ ಹೋಗತೊಡಗಿತು. ನಾರಾಯಣ ಎಕ್ಸಲರೇಟರನ್ನು ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕೆಳಗೆ ಜಗ್ಗಿದ. ಬಸ್ಸು ಮುಂದಕ್ಕೆ ನೆಗೆಯಿತು. ಒಂದೆಡೆ ತುಸು ಜಾಗವಿರುವಲ್ಲಿಂದ ಅವನು ಕಾರನ್ನು ಹಾದುಹೋಗಿಯೇ ಬಿಟ್ಟ. ಅವನ ವೇಗಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಕಾರಿನವ ಅದನ್ನು ಬದಿಗೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅದರ ವೇಗವನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿದ. ನಾರಾಯಣ ಅವಕ್ಕಿಂತ ಮುಂದೆ ಹೋದರೂ ಅವನು ವೇಗವನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆ ವೇಗಕ್ಕೆ ಇಡೀ ಬಸ್ಸು, ನುಚ್ಚು ನೂರಾಗಿ ಹೋದೀತೆಂಬ ಭಯವೂ ಅವನಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಜೀವ ಹಾರಿಹೋದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಜುನಾನ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಅನೇಕಸಲ ಗಂಟೆ ಹೊಡೆಯಬೇಕಾಯಿತು. ಹಾಗೆ ಒಮ್ಮೆ ನಿಂತರೂ ಮರುಗಳಿಗೆಯಲ್ಲೇ ಅದು ವೇಗದಲ್ಲಿ ಮುಂದರಿಯುವುದು. ನಾರಾಯಣ ತನ್ನ ಕಣ್ಣಿನ ರೆವೈಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಮುಚ್ಚುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೈಯ್ಯನ್ನು ಒಂದಿಷ್ಟು ಅಲುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ತಿರುಗುರಸೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಅವನು ವೇಗವನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆಗ ಬಸ್ಸು ತಿರುಗುವ ರಭಸಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಜನರು ಇನ್ನೊಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತವರ ಮೇಲೆ ಜಗಿದು ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಸ್ಸಿನೊಳಗಿದ್ದ ಬಿಡಿ ಸಾಮಾನುಗಳೆಲ್ಲ ಗಡಗಡನೆ ಅಲುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಎಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಅದರ ಮಾಡು ಕೂಡ ಅತ್ತಿತ್ತ ಅಲ್ಲಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ನಾರಾಯಣನ ಕೈಗಳು ಸ್ವೀಯರಿಂಗ್ ಚಕ್ರವನ್ನು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದವು. ಅವನ ಮುಂಗೈ ಆ ಚಕ್ರದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಎದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಹಾರ್ನಿನ ಗುಂಡಿಯ ಮೇಲಿರುತ್ತಿತ್ತು.

ಹೀಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೊಡ್ಡದೊಂದು ಕಿವಿ ಕೇಳುವಂಥ ಸದ್ದಾಯಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದರು. ನಾರಾಯಣ ಆದಷ್ಟು ಕ್ಷಿಪ್ರದಲ್ಲಿ ಬ್ರೇಕನ್ನು ಒತ್ತಿದ. ಅದರ ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಬಸ್ಸಿನ

ಒಂದು ಬದಿ ಒಂದು ಚರಂಡಿಗೆ ಇಳಿದಿತ್ತು. ಬಸ್ಸು ಆ ಕಡೆಗೆ ವಾಲಿತ್ತು. ಒಳಗೆ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರ ಹಣೆ, ಕೆಲವರ ತಲೆಗೂ ವೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ಮಗು ತಾಯಿಯ ಮಡಿಲನ್ನು ತಪ್ಪಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ರೋದಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕಂಡಕ್ಕರ ಜುವಾನ ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಕೆಳಗೆ ಹಾರಿದ್ದ.

ನಾರಾಯಣ ಎಂಜಿನನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೆಳಗಿಳಿದ. ಕಾಲುವೆ ಗಳಿದ ಬಸ್ಸಿನ ಮುಂಬಾಗದ ಚಕ್ರ ಒಡೆದುಹೋಗಿತ್ತು. ರೇಡಿಯೇಟರಿನಿಂದ ಹೊಗೆ ಭುಸ್ ಭುಸ್ಸೆಂದು ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ನಾರಾಯಣ ಜುವಾನನನ್ನು ಕರೆದ. ಜುವಾನ ಬಂದು ನಿಂತು ವಾಲಿದ ಬಸ್ಸನ್ನು ನೋಡಿದ.

“ಜ್ಯಾಕ್ ತಾ, ಅಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಚಕ್ರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಯಿಡು” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಅವನಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದ.

ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲರೂ ಆ ಮೇಲೆ ಕೆಳಗಿಳಿದರು. “ಎನು ವೇಗ!” ಎಂದು ಅವರು ಒಳಗೊಳಗೇ ಗೊಣಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾರಾಯಣ ಅವರನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣಾರಳಿಸಿ ನೋಡಿದ.

ಅವನು ಮುಂದೆಹೋಗಿ ಬಸ್ಸಿನ ಚಕ್ರವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹಿಂದೆ ದೂಡಿದ. ಜುವಾನನೂ ಒಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ.

ಆಗ ಪ್ರಯಾಣಿಕರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಜನರೂ ಬಂದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಎದುರಿನಿಂದ ಬಸ್ಸನ್ನು ಹಿಂದೆ ದೂಡಿದರು. ಮುಂದಿನ ಚಕ್ರ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹಿಂದಿನ ಜೋಡು ಚಕ್ರ ಇನ್ನೂ ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಯ ಕಾಲುವೆಯಲ್ಲೇ ಇತ್ತು.

ಪುನಃ ಬದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆ ಚಕ್ರವನ್ನು ಮೇಲೆ ಹಾಕಲು ಯತ್ನಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಅದು ಮೇಲೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಒಂದೂವರೆ ಮೊಳದ ಅಂದಾಜು ಆಳವಿದ್ದ ಹೊಂಡದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಹೋಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಜ್ಯಾಕ್ ಇಟ್ಟು ಎತ್ತಲಿಕ್ಕಾ ಉಪಾಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಲಾರಿ ಬಂತು. ಅದರ ಡ್ರೈವರ ನಾರಾಯಣನ ಸ್ನೇಹಿತ. ಅವನು ಅದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಸ್ಸಿನ ಬಳಿ ಬಂದ.

“ಎನಾಯ್ತು ನಾರಾಯಣಣ್ಣ ?” ಎಂದು ಅವನು ಕೇಳಿದ.

“ಚಕ್ರ ಬರ್ಪ್ಪ ಆಯಿತು. ಅದರೊಡ್ಡೆ ಗಾಡಿ ಸ್ವಿಡ್ ಆಗಿ ಸ್ವಿಡ್ ಹೊಡೆಯಿತು. ಈಗ ಮುಂದಿನ ಚಕ್ರವನ್ನು ಹೇಗಾದ್ರೂ ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿದೆವು. ಆದ್ರೆ ಹಿಂದಿನ ಚಕ್ರ ಅಲ್ಲೇ ಇದೆ.

ಲಾರಿಯ ಡ್ರೈವರ್ ಇಣಕಿ ನೋಡಿದ.

“ಹೊಡ್ಡು ! ಅದು ಡಬಲ್ ಚಕ್ರ. ಹೊಂಡಕ್ಕೆಳೆದಿದೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ಮಣ್ಣು ತುಂಬಾ ಮಿಡುವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ಎತ್ತೋದಪ್ಪ ! ” ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸಿದ.

“ನಮ್ಮ ಗಾಡಿಯ ಬಂಪರಿನಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಗಾಡಿಯ ಡಿಫರೆನ್ಸಿಯಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಹಗ್ಗ ಕಟ್ಟಿ ಎಳೆದರೆ ಆಗದೆ ? ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ಆಗೋದಾದ್ರೆ ನೋಡೋಣ” ಎಂದು ಲಾರಿಯವ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸನ್ನಾಹಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡಿದ.

“ನೀವು ಬಸ್ಸನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂಡಬೇಕು” ಎಂದು ಲಾರಿಯವ ಹೇಳಿದ.

ಹಾಗೆಯೇ ನಾರಾಯಣನೂ ಇತರ ಕೆಲವು ಪ್ರಯಾಣಿಕರೂ ಬಸ್ಸಿನ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ ಅದನ್ನು ದೂಡಿದರು. ಲಾರಿಯವ ಅದರಿಂದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ತನ್ನ ಲಾರಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಲಾರಿಯ ಎಂಜಿನನ್ನು ನಡೆಸಿ ಗೀಯರ್ ಹಾಕಿದ.

ಬಸ್ಸು ಹಿಂದು ಮುಂದು ಅಲುಗಾಡಿತು ಏನೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕದಲಿಲ್ಲ. ಲಾರಿ ಬೊಬ್ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು.

“ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ದೂಡೋಣ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಓಡು ಕಟ್ಟಿ ದೂಡಿದ.

ಆಗ ಬಸ್ಸಿನ ಮುಂದಿನ ಚಕ್ರ ಉರುಳಿತು. ಹಿಂದಿನ ಚಕ್ರವು ಮಣ್ಣನ್ನು ಕೊರೆಯುತ್ತ ರಸ್ತೆಯಮೇಲೆ ಬಂತು.

“ಸಾಕು, ಪೈಗಳೆ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಬೊಬ್ಬಿ ಹಾಕಿದ.

ಅವರು ಲಾರಿಯಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದರು.

“ಈ ಗಾಡಿಗಳ ಅವಸ್ಥೆಯೇ ಹಾಗೆ”, ಅವರೆಂದರು.

“ಲೋಡ್ ಮಾಡಿ ಬಂದೊಡನೆ ಸ್ಪಿಡ್ ಆಗುತ್ತವೆ. ಅದೂ ಈ ತಾರಿನ ರಸ್ತೆಯ ಅವಸ್ಥೆ ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಕೇಳುವುದು ಬೇಡ”

“ನಾನು ಸ್ಪೀಡಿನಲ್ಲಿ ಬರ್ತಿದ್ದೆ” ನಾರಾಯಣನೆಂದ “ಗಾಡಿ ಹೇಗೆ ಸ್ಪಿಡ್ ಹೊಡೆಯುತ್ತೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟೇ ಆದ್ದು ಪುಣ್ಯ. ನಿಮ್ಮ ಉಪಕಾರ ಪೈಗಳೆ”

“ನನ್ನೂ ಮೊನ್ನೆ ಹೀಗೆ ಆಗಿತ್ತು. ಫುಲ್ ಲೋಡ್ ಮಾಡಿ ಫುಲ್ ಸ್ಪೀಡಿನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಫಕ್ತನೆ ಒಂದು ಆಡು ಬಂತು. ಬ್ರೇಕ್ ಹಾಕಿದೆ. ಗಾಡಿ ಒಂದು ಬದಿಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಬದಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ನೆಗೆಯಿತು! ಈಗ ನಾನು ಎಂಥ ಸಣ್ಣ ಇಳಿಜಾರಿನಿಂದ ಇಳಿಯುವುದಾ ದರೂ ಸೆಕೆಂಡ್ ಗೇಯರಿನಲ್ಲೇ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಈ ತಾರಿನ ರಸ್ತೆಗೆ ಈ ಬ್ರೇಕುಗಳನ್ನು ನಂಬಲಿಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ.”

“ಅದೂ ಈ ಹೈಡ್ರಾಲಿಕ್ ಬ್ರೇಕುಗಳು. ಇವು ಹೇಗೆ ಫೈಲ್ ಆಗುವೆಂದು ನಮ್ಮೆ ತಿಳಿಯೋದೇ ಇಲ್ಲ”

“ಸರಿ, ನಾರಾಯಣಾ ನಾ ಹೋಗ್ತೇನೆ. ಚಕ್ರ ನೀವೇ ಬದಲಿ ಸುತ್ತೀರಲ್ಲ ? ನನಗೆ ಈಗ ಒಂದು ಲೋಡ್ ಕೊಂಡು ಹೋಗಲಿ ಕೈದೆ.”

“ಆದೀತು ಪೈಗಳೆ, ನಿಮ್ಮದು ದೊಡ್ಡ ಉಪ್ಪಾರ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಅವರನ್ನು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟ.

ಜುವಾನ ಬಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಬಿಡಿ ಚಕ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದ. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಆಯಾಸವಾಗಿದ್ದರೂ ಅವನು ಮುಂದಿನ ಚಕ್ರದ ಅಡ್ಡಕ್ಕೆ ಜ್ಯಾಕನ್ನಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ತಿರುಗಿಸುತ್ತ ಮೇಲೇರಿಸತೊಡಗಿದ. ಬಸ್ಸಿನ ಫಾರ ಅದರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಂತೆ ಅದನ್ನು ತಿರುಗಿಸುವುದೂ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆಮೇಲೆ ಜುವಾನನೂ ಅದನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದ. ಕೊನೆಗೆ ಚಕ್ರ ಹೇಗಾದರೂ ಸಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿತು. ಅದರ ತಿರುಗಣೆಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ ತೆಗೆದರು. ಜುವಾನನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆಗ ಬೊಕ್ಕೆ ಬಂತು.

ನಾರಾಯಣನ ಕೈಯ್ಯಾ ನೋಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಫಿ ಹೋಟೆಲು ಕೂಡ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಬಸ್ಸು ಆಗಲೇ ಎರಡು ಗಂಟೆ ಎಳಂಬವಾಗಿತ್ತು. ನಾರಾಯಣ ಮತ್ತೆ ಅದನ್ನು ನಡೆಸಿದ.

“ಸ್ವಲ್ಪ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೋಗಿ ಡ್ರೈವರರೇ” ಎಂದು ಒಬ್ಬ ಪ್ರಯಾಣಿಕ ಹೇಳಿದ.

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ನೀವು ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬರ್ಪಾರ್ಡ್‌ತ್ತು ಸ್ವಾಮಿ,” ನಾರಾಯಣ ಉತ್ತರಿಸಿದ. “ಜೋಡೆತ್ತಿನ ಗಾಡಿಯೇ ನಿನ್ನೆ ಒಳ್ಳೆಯದು.”

ಮೂಡಬಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಬಸ್ಸು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ನಾರಾಯಣನೂ ಜುವಾನನೂ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಪೋಲೀಸು ಠಾಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಸ್ಸು ತಡವಾದುದೇಕೆ ಎಂದು ಪೋಲೀಸರು ಜುವಾನನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ಅವನು ಒಂದು ಚಕ್ರ ಒಡೆದು ಹೋಯಿತೆಂದ.

ನಾರಾಯಣ ಆಮೇಲೆ ವೇಗವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಕೈ ಕಾಲು ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ನಡುಗತೊಡಗಿತು. ಬಸ್ಸೇನೋ ಹೊಸದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದು ತನ್ನ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆದಿತ್ತು. ಇದು ತನ್ನ ಗ್ರಹಚಾರವೆಂದೇ ಅವನು ನಂಬಿದ್ದ. ಹಿಂದೆ ಅನೇಕಸಾರಿ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ವೇಗವಾಗಿ ಬಸ್ಸನ್ನು ಓಡಿಸಿದ್ದು. ಅದೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಂಪೆನಿಗಳ ಬಸ್ಸುಗಳಿರುವಾಗ ಅವುಗಳೊಳಗೆ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ವೇಗದ ಮೇಲಾಟ ಹೇಳತೀರದು. ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಡುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷ ಇಲ್ಲವೇ ಕಾಲು ಗಂಟೆಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮುಂದೆ ಹೋದ ಬಸ್ಸನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬರುವ ಬಸ್ಸು ಯಾವಾಗಲೂ ಬೆನ್ನಟ್ಟುತ್ತಿತ್ತು. ಮುಂದಿನವ ಹಿಂದಿನವನಿಗೆ ಹಾದು ಹೋಗಲು ಜಾಗ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ರಸ್ತೆ ಹೆಚ್ಚು ಅಗಲವಾಗಿರುವಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಹಿಂದಿನವ ಅದರ ಹಿಂದೆಯೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಆಗ ಅವನಿಗೂ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದವರಿಗೂ ಧೂಳಿನ ಓಕಳಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ

ಒಂದಿಷ್ಟು ಜಾಗ ಸಿಕ್ಕಿತೆಂದರೆ ಅವನು ಬದಿಯಿಂದ ಸರ್ರನೆ ಮುಂದೆ ನುಸುಳುವ.

ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣ ತನ್ನ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಲ್ವತ್ತು ಐವತ್ತು ಮೈಲಿಗಳ ವೇಗದಲ್ಲೂ ನಡೆಸಿದುದಿತ್ತು. ಜಾಗ ಇಲ್ಲದ ಕಡೆ ಚರಂಡಿ ಯೊಳಗೆ ಚಕ್ರವನ್ನು ಹಾರಿಸಿಯಾದರೂ ಅವನು ಮುಂದಿನ ಬಸ್ಸನ್ನು ಹಿಂದೆ ಹಾಕುವುದಿತ್ತು.

ನಾರಾಯಣ ಈಗೀಗ ವಿಶೇಷ ವೇಗವಾಗಿ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂದು ಎನೋ ಮನಸ್ಸಿನ ಉದ್ವೇಗದಲ್ಲಿ, ಸುತ್ತಲಿನ ಪ್ರಸಂಚವನ್ನು ಮರೆಯಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೋ ಎಂಬಂತೆ ಸುಸ್ತು ಆವೇಶದಲ್ಲಿ ಮೇರಿಮಾರಿ ಬಸ್ಸಿನ ವೇಗವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಆದ ಸರಿಣಾಮ ಮಾತ್ರ ಅವನನ್ನು ದಂಗುಬಡಿಸಿತ್ತು, ಕಂಗೆಡಿಸಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಬಸ್ಸು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಝುಂಯ ಮೇಲೆ ಜಾರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ದೊಡ್ಡ ಅಪಘಾತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಹತ್ತಾರು ಜನರ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬರಬಹುದಿತ್ತು.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಆಗಿದ್ದ ಅಪಘಾತದ ನೆನಪೂ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಅವನು ಅಂದು ಒಂದು ಇಳಿಜಾರಿನಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಬಸ್ಸಿನ ವೇಗ ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು. ದಿನಾಲೂ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಬರುವಾಗ ಸ್ವಿಚ್ಚನ್ನು ತೆಗೆದು ಬಸ್ಸನ್ನು ಓಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಪೆಟ್ರೋಲಿನ ಖರ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂದೂ ಹಾಗೆಯೇ ಬಂದ. ಅಲ್ಲೇ ಕೆಳಗಡೆ ತಿರುಗುವಲ್ಲಿ ವೇಗವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲು ಬ್ರೇಕನ್ನು ತುಳಿದ. ಆದರೆ ವೇಗ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಬಲವಾಗಿ ಅದನ್ನು ತುಳಿದ. ಆಗ ಬ್ರೇಕಿನ ಪೆಡಲ್ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಒಳಗೆ ಹೋಯಿತು. ಗಾಡಿಯ ವೇಗ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಬ್ರೇಕ್ ಫೈಲ್ ಆಯಿತೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದರೂ ಆ ಗಾಬರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರದವನಾದ. ಎದುರಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಬಸ್ಸು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ತನ್ನದನ್ನು ಹೇಗೋ ತಿರುಗಿಸಿದ. ತಿರುಗುವ ಜಾಗ ಬಂತೇ ಬಂತು. ನಾರಾಯಣ ತಲೆಗೆ ಕೈಗಳಿಂದ ಬಡೆದುಕೊಂಡ. ಬಸ್ಸಿನೊಳಗಿದ್ದ ಜನರಿಗೆ ಇದು

ಎನೊಂದೂ ಅರ್ಥ ವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. “ಬ್ರೇಕ್ ಫೈಲಾಯಿತು” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಬೊಬ್ಬಿಡುವುದು ಮಾತ್ರ ಅವರಿಗೆ ಕೇಳಿತು. ಕಂಡಕ್ಕರ ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಕೆಳಗೆ ಹಾರಿದ್ದ. ಅವನೊಡನೆ ಮತ್ತಿಬ್ಬರು ಹಾರಿದವರು ರಸ್ತೆಯ ಇನ್ನೊಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದರು. ಮುನ್ನತ್ತೆ ರಡು ಜನರನ್ನೂ ತುಂಬಿಸಿದ್ದ ಆ ಬಸ್ಸು ಒಂದೇ ಸಮನೆ ರಸ್ತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಒಂದು ಸೇತುವೆಯ ಕೆಲಗಿ ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆದು ಕೆಳಗೆ ನೆಗೆಯಿತು !

ನಾರಾಯಣ ಆಗ ತನ್ನ ಸೀಟಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಹಾರಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ. ಮತ್ತೆ ಎರಡು ದಿನಗಳ ತನಕ ಅವನಿಗೆ ಸ್ಮೃತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬಸ್ಸು ನಜ್ಜು ಗುಜ್ಜಾಗಹೋಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕೆಲವುದಿನಗಳ ನಂತರ ಮೇಲೆ ತೆಗೆದು ಹಾಕಿದ್ದರು. ಆ ದುರಂತದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಮೃತಪಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆರೇಳು ಜನರಿಗೆ ತೀವ್ರ ಗಾಯಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಇಬ್ಬರ ಕಾಲು ತುಂಡಾಗುತ್ತ. ಮತ್ತೊಬ್ಬನ ಒಂದು ಕಾಲನ್ನೂ ಒಂದು ಕೈಯನ್ನೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಡು ಮಾಡಿ ಅವನ ಜೀವವನ್ನು ಬದುಕಿಸಿದ್ದರು. ಕಂಡಕ್ಕರನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚು ಗಾಯಗಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾರಾಯಣನಿಗೂ ವಿಶೇಷ ಗಾಯಗಳಾಗಿರದಿದ್ದರೂ ಅವನಿಗೆ ಬಸ್ಸು ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುವಾಗ ಆಗಿದ್ದ ಉದ್ವೇಗದಿಂದಾಗಿ ಸ್ಮೃತಿ ತಪ್ಪಿತು ಅಷ್ಟೆ. ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅಂದು ತಿಂಗಳು ಗಟ್ಟಲೆ ಜನರು ಮಾತಾಡುವ ಸುದ್ದಿಯಾಯಿತು. ಪೊಲೀಸರು ನಾರಾಯಣನ ಮೇಲೆ ಖಚ್ಚಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದರು. ಕೆಲವು ತಿಂಗಳು ಅದರ ತನಿಖೆಯಾದ ಬಳಿಕ ನಾರಾಯಣ ನಿರ್ದೋಷಿಯೆಂದೂ ಆ ಅಪಘಾತಕ್ಕೆ ಯಂತ್ರ ಕೆಟ್ಟುಹೋದುದೇ ಕಾರಣವೆಂದೂ ತೀರ್ಮಾನವಾಯಿತು. ಕಂಪನಿಯವರು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಡಲೂ ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡಿದರು. ಆದರೆ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ದೈರೆಕ್ಕರರ ಶಿಫಾರಸು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅವನು ಪುನಃ ಮೋಟರ್ ನಡೆಸಲು ತೊಡಗಿದ್ದ.

ಆ ದುರ್ಘಟನೆಯನ್ನು ನೆನೆದೊಡನೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕುಂದಿ ಹೋಯಿತು. ಆ ರಕ್ತ, ಆ ಮಾಂಸ, ಆ ಜಖಂ, ಆ ವೇದನೆ, ಆ ನರ
ಃಟ—ಇವೆಲ್ಲ ಅವನ ಮುಂದೆ ಜೀವಂತವಾಗಿ ನಿಂತವು. ತನ್ನ

ಮೇಲೆ ತನ್ನೊಬ್ಬನ ಜೀವದ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಮೂವತ್ತು ಮಂದಿ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಜೀವಕ್ಕೂ ತಾನು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಆಗ ಹೊಳೆಯಿತು. ಅವನ್ನು ನೆನೆದಷ್ಟು ಮೆಲ್ಲನೆ ಬಸ್ಸು ಓಡತೊಡಗಿತು.

“ಇದು ಉಡುಪಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಗಂಟೆಗೆ ತಲಪಬೇಕು ?” ಎಂದು ಪ್ರಯಾಣಿಕರೊಬ್ಬರು ಅವನೊಡನೆ ಕೇಳಿದರು.

“ಐದೂವರೆ ಗಂಟೆಗೆ ಮುಟ್ಟಬೇಕಿತ್ತು.” ಎಂದನವ.

“ಈಗ ಏಳು ಕಳೆಯಿತಲ್ಲ ?”

“ಏನಾಯ್ತು ಸ್ವಾಮಿ, ನನ್ನೆ ಅಲ್ಲೇ ಎಡ್ಡು ಗಂಟೆ ಲೇಟ್ ಆಯಿತು. ಅದೂ ಆ ಲಾರಿಯ ಪೈಕಳು ಬಂದದ್ದಿಂದ. ಇಲ್ವಾದರೆ ಮಂಗ್ಲೂರಿಗೆ ಹೇಳಿಕಳ್ಳಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಇವತ್ತು ರಾತ್ರಿಯೋ ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯೋ ಜನ ಬರುವವರೆಗೆ ಕಾಯಬೇಕಿತ್ತು.”

“ಈಗ ತುಸು ವೇಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ಬಹುದಲ್ಲ ?” ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹೆಂಗಸೊಂದು ಕೇಳಿತು. “ನನ್ನೆ ಬಸ್ಸಿನಿಂದಿಳಿದು ಎರಡು ಮೈಲು ಹೋಗಬೇಕು. ನಾನೊಬ್ಬಳೇ.”

“ಹಾಗೆ ಸ್ಪೀಡ್ ಬಿಟ್ಟಿ ಅಮ್ಮ”, ನಾರಾಯಣ ಗಂಟಲನ್ನು ಸರಿ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹೇಳಿದ. “ಹಾಗೆ ಸ್ಪೀಡ್ ಬಿಟ್ಟಿ ಎಲ್ಲ ಜೀವಕ್ಕೂ ಅಪಾಯ ಬಂದೀತು. ಈಗಿನ ಈ ಬಸ್ಸುಗಳನ್ನು ನಂಬಿಕ್ಕಾಗೋದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಾಮಾನು ಹಾಳಾಗದೆಂದು ಹೇಳೋಕೆ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ಈಗ ನೀವು ಅಲ್ಲಿ ನೋಡ್ಲಿಲ್ಲ ?”

“ಈಗೀಗ ಬಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ಕುಳಿತವರಿಗೂ ಅಪಾಯವಿದೆ. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಡಿಯುವವರಿಗೂ ಅಪಾಯವಿದೆ” ಎಂದು ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿ ನಕ್ಕರು.

“ಏನು ಸ್ವಾಮಿ, ” ನಾರಾಯಣನೆಂದ. “ರಸ್ತೆಲಿ ಹೋಗೋ ದಂದ್ರೆ ಈಗೀಗ ಜನ್ಮ ಏನೂ ಜಾಗ್ರತೆ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ. ಮೇಯ್ಲಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟ ಕೋಣಗಳ ಹಾಗೇ ಹೋಗ್ತಾರೆ. ನಾವು ಮೇಲೆ ಕುಳಿತೋರು ಎಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ಮಾಡಬಹುದು ? ಎಷ್ಟೆಂದ್ರೂ ಇದು ಯಂತ್ರ ತಾನೆ ?

ಇದ್ರ ಚಕ್ರಗಳು ಕುರುಡು. ಅವು ನಾವು ಹೇಳಿದಂತೆ ಇರ್ತವೆಯೇ ? ಜನ್ಮ ನಮ್ಮನ್ನೇ ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿಬಿಡ್ತಾರೆ. ”

“ನೀವು ಸುಮ್ಮನೆ ಜನರನ್ನು ದೂರುವುದು,” ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹೇಳಿತು. “ಮೊನ್ನೆ ಮಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಜನರ ನೂಕು ನುಗ್ಗಲು ಇಲ್ಲದ ಒಂದು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ನಾನು ದೂರದಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಂದು ಕಾರೋ, ಲಾರಿಯೋ, ಬಸ್ಸೋ ಏನೋ ಸರಕ್ಕನೆ ಅವನನ್ನು ನೆಲಕ್ಕಪ್ಪಳಿಸಿ ಹೋಯಿತು. ಮುದುಕ ಪಾಪ ಸತ್ತೇಹೋದ !”

“ಕೆಲವು ಹಾಗೇ ಮಾಡ್ತಾರಿನ್ನಿ.....”

ನಾರಾಯಣ ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಅವನು ಆ ಮನಃಸ್ಥನ ಮುಖವನ್ನು ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದ. ಅವನೂ ಮುದುಕನಾಗಿದ್ದ. ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಕೃತಕ ಹಲ್ಲುಗಳಿದ್ದವು. ಒಳ್ಳೆಯ ಉಡುಪುಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟಿದ್ದ. ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದವನಂತೆ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದ ಘಟನೆ ಬೇರಾವುದೂ ಅಲ್ಲವೆಂದು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಈ ಮುದುಕ ಬಹುಶಃ ಅಂದು ಅಸಘಾತಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ವಾಹನವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನು ತುಸು ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟ. ಆದರೆ ಆ ಬಳಿಕ ಬಸ್ಸು ಇನ್ನೂ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಓಡತೊಡಗಿತು. ನಾರಾಯಣನ ಕೈ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಆಗ ನಡುಗುತ್ತಿತ್ತು.

“ಮೋಟಾರಿನ ಅಡಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತರೆ, ಡ್ರೈವರನಿಗೆ ಘಾಸಿಯಾಗುವುದೇ ವಕೀಲರೇ ?” ಎಂದು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಒಬ್ಬನು ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ರೊಡನೆ ಕೇಳಿದ.

ನಾರಾಯಣನ ಕಿವಿಗಳು ಆಗ ನೆಟ್ಟಗಾದವು. ಅವನಿಗೂ ಯಾರಾದರೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದವರೊಡನೆ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಉತ್ತರ ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂಬ ಜಿಜ್ಞಾಸೆ ಇತ್ತು.

“ಘಾಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಜೈಲು ಕೂಡಾ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ”, ಎಂದರು ವಕೀಲರು, ತಮ್ಮ ಕನ್ನಡಕವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುತ್ತ. “ಏನಾದರೂ ಜುಲ್ಮಾನೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಅದೂ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ತಪ್ಪು ಸ್ಥಾಪನೆಯನ್ನು

ಮಾಡುವುದೇನೂ ಸುಲಭವಲ್ಲಯ್ಯ! ಈ ದ್ರೌಪದರೂಡನೆ ಏನೆಲ್ಲ ಉಪಾಯಗಳಿವೆ! ಒಬ್ಬ ಸ್ವೀಯರಿಂಗ್ ವ್ಹೀಲೇ ಮುರಿದುಹೋಯಿತೆನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಬ್ರೇಕ್ ಫೈಲ್ ಆಯಿತೆನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಕೆಲವರು ಮೃತಪಟ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ರಸ್ತೆಯ ಮಧ್ಯದಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ತಾನು ಹಾರ್ನು ಬಾರಿಸಿ ಅವನನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನೋಡಿದೆ, ಆದರೂ ಅವನು ಚಕ್ರದಡಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈವರೆಗೂ ಯಾರಾದರೂ ದೈವವಶಾತ್, ಮೃತಪಟ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತಾನಾಗಿ ಬಂದು ಬಸ್ಸಿನ ಅಡಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತ ಎಂದು ವಾದಿಸಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅಂಥ ವಾದವೂ ಬರಬಹುದು.”

ಎಲ್ಲರೂ ವಕೀಲರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ನಕ್ಕರು. ನಾರಾಯಣ ನಿಗೂ ಒಂದು ಸುಳ್ಳು ನಗೆ ಬಂತು. ಅವನಿಗೆ ಅವರು ವಕೀಲರೆಂದು ಆತನಕ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲಾದರೂ ತಾನು ಮಿತಿಮೀರಿ ಬಸ್ಸನ್ನು ಓಡಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಕಂಪನಿಯವರಿಗೆ ದೂರು ಕೊಡಲೂ ಸಾಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಭಯವಾಯಿತು.

ವಕೀಲರು ನಾರಾಯಣನ ಮುಖವನ್ನೇ ಕ್ಷಣಕಾಲ ನೋಡಿದರು. ಅವನಿಗೆ ಆಗ ತಡೆಯದಾಯಿತು. ಅವರು ತಮ್ಮ ತೀಕ್ಷ್ಣ ನೋಟದಿಂದ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಇಂಗಿತವನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಸಂದೇಹವಾಯಿತು.

ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಬಸ್ಸುಗಳೂ ಲಾರಿಗಳೂ ನಾರಾಯಣ ತಡೆಯಿಲ್ಲದೆ ಅವನ ಬಸ್ಸನ್ನು ಹಾದು ಮುಂದರಿಸಿದುವು. ಎಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಾರ್ನು ಕೇಳಿದರೂ ಅವನು ಬಸ್ಸನ್ನು ರಸ್ತೆಯ ಒಂದು ಬದಿಗೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಹಿಂದಿದ್ದ ವಾಹನವನ್ನು ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು ಕೈಯಿಂದ ಸಂಕೇತಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

“ನೀನೇನು ಹೊಸ ದ್ರೌಪದರನೋ?” ಎಂದು ವಕೀಲರು ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

ನಾರಾಯಣ ಬಿಚ್ಚಿಬಿದ್ದ. ತನ್ನ ದೌರ್ಬಲ್ಯ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅವನು ತುಂಬ ಕಳವಳಪಟ್ಟ.

“ಇದು ಹದಿನಾರ್ಶೇ ವರ್ಷ ಸ್ವಾಮೀ”, ಎಂದು ಅವನು ದೈನ್ಯದಿಂದ ಉತ್ತರಿಸಿದ.

“ಓಹೋ! ನಾನು ಹಿಂದೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲೋ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಬಹುಶಃ ಇದೇ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ.”

“ಹೌದು ಸ್ವಾಮಾ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಇದ್ದಲ್ಲಾ ಬರ್ತಿದ್ದೇನೆ.”

ವಕೀಲರ ಮಾತಿನ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಅವನನ್ನು ದಂಗುಬಡಿಸಿತು. ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ನಿಜಸ್ಥಿತಿ ಗೊತ್ತಾಗಿರಲೂ ಬಹುದೆಂದು ಅವನು ಊಹಿಸಿದ.

ಬಸ್ಸು ನಿಲ್ದಾಣ ಬಂತು. ಎಲ್ಲರೂ ಬಸ್ಸಿನಿಂದಿಳಿದರು. ವಕೀಲರು ಇಳಿಯುವಾಗ ನಾರಾಯಣ ಅವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದ. ಅವರೂ ನಗುತ್ತ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದರು. ಅವರೊಡನೆ ಮೋಟರಿನ ತಕ್ಷೀರಿನ ಕುರಿತು ಇನ್ನೂ ಕೇಳೋಣವೇ ಎಂದು ಅವನಿಗೊಮ್ಮೆ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಅವನು ಹಾಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅವರು ಮುಂದರಿದು ಹೋದರು.

ಬಸ್ಸನ್ನು ನಿಲುಮನೆಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಬಿಡುವಾಗ ರಾತ್ರಿ ಗಂಟೆ ಎಂಟೊವರೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ತನ್ನ ಉಣ್ಣೆಯ ಮಫ್ಲರನ್ನು ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದ.

“ನೀವು ಇಲ್ಲೇ ಮಲಗ್ತೀರೇ?” ಎಂದು ಜುವಾನ ಕೇಳಿದ, ತಾನು ಹೊರಡಲು ಅಣಿಯಾಗಿ.

“ಮತ್ತೇನು? ನನ್ನ ಮಾವನ ಮನೆ ಇರುವುದು ಮಂಗ್ಯೂರಲ್ಲಿ” ಎಂದ ನಾರಾಯಣ ನಗುತ್ತ.

೮

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಉಡುಪಿಯೇನಾದರೂ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲದ ಊರಲ್ಲ. ಅವನು ಈ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಮೋಟಾರಿನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗಗಳನ್ನೂ ಕಂಡವ. ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ, ಧರ್ಮಸ್ಥಳ, ಕೊಲ್ಲೂರು, ಉಡುಪಿ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಅವನು ವರ್ಷ ವರ್ಷವೂ ಜಾತ್ರೆಗಳ ಸಮಯ ಬಸ್ಸನ್ನು

ಕೊಂಡುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಆಗ ರಾತ್ರಿ ಹಗಲೆಂಬುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ವಿಶೇಷ ಸವಾರಿಗಳು. ಸಿಕ್ಕಿದಷ್ಟು ಜನರನ್ನು ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸುವುದು, ಅವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಯ್ಯುವುದು—ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಇವಿಷ್ಟೇ ಕೆಲಸ. ಅವನಿಗೆ ಊಟ ಮಾಡಲು ಸಮಯವಿದೆಯೆ, ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯಲು ಅವಕಾಶವಿದೆಯೆ ಎಂದು ಆಗ ಯಾರೂ ಯೋಚಿಸುವವರಿಲ್ಲ. ಆಗ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟವ ಮತ್ತೆ ಯಾವಾಗ ಪುನಃ ಮನೆಯನ್ನು ಸೇರುವೆನೆಂಬ ಅರಿವು ಅವನಿಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಅಲೆದಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಭತ್ತೆಯೂ ದೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದು ಕಾಲ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅನ್ನವಿಲ್ಲದೆ ತಿರುಗಾಡುವಾಗ ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಕಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಕಂಡಕ್ಕರನೊಡನೆ ಒಳಸಂಚು ಮಾಡಿ “ಕಪ್ಪು” ಹಣದ ಪಾಲೂ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣವಾದರೂ ಮನೆಗೆ ಸೇರುವಂತಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನು ಸೇರುವುದು ಸಿಗರೇಟನ್ನೇ. ಕುಡಿಯುವುದು ಓವಲ್ಪಿನನ್ನೇ. ರಾತ್ರಿ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದಾದ ಬಳಿಕ ಸ್ವಲ್ಪ ಶರಾಬೂ ಬೀಳ ಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳೊಡನೆ ಮಾಂಸಾಹಾರದ ಸಾಮಾಹಿಕ ಊಟವೂ ಜರುಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾರಾಯಣ ಒಮ್ಮೆ ಮನೆ ಒಟ್ಟಿನೆಂದರೆ ಇಂಥ ಕೂಟಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಉತ್ಸಾಹಕ್ಕಾಗಿ ಹಗಲಿನಲ್ಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಅವನು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ ರುಕ್ಕುವಿನ ಎದುರಿಗೆ ಬರುವಾಗ ಅವನು ಬಹಳ ಸಭ್ಯತೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ತಾನು ಕುಡಿದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನೇ ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಅದು ಗೊತ್ತಾದರೂ ಅವನೊಡನೆ ಕೂಡಲೇ ಆಕೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಯಾವಾಗಲಾದರೊಮ್ಮೆ ಅದರ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನೆತ್ತಿ ಅವನಿಗೆ ತಮಾಷೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನಿಗೆ ಆಗ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ತನ್ನ ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಅವಳಿಗೇ ತಂದು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಅದಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಹಣವೂ ಸಿಗುವುದೆಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಹೀಗೆ ದಿಕ್ಕು ಗೆಟ್ಟು ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಾನೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಲು ಆಸ್ಪದವೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಎಳೆಂಟುರೂಪಾಯಿಗಳೂ ಅವನ ಪಾಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ಆದರೆ ದಿನಕ್ಕೆ ಒಂದೆರಡು ರೂಪಾಯಿಗಳಾದರೂ ಸಿಗದಿಲ್ಲ. ಈ ಹಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪೈಯೂ ಉಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅಂದು ಸಿಕ್ಕಿದುದು ಅಂದೇ ಖರ್ಚಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಹಾಗೆ ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಬಸ್ಸಿನ ನಿಲುಮನೆಯಿಂದ ಊಟದ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಹೋದ. ಕಿಷೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ರೂಪಾಯಿಗಳಿದ್ದವು.

ಅವನು ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ಪೋಲೀಸಿನವನೊಬ್ಬ ಬಂದು ಅವನ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತ. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಪೋಲೀಸಿನವ ತುಸು ಹೊತ್ತು ಎಲೆಯನ್ನು ತೊಳೆಯುವುದರಲ್ಲೇ ಮಗ್ನನಾದ. ಆಮೇಲೆ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ನಾರಾಯಣನ ಮೇಲೆ ಸುಳಿಯಿತು. ನಾರಾಯಣ ಕಂಗೆಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ.

“ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲೋ ನಾನು ಹಿಂದೆ ನೋಡಿದ್ದೆ,” ಪೋಲೀಸಿನವ ನೆಂದ. “ಆಗಿದ್ದು ಹುಡುಗನು”, ಎಂದ ನಾರಾಯಣ, ಒಣ ನಗೆ ಯೊಡನೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಾಣಿ ಅನ್ನದ ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ತಂದ. ಇಬ್ಬರ ಎಲೆಗೂ ಅನ್ನ ಬಡಿಸಿದ.

“ಎನ್ರಿ ಪಲ್ಯ ಮೊದಲು ಬಡಿಸೋದು ಬಿಟ್ಟು ಅನ್ನ ಹಾಕ್ತೀರಲ್ಲ?” ಎಂದು ಪೋಲೀಸಿನವ ಕೇಳಿದ.

“ಪಲ್ಯ ತರ್ತೀನೆ” ಎಂದು ಮಾಣಿ ಒಳಗೆ ಹೋದ.

“ಅಬ್ಬ!” ಪೋಲೀಸಿನವ ಉದ್ಗರಿಸಿದ. “ಇವರು ಹೋಟೆಲನ್ನು ಡಲು ಎಷ್ಟು ಪುಣ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಏನೋ! ಕೊಳೆತ ಅನ್ನ, ಹಳಸಿದ ಪಲ್ಯ, ನೀರು ಮಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಜನರಿಗೆ ಹಾಕಿ ಹಣ ಮಾಡಿ ಅದರ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಯುಗಗಳ ವರೆಗೆ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೋ!”

“ಹೋಟೆಲಿನ ಅನ್ನವೆಂದ್ರೆ ಅದ್ರಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲು ಮುಳ್ಳು ಎಲ್ಲಾ ಇದೆ. ಯಾವ ಕಾಹಿಲೆಯೂ ಇದನ್ನುಂಡ್ರೆ ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ಬರ್ಪುಹುದು.” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ನಗುತ್ತ ಟೀಕಿಸಿದ.

“ಇಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ತೊಳೆಯುತ್ತಾರೆಂದೇನೆಂದಿರಾ?” ಪೋಲೀ

ಸಿನವ ಅನ್ನವನ್ನು ಕಲಸುತ್ತ ಹೇಳಿದ. “ಇದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಹುಳುಗಳಿ
ವೆಯೋ ಎಷ್ಟು ಕ್ರಿಮಿಗಳಿವೆಯೋ ದೇವರೇ ಬಲ್ಲ. ಅವರೂ ನಮಗೆ
ಇಲ್ಲಿ ಉಣ್ಣದೆ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲ. ಏನುಮಾಡುವುದು? ಊಟ ಮಾಡದಿ
ದ್ದರೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಕೇಳುತ್ತದೆಯೇ? ”

ಮಾಣಿ ಪಲ್ಯದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ತಂದ. ಅದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಚಟ್ಟಿ
ಮತ್ತು ಬದನೆಕಾಯಿಯ ಪಲ್ಯವನ್ನು ಇಬ್ಬರ ಎಲೆಗೂ ಬಡಿಸಿದ.
ಚಟ್ಟಿಯ ಬಣ್ಣ ಕೆಂಪು ಕೆಂಪಾಗಿತ್ತು. ಪಲ್ಯ ಹಸುರಾಗಿ ಕಾಣಿಸು
ತ್ತಿತ್ತು.

ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಆ ಪೋಲೀಸಿನವ
ನನ್ನು ಹಿಂದೆ ನೋಡಿದ ನೆನಪು ಬಂತು. ದೂಮ ಸತ್ತ ದಿನ ಅವನು
ಮಂಗಳೂರಲ್ಲೇ ಇದ್ದ. ಅಂದು ನಾರಾಯಣ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಿಲುಮನೆಗೆ
ಕೊಂಡು ಹೋಗುವಾಗ ಅದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅದನ್ನು ತನಿಖೆ ಮಾಡಿದ್ದ.
ಮರುದಿನವೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಆರೇಳು ಮೈಲುಗಳವರೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದ.
ಈ ನೆನಪು ನಾರಾಯಣನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದೊಡನೆ ಅವನಿಗೆ
ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಓಡಿ ಹೋಗೋಣವೆಂದೆನ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ
ಮಾಡಿದರೆ ಪೋಲೀಸಿನವ ತನ್ನನ್ನೊಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದರೆ ತಾನೇನು
ಮಾಡಬಲ್ಲೆನೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಹೀಗೆಂದು
ಯೋಚಿಸುತ್ತ ನಾರಾಯಣ ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಊಟಮಾಡಿದ.

“ಏನ್ರಿ ನಿಮ್ಮ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪಿನ ಕಾಯಿಯೂ ಇಲ್ಲವೇ?
ಏನು ಬರಗಾಲ ನಿನ್ನಿಗೆ! ” ಎಂದು ಪೋಲೀಸಿನವ ಮಾಣಿಗೆ ಗದರಿಸಿದ.

“ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಿ ಮುಗಿದಿದೆ. ಉಪ್ಪು ತರುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದು
ಮಾಣಿ ಉತ್ತರಿಸಿದ.

“ಉಪ್ಪು ನಿಮ್ಮ ತಲೆಗೆ! ಒಂದಿಷ್ಟು ಹುಳಿ ತನ್ನಿ. ನಾವೇನಾ
ದರೂ ಪಶುಗಳಲ್ಲ, ಇದನ್ನು ಸಪ್ಪೆ ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ.”

ಮಾಣಿ ಹುಳಿ ಪಲ್ಯವನ್ನೊಂದಿಷ್ಟು ಅವನಿಗೆ ಸೊಟಿನಲ್ಲಿ ಬಡಿಸಿದ.

“ಅವಂಗೂ ಹಾಕಿ. ಅವರ ಎಲೆಯಲ್ಲೂ ಪಲ್ಯವಿಲ್ಲ ” ವೆಂದು
ಪೋಲೀಸಿನವ ನಾರಾಯಣನ ಎಲೆಗೆ ಬೆರಳು ತೋರಿಸಿ ಹೇಳಿದ.

ಮಾಣಿ ಮತ್ತೊಂದು ಸೌಟು ಪಲ್ಯವನ್ನು ತಂದು ನಾರಾಯಣನ ಎಲೆಗೆ ಹಾಕಿದ.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಆಗ ಎದೆ ಜೋರಾಗಿ ಬಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಪೋಲೀಸಿನವ ತನ್ನನ್ನೇ ಶೋಧಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿರುವನೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಖಚಿತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಪೋಲೀಸಿನವನ ವರ್ತನೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಊಟ ಮಾಡುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಪಂಚದ ಪರಿವೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ನಾರಾಯಣನ ಊಟ ಬೇಗನೆ ಮುಗಿಯಿತು. ಪೋಲೀಸಿನವನ ಎಲೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಅನ್ನವಿತ್ತು. ಅವನು ನೀರಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ.

ನಾರಾಯಣ ಮೆಲ್ಲನೆ ಎದ್ದ. ಪೋಲೀಸಿನವ ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದ. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅವನ ಮುಖವಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಗರ್ಭಿತವಾದ ಗಂಭೀರತೆ ಕಂಡು ಬಂತು. ಅವನ ಮಿಸೆಯಲ್ಲಿ, ದೊಡ್ಡದಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ, ಭೀಕರತೆಯೂ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

“ಹೋಗುತ್ತೀರಾ ?” ಎಂದು ನಾರಾಯಣನನ್ನು ಅವನು ಕೇಳಿದ.

“ಹೌದು ಸ್ವಾಮಿ” ಎನ್ನುತ್ತ ನಾರಾಯಣ ಹೊರಗೆ ಹೋದ.

ಅವನಿಗೆ ಕೈಗಳನ್ನು ತೊಳೆಯಲು ಕೂಡಾ ಅಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಊಟದ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಟವ ನೇರವಾಗಿ ರಸ್ತೆಗೆ ಇಳಿದು ದೀಪದ ಕಂಭಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಹೋದ. ಹೋಗುವಾಗ ಪೋಲೀಸಿನವ ತನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿರುವನೋ ಎಂದು ಆಗಾಗ ತಿರುಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ. ಇನ್ನು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಬಾವಿಗೆ ಹಾರಿಬಿಟ್ಟರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಮುಗಿಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅವನು ಯೋಚಿಸಿದ.

ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಹೋದಾಗ ದೀಪದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಂಗಸು ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಕ್ಷಣಕಾಲ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತ. ಜನರು ಅತ್ತಿತ್ತ ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಪೋಲೀಸಿನವ ಅವನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನಾರಾಯಣ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಆಕೆ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಳು. ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಗಮನಿಸದವನಂತೆ ನಟಿಸಿ

ಮತ್ತೂ ಮುಂದರಿದ. ಅವಳು ತುಸುದೂರ ಅವನೊಡನೆಯೇ ಬಂದಳು.

ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಗ ಕಳವಳವೂ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ತಾನು ಮರುದಿನ ಮರಳುವುದರೊಳಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಅಪರಾಧಿಯೆಂದು ಪೋಲೀಸರು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಬಿಡುವರೋ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ತಾನನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಮರಳಲಿಕ್ಕಿದೆಯೋ, ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಅವನು ತವಕಪಡುತ್ತಿದ್ದ. ಆ ನಿಶ್ಯಬ್ದ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಏನೇನೋ ದೃಶ್ಯಗಳೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುವು. ಒಮ್ಮೆ ಭೂತ ಬಂದಂತೆ ಭಾಸವಾಗುವುದು. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಪ್ರೇತವೊಂದು ತನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ಹಲ್ಲುಕಿರಿಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುವುದು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬೀದಿಯ ದೀಪಗಳೂ ನಂದಿ ಹೋದುವು. ಆಗ ತನ್ನ ಮಾವನೇ ತನ್ನ ಎದುರು ಬಂದು ನಿಂತಂತೆ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲೆಲ್ಲ ರಕ್ತ ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಹಣೆ ಒಡೆದುಹೋಗಿತ್ತು. ಅದರೊಳಗಿಂದ ಹತ್ತಿಯಂತೆ ಬಿಳಿಯಾವ ಮೆದುಳು ಹೊರಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ಕಿವಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತೊಂದು ಚೂರು ಚೂರಾಗಿ ಹರಿದು ಹೋಗಿತ್ತು. ಕಣ್ಣಿನ ಗೊಂಬೆಗಳು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎದ್ದು ನಿಂತಂತಿದ್ದುವು. ಅವುಗಳ ಬುಡದಲ್ಲಿ ನರಗಳೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದುವು. ಮೂಗು ಒಡೆದು ಚಪ್ಪಟೆಯಾಗಿ ಅದರ ಮೇಲಿನ ಎರಡು ರಂಧ್ರಗಳಿಂದ ಶ್ವಾಸೋಚ್ಛ್ವಾಸ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ರಕ್ತದ ಗುಳ್ಳೆಗಳೂ ಮೇಲಕ್ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದುವು. ದನಡೆಯ ಮೂಳೆಗಳು ಮುರಿದಿದ್ದುವು. ಮೇಲಿನ ತುಟಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹರಿದುಹೋಗಿ ಹಲ್ಲಿನ ವಸಡು ಮಾತ್ರ ಹೊರಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ನಾಲಿಗೆಯ ಒಂದು ತುಂಡು ಹೊರಗೆ ನೇತಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತೊಂದು ತುಟಿ ಸೀಳಿಹೋಗಿತ್ತು. ಅದರಿಂದಲೂ ನೆತ್ತರಿನ ಹನಿಗಳು ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದುವು. ಗಂಟಲಿನ ನಾಳ ಜಜ್ಜಿಹೋದಂತಿತ್ತು. ಅದರ ಮೇಲಿನಿಂದಲೂ ರಕ್ತದ ಗುಳ್ಳೆಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುವು. ಮೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಕೆಂಪಾಗಿತ್ತು. ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಬೆರಳುಗಳಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೂ ಸುತ್ತಿಗೆಯಂತಹ ಒಂದು ಉಪಕರಣ ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ತೋಳಿನ ಎಲುಬುಗಳು ತುಂಡಾಗಿ ಮಾಂಸ ಖಂಡಗಳು ಜೋತಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಎದೆ ಚಪ್ಪಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಲುಬೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಜೀರ್ಣಾಂಗಗಳು ಜಜ್ಜಿಹೋಗಿ ಕರುಳಿನ ಒಂದು ಭಾಗ ಹೊರಗೆ ನೇತಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಸೊಂಟದ ಒಂದು ಎಲುಬು ಮುರಿದುಹೋಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ಆ ರೂಪ ನೆಟ್ಟಗಾಗಿಯೇ ನಿಂತಿತ್ತು. ಕಣ್ಣುಗಳೆರಡೂ ನಾರಾಯಣನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವುಗಳ ಕರಿಯಗೊಂಬೆಗಳು ಅತ್ತಿತ್ತ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದು ಸುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದ ಕೈಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿತು. ನಾರಾಯಣ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಓಡಲು ಯತ್ನಿಸಿದ. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಓಡಲು ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಕಾಲು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಉದ್ವೇಗದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಪೋಲೀಸಿನವನ ನೆನಪು ಕೂಡಾ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ “ಬರುತ್ತೀರಾ ?” ಎಂಬ ಒಂದು ಧ್ವನಿ ಅವನ ಪಕ್ಕದಿಂದಲೇ ಕೇಳಿತು.

ಅವನು ಜಾಗೃತನಾದ. ಕನಸಿನಿಂದೆಚ್ಚತ್ತವನಂತೆ ಆ ಹೆಂಗಸಿನ ವಾತ್ಸಲ್ಯದ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅತ್ತ ನೋಡಿದ. ಅವನಿಗೆ ಮಾತಾಡಿದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹೆಂಗಸೆಂಬುದು ಖಚಿತವಾಯಿತು. ಆಕೆಯ ಕೈಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಬಳಿಯೂ ಆಗ ಸದ್ದು ಮಾಡಿತು.

“ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲವೆ ? ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತೀರಿ ?”

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಆಗ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಬರುತ್ತಿರುವ ಸದ್ದು ಕೇಳಿತು. ಆ ಹೆಂಗಸು ಆ ಸದ್ದಿಗೆ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದು ಒಂದು ಮರದ ಅಡ್ಡಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಅವನೂ ಅವಳೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ತಮ್ಮೊಡನೆ ಊಟ ಮಾಡಿದ್ದ ಪೋಲೀಸಿನವನ ರಸ್ತೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನಾರಾಯಣ ಕಂಡ. ಅವನ ಕಾಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ದಪ್ಪದ ಮೆಟ್ಟು ‘ಜರಕ್ ಜರಕ್’ ಎಂದು ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಹೋಗುವಾಗ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಟಾರ್ಚ್ ಲೈಟು ಇತ್ತು.

ನಾರಾಯಣ ಮರವನ್ನೆತ್ತಿ ನಿಂತ. ಆ ಹೆಂಗಸು ಅವನ ಕಂಕು ಕೊಳಗೆ ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ತುರುಕಿಸಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಬಿಸಿಯುಸಿರು ಅವನ ಪಕ್ಕಗಳಿಗೆ ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ಕೈ ಅವನ ಸೊಂಟವನ್ನು ಅಪ್ಪಿತ್ತು. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಆಗ ಉದ್ವೇಗದಲ್ಲಿ ಉಸಿರು ಬಿಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಪೋಲೀಸಿನವನ ಟಾರ್ಜ್ ಲೈಟಿನ ಬೆಳಕು ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಗೂ ಪಸರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಏನನ್ನೋ ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವವನಂತೆ ಹೊಂಡು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮೆಲ್ಲನೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ಒಮ್ಮೆ ಟಾರ್ಜ್ ಲೈಟಿನ ಬೆಳಕು ನಾರಾಯಣ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಮರದ ಮೇಲೂ ಬಿತ್ತು. ಅದರ ಮೇಲಿದ್ದ ಕಾಗೆಗಳೂ ಬಾವಲಿಗಳೂ ಆಗ ಕಿವಿ ಕೀಳು ವಂತೆ ಕೂಗತೊಡಗಿದುವು. ಪೋಲೀಸಿನವ ಮುಂದರಿದ. ಅವನ ಒಂದು ತೇಗು ಕೂಡ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಕೇಳಿತು.

“ಆ ಮಾರಿ ಹೋಗಿಯಾಯ್ತು. ನಾವು ಹೋಗೋಣ,” ಎಂದಳು ಆ ಹೆಂಗಸು ನಾರಾಯಣನ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು.

ನಾರಾಯಣ ಮರುಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಮೂಕನಾಗಿ ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಆಗ ತಾನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂಬ ಪರಿ ವೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಈ ಕಟು ಸತ್ಯದ ಸನ್ನಿವೇಶ ದಿಂದ ಒಮ್ಮೆ ಪಾರಾಗಿ ಕಲ್ಪನಾ ಜಗತ್ತನ್ನು ಸೇರಬೇಕೆಂದಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮರವೂ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಲ್ಲೂ ತನ್ನನ್ನು ಹಳಿಯುತ್ತಿದೆ, ತನ್ನನ್ನು ಮೂದಲಿಸುತ್ತಿದೆ, ತನ್ನನ್ನು ಅಪರಾಧಿಯೆಂದು ಬೊಬ್ಬಿಟ್ಟು ತೋರಿಸುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಕಲ್ಪನೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ವಾಸ್ತವ ತೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಎದೆಗಾರಿಕೆ ಅವನಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ತಾನು ಲೋಕದಿಂದ ದೂರ ದೂರ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

“ಹೆದರ ಬೇಡಿ. ಇದು ನನ್ನ ಮನೆ. ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಿ ಬರುವು ದಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ಅವಳು ಬೀಗ ಬಿಟ್ಟ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಪುನಃ ಹೇಳಿದಳು.

ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದೊಡನೆ ಅವನು ಒಳಗೆ ಹೋದ. ಅವಳು ಬಾಗಿಲನ್ನು ಪುನಃ ಭದ್ರವಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿ ದೀಪ ಉರಿಸಿದಳು.

“ನೀವೇನು ಮಾತೇ ಆಡುವುದಿಲ್ಲ? ನಿಮಗೆ ಬಾಯಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇ?” ಎನ್ನುತ್ತ ಆಕೆ ನಾರಾಯಣನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಳು.

“ಮಾತಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಬರ್ತದೆ. ಆದರೆ”.....ಎಂದು ಅವನು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ.

“ಹಂ, ಸದ್ಯ ಬದುಕಿದೆ. ನೀವು ಮೂಕರೋ ಅಲ್ಲ ಕಿವುಡರೋ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದೆ” ಎಂದಳವಳು.

“ನಿನಗೆ ಮೂಕರೂ, ಕಿವುಡರೂ ಯಾರೂ ಆಗುತ್ತಾರಲ್ಲ?”

“ಹಾಗೆನ್ನಬೇಡಿ. ನೀವು ಬಸ್ಸಿನಿಂದಿಳಿಯುವಾಗ ಸಂತೆಗೆ ಹೋದವಳು ನಾನು ಹಿಂಡಿರುಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿದೆ. ನೀವು ಊಟಕ್ಕೆ ಹೋದಿರಿ. ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮ ಊಟ ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗೆ ಹಿಂದೆ ಬಂದೆ.”

“ಓಹೋ ಹಾಗೆಯೇ?”

“ಹೂಂ. ಮತ್ತೇನು?”

“ಇಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೇ?”

“ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೆರಡು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಅವರು ಹಿಂದೆ ಬರಬೇಕಷ್ಟೆ.”

“ಎಲ್ಲಿ ಊರು?”

“ಎಲ್ಲಿಯೋ ಪಾವಂಜೆಯ ಬಳಿಯಂತೆ. ನಾನೇನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಅಲ್ಲಿಯದು ಗೊತ್ತೂ ಇಲ್ಲ.”

“ನನ್ನಿಂದ ಎನಾದ್ರೂ ಕಾಸನ್ನು ನೀನು ಇಚ್ಛಿಸಿದ್ರೆ ಸೋತು ಹೋಗ್ತೆ.”

“ನನಗೆ ಹಣ ಬೇಡ.”

“ಒಳ್ಳೆದಾಯ್ತು.”

“ನಾನು ಊಟ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಅಲ್ಲೇ ಇರಿ.” ಎನ್ನುತ್ತ ಆಕೆ ಅಡುಗೆ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹೋದಳು.

ಅವಳು ಉಟ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ನಾರಾಯಣ ಮನೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಪಟಗಳಿದ್ದವು. ಗಾಜಿನ ಮಣೆಯ ಮಾಲೆಗಳಿದ್ದವು. ಗಂಡಸರು ಉಡುವ ವಸ್ತ್ರಗಳೂ ಅಂಗಿಗಳೂ ಅಲ್ಲೇ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದವು.

ಅವನಿಗೆ ಇಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶ ತಿಳಿಯದುದಲ್ಲ. ರುಕ್ಕು ಅವನ ಕೈ ಹಿಡಿದ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಅನೇಕಬಾರಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹೆಂಗಸರೊಡನೆ ಅವನು ರಮಿಸಿದ್ದ. ಮದುವೆಯ ಮುಂಚೆಯೇ ಅವನ ಊರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಬ್ಬರೊಡನೆ ಕಲೆತಿದ್ದ. ಒಬ್ಬಳನ್ನು ಅವನೇ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋದಂತೆ ಹೋಗಿದ್ದ. ಅವಳು ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಅವನ ಕೇಳಿಕೆಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ್ದಳು. ಆದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಅವನು ದಿನಾಲೂ ಮಂಗಳಾರಿಂದ ಹಾವನ್ನೋ ರುಚಿರುಚಿಯಾದ ತಿಂಡಿಗಳನ್ನೋ ತಂದುಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಅವಳಿಗೆ ರವಕೆಯ ವಸ್ತ್ರವನ್ನೂ ತಂದಿದ್ದ. ಕೊನೆಗೆ ಅವಳು ಅವನಿಗೆ ಮಣೆದಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಅವಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸುಖ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನೂ ಹೆದರಿದ್ದ. ಅವಳೂ ಹೆದರಿದ್ದಳು. ಏನೋ ಅವನು ಅವಳನ್ನೊಮ್ಮೆ ಅಪ್ಪಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದ್ದ. ಆ ಬಳಿಕ ಮಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ನಿಂತಾಗ ಅವನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಂಗಸರ ಪರಿಚಯವಾಗ ತೊಡಗಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಕೇರಳಗಳಿಗೂ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಮುಂಡಪ್ಪನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅಲ್ಲದೆ ಕೆಲವು ಸಲ ಹೋಟೇಲಿನ ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗುವಾಗ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಂಗಸರು ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ರುಕ್ಕುವನ್ನು ಮದುವೆಯಾದ ಬಳಿಕವೂ ಅವನಿಗೆ ಹೆಂಗಸರ ಬಯಕೆ ಪೂರ್ಣ ನಿಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ರುಕ್ಕುವಿಗೆ ಅದು ತಿಳಿಯದಂತೆ ಜಾಗ್ರತೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಅದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ನಂದನೀಯವಾದ ಕೃತ್ಯವೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸಿದ್ದ.

ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಾಗ ಸಂದರಿಯರಾದ ಹೆಂಗಸರಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ಉಲ್ಲಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ವಿವಿಧ ಭಾವ ಭಂಗಿಗಳಿಂದ ಮೋಟಾರು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನಮೂನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾರ್ನು ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವರೊಡನೆ ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರೆ ಆ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಮಾತಾ

ಡುತ್ತಿದ್ದ. ಉಳಿದ ಪ್ರಯಾಣಿಕರೊಡನೆ ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಕೇಳುವಂತೆ
ವಿನೋದವಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಆಗ ಅವನು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಿಗರೇಟುಗಳನ್ನೇ
ಸೇಡುತ್ತಿದ್ದ. ತಲೆಯನ್ನು ಆಗಾಗ ಬಾಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಬಸ್ಸಿ
ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದ ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕ
ಳಿಗೆ ಅವನ ಹೆಸರು ಕೂಡಾ ಗೊತ್ತಿತ್ತು.

ಅವನಿಗೆ ಈಗ ಬೇಕಾಗಿದ್ದು ಒಂದು ಸುರಕ್ಷಿತವಾದ ಸ್ಥಳ
ಮಾತ್ರ. ಪೋಲೀಸಿನವ ಬಹುಶಃ ತನ್ನನ್ನೇ ಹುಡುಕುತ್ತ ಹೋಗಿ
ರಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಬಹುಶಃ
ಮರುದಿನ ತನ್ನನ್ನು ಅವನು ಸೆರೆ ಹಿಡಿಯಲೂ ಬಹುದೆಂದು
ಅವನಿಗೆ ಸಂಶಯವಾಯಿತು. ಬಹುಶಃ ಹೆಣ್ಣಿನೊಡನೆ ತಾನು ಸಂಸ
ರ್ಗವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಇದು ಕೊನೆಯ ಬಾರಿಯಾಗಲೂ ಬಹುದು.
ಎಂದು ಅವನು ಊಹಿಸಿದ. ಇದರ ಬಳಿಕ ತಾನು ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕಳೆ
ಕೊಳ್ಳುವುದು ಉತ್ತಮವೆಂದೂ ಅವನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ.

ಅವಳು ಇನ್ನೂ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯ ಬಳಿಗಳ
ಖಣ ಖಣ ಶಬ್ದ ಅವನಿಗೆ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದಂತೆ ಅವನ
ಮನಸ್ಸು ಹಿಗ್ಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ಒಡನಾಟಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ತನಕ
ಪಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಕೊನೆಗೆ ಅವಳು ಹೊರಬಂದಳು.

೯

“ ನೀವೇನು ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ತಿನ್ನುತ್ತೀರಾ ? ” ಎಂದು ಆಕೆ ನಾರಾ
ಯಣನನ್ನು ಕೇಳಿದಳು.

“ ಯಾರಾದ್ರೂ ಕೊಟ್ಟಿ ಬೇಡವೆನ್ನೋದಿಲ್ಲ ನಾನು ” ಎಂದನವ
ನಸುನಗುತ್ತ.

ಆಕೆ ಚಿಮಣಿ ದೀಪವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಹೋದಳು.
ಅಲ್ಲಿ ವೀಳ್ಯದಿಲೆಯ ಹರಿವಾಣವನ್ನು ಅವಳು ಹುಡುಕಿ ಅದರಲ್ಲಿ ವೀಳ್ಯ

ದೇಲಿಯನ್ನು ಹಾಕಿ, ಅಡಿಕೆಯನ್ನು ಹೋಳು ಮಾಡುವುದು ಅವನಿಗೆ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು.

ದೀಪದೊಡನೆ ಆಕೆ ಹೋದಾಗ ಅವನು ಅವಳ ಮುಖವನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದ್ದ. ಅವಳ ಚಲುವು ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೆಳೆದಿದ್ದಿತು. ಅವಳ ಪ್ರಾಯ ಇನ್ನೂ ಇಪ್ಪತ್ತೈದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಮುಖ ಅರಳಿದ ಪುಷ್ಪದಂತಿತ್ತು. ರುಕ್ಕುವಿಗಿಂತಲೂ ಒಂದು ಪಾಲು ಹೆಚ್ಚು ಚಲುವೆ ಆಕೆ. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮನವನ್ನಾಕರ್ಷಿಸುವ ಒಂಪು ನಲಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆಕೆಯ ತುಟಿಯಮೇಲೆ ತುಂಬ ನಗೆಯ ಭಾಯೆ ಸುಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಮಿಕತೆ ಹೊರಸೂಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವುಗಳ ಗೊಂಬೆಗಳು ನಸು ನೀಲಿ ಬಣ್ಣದವು. ರೆವೈಗಳು ಅರಳಿದ ಹೂಗಳಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳು ಆ ಕಣ್ಣುಗಳ ಗಾತ್ರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ದೊಡ್ಡದಿದ್ದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದವು. ಹುಬ್ಬುಗಳು ನೀಳವಾಗಿ ಒಂದು ಕೆನ್ನೆಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ತೆಳುವಾಗಿ ಬಾಚಿದಂತಿದ್ದವು. ಗುಂಗುರು ಕೂದಲಿನ ಜಡೆಯನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಆಕೆ ತಲೆಯ ಹಿಂದೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಬಿಳಿ ಮತ್ತು ಕೆಂಪು ಹೂಗಳ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಮುಡಿದಿದ್ದಳು. ಕಿವಿಗಳಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಬೆಂಡೋಲೆಗಳಿದ್ದವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಬಿಳೀ ಕಲ್ಲುಗಳು ದೀಪದ ಬೆಳಕಿಗೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವಳ ಚಿಕ್ಕ ಮೂಗು ಕಣ್ಣುಗಳ ಬುಡದಿಂದ ನೇರವಾಗಿ ತುಟಿಗಳ ಮೇಲೆ ಚಾಚಿತ್ತು. ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಅದರ ರೇಖೆ ಅಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮೂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೆನ್ನೆಗಳು ಉಬ್ಬಿದ್ದವು. ದವಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಂಸ ತುಂಬಿ ಅವು ಉರುಟಾಗಿದ್ದವು. ಅವಳು ನಗುವಾಗ ತುಟಿಗಳ ಬದಿಗಳಲ್ಲಿ ಗುಳಿಗಳು ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು. ತುಟಿಗಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಅಪ್ಪಿದಂತಿದ್ದವು. ಆಕೆಯ ಸಣ್ಣ ಗಲ್ಲವು ತುಸು ಮೊನೆಚಾಗಿತ್ತು. ಮುಖ ಕೆಂಪಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ದೇಹವು ದೃಢವಾದುದು. ಸಾಧಾರಣ ನಿಲುವಿಕೆ ಅವಳದು. ಅವಳನ್ನು ಇಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ನೋಡಿದೊಡನೆ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಮರೆತುಹೋಗಿತ್ತು.

ಈ ಹೆಂಗಸು ವ್ಯಭಿಚಾರ ವೃತ್ತಿಯವಳೇ ಆಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು

ಅವನಿಗೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ತನ್ನನ್ನೇಕೆ ಅವಳು ಆಶ್ರಯಿಸಿದಳು ? ತನ್ನನ್ನೇಕೆ ಆಮಂತ್ರಿಸಿದಳು ? ತನ್ನಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯಾಗುವಂಥ ರೂಪವಿದೆಯೆ ? ಇಲ್ಲವೇ ಅವಳಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ತಾನು ಕೊಟ್ಟೀನು, ಕೊಡಬಲ್ಲೆನು ಎಂದು ಆಕೆ ಆಭಾಸಪಟ್ಟು ತನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಆಕೆ ಕರೆದು ತಂದಳೆ ? ಆ ಊರಲ್ಲಿ ಇಂಥಾ ವ್ಯವಹಾರ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಹಿಂದೆ ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ತಂಗಿದ್ದಾಗ ಹಲವು ಸಲ ಇಂಥ ಹೆಂಗಸರ ಉಪಚಾರವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದ. ಅವನ ಕೆಲವು ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯದ ಮನೆಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ನಾರಾಯಣ ಇಂಥ ಹೆಂಗಸನ್ನೆ ಎಂದೂ ಎದುರಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆ ಮನೆಯನ್ನು ನೋಡುವಾಗ, ಅದರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವಾಗ, ಅದು ಇಂಥ ಕೃತ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಮನೆಯಲ್ಲವೆಂದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ಮಾತುಗಳು, ಅವಳ ವರ್ತನೆ, ಅವಳ ಹಾವಭಾವಗಳನ್ನು ನೋಡುವಾಗಲೂ ಅವಳು ಅಡ್ಡದಾರಿ ಹಿಡಿದ ಹೆಂಗಸೆಂದು ತೋರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಆಕೆಯ ಚಲುವು ಅಪ್ರತಿಮವಾದುದೆಂದು ಮನನವಾಗಿತ್ತು. ತಾನು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೂ ಇಂಥಾ ಸುಂದರಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲಾರೆನೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸಿದ್ದ.

ಅವಳು ವೀಳ್ಯದಲೆಯ ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ತಂದು ಅವನ ಮುಂದಿಟ್ಟು ನೆಲದಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು. ಅವನು ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಈಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಒಂದೊಂದೇ ಎಲೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಅದನ್ನು ವಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಸವರಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಅಂಟಿದ್ದ ಕೊಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಸುಣ್ಣವನ್ನು ಹಚ್ಚಿ ಅದನ್ನು ಮಡಚಿ ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ತಂದನು. ಎರಡು ಮೂರು ಎಲೆಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಅಡಿಕೆ ಹೋಳುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಅವುಗಳೊಡನೆ ಜಗಿಯತೊಡಗಿದ. ಅಲ್ಲೇ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪಿನ ಒಂದು ತುಂಡು ಇತ್ತು. ಅದರಿಂದ ಒಂದು ತುಂಡನ್ನು ತೆಗೆದು ಅದಕ್ಕೆ ಸುಣ್ಣ ಹಚ್ಚಿ ಬೆರಳಿನಿಂದ ತಿಕ್ಕಿ ಅದನ್ನೂ ಜಗಿಯ ತೊಡಗಿದ.

“ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪು ಸ್ವಲ್ಪ ಖಾರವಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು ತಿಂದರೆ ತಲೆ ತಿರುಗಿತು ” ಎಂದಳಾಕೆ.

“ಹೂಂ. ಚಿಂತಿಲ್ಲ. ನನ್ನೇನೂ ಹಾಗಾಗ್ಗಲ್ಲ. ಎಂಥೆಂಥ ಖಾರವ ಸೊಪ್ಪನ್ನು ನಾನು ತಿಂದಿದ್ದೇನೆ !” ಎಂದು ಅವನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಕ್ಕ.

“ಉಗುಳುವ ಪಾತ್ರೆ ತರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಆಕೆ ಎದ್ದುಹೋಗಿ ಕಂಚಿನ ಪೀಕದಾನಿಯನ್ನು ತಂದು ಅವನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು.

ಅವನು ಅದಕ್ಕೆ ಉಗುಳಿದ. ಎಂಜಲು ಕೆಂಪು ಕೆಂಪಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ಮುಖ ಆಗ ಬೆವರತೊಡಗಿತು. ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ತುಸು ತೂಕಡಿಕೆ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ನೋವಾಗತೊಡಗಿತು. ಬಾಯಿ ಯಲ್ಲಿ ಸಪ್ಪೆ ನೀರು ಬಂತು. ಅವನಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲೆಯಡಿಕೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪೀಕದಾನಿಗೆ ಉಗುಳಿದ. ಅವಳು ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪು ಹೆಚ್ಚು ಖಾರವಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದುದು ನಿಜ ವೆಂದು ಆಗ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು.

“ಏನು ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಆಯಿತೇ ? ” ಎಂದು ಅವಳು ನಗುತ್ತ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನರಿತವಳಂತೆ ಕೇಳಿದಳು.

“ಹೌದು ” ಎಂದು ಅವನು ಉತ್ತರಿಸಿದ. ತನ್ನ ದೌರ್ಬಲ್ಯವು ಹೀಗೆ ವ್ಯಕ್ತವಾದುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ತುಸು ನಾಚಿಕೆಯೂ ಆಯಿತು.

“ಸ್ವಲ್ಪ ಮಜ್ಜೆಗೆ ಕುಡಿಯುತ್ತೀರಾ ?” ಎಂದು ಆಕೆ ಕೇಳಿದಳು.

“ಹೂಂ, ಸ್ವಲ್ಪ ಉಪ್ಪು ಹಾಕಿ ತನ್ನಿ” ಎಂದನವ.

“ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪಿನ ಅವನಿಗೆ ಅದೇ ಪರಿಹಾರ”. ವೆನ್ನುತ್ತ ಅವಳು ಎದ್ದು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಲೋಟ ಮಜ್ಜೆಗೆ ತಂದಳು.

ನಾರಾಯಣ ಅದನ್ನು ಕುಡಿದ. ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನ ತಲೆ ತಿರುಗುವಿಕೆ ಶಾಂತವಾಯಿತು.

“ನಿಮಗೆ ಬಹುಶಃ ಅಮಲು ಪದಾರ್ಥ ಹಿಡಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ”.

“ಹೂಂ. ಅಮಲೇನು ? ನಾನು ಬಾಟ್ಲಿಗಟ್ಟಿ ಶರಾಬು ಕುಡಿಯ

ಬಲ್ಲೆ. ಆದ್ರೆ ಈ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪಿನ ಅಭ್ಯಾಸ ನನ್ನಿಲ್ಲ ನೋಡಿ. ನಾನು ಬೀಡಿ ಸೇದುವವನು”.

“ನಿನ್ನೊಡನೆ ಬೀಡಿಯಿಲ್ಲವೆ ?”

“ಇದೆ”, ಎಂದು ಅವನು ತನ್ನ ಜೇಬಿಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ಬೀಡಿಯ ಕಟ್ಟನ್ನು ತೆಗೆದು ಅದರಿಂದ ಒಂದು ಬೀಡಿಗೆ ಬೆಂಕಿಹಚ್ಚಿಸಿ ಸೇದ ತೊಡಗಿದ.

“ನೀವೇನು, ಮಾತಾಡುವುದೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ! ಬಹಳ ವ್ಯಸನ ದಲ್ಲಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ.”

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಪುನಃ ಅವಳು ತನ್ನ ಇಂಗಿತವನ್ನು ತಿಳಿದಳೆಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಆದರೂ ಅವನದನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸಲಿಗೆ ಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದು ಅವನಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾದ ಕೆಲಸವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

“ವ್ಯಸನವೇನು ? ಹ್ಲ ! ನಾನು ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಹೀಗೇ ಇರುವವನು”, ಎಂದು ಅವನು ತಿಳಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದ.

“ಅಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಈ ಹಿಂದೆ ನೋಡಿಲ್ಲವೆಂದು ನೀವು ಭಾವಿಸಬೇಡಿ. ನಿಮ್ಮ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕೈದುಸಲ ಹೋಗಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಪರಿಚಯದಿಂದಲೇ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಇಷ್ಟು ಕಾದು ನಿಂತು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದು ತಂದೆ.”

“ಓಹೋ ! ” ನಾರಾಯಣನೆಂದ. “ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದಿನಾ ಎಷ್ಟು ಜನ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡುತ್ತಾರೆ ! ಅವು ದ್ದೆಲ್ಲ ಗುರ್ತು ನಮಗೆ ಉಳಿಯೋದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಬಸ್ಸು ನಡೆಸುವವರು. ಬಸ್ಸಿಗೂ ನಮ್ಮೂ ಎನೂ ಭೇದವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಯಾಣಮಾಡುವವರು ಕಂಪ್ಲಿಗೆ ಹಣ ಕೊಡ್ತಾರೆ. ನಮಗೆ ಕಂಪ್ಲಿ ಹಣ ಕೊಡ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೆ. ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡೋವು ನಮ್ಮೊಡ್ಡೆ, ಮಾತ್ನಾಡಲೂ ಕೊಡ್ತೆಂದು ಕಂಪ್ಲಿಯವು ಬೋರ್ಡು ಹಾಕ್ತಿದ್ದಾರೆ”.

“ಆಗರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಾನು ಚಿಕ್ಕವಳಿದ್ದಾಗ ನಿಮ್ಮ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಊರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ತಂದೆ ನಿಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿದ್ದರು. ಆಗ ನೀವು ಕ್ಷೀನರಾಗಿದ್ದಿರಿ. ನಾನು ಮಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಸಾಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ.”

“ಏನೋ! ನನ್ನೆ ನೆನ್ನಿಲ್ಲ. ಆಗ ನೀವು ಚಿಕ್ಕ ಹುಡ್ಗಿಯಾಗಿರಬೇಕು ಈಗ ಬೆಳೆದು ಹೆಂಗ್ಸಾಗಿದ್ದೀರಿ.”

“ನಿಜ” ಎಂದಳವಳು.

ಆ ಮೇಲೆ ತುಸು ಹೊತ್ತು ಇಬ್ಬರೂ ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ದೀಪವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತರು. ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ನಾರಾಯಣನ ಮನಸ್ಸು ಈ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳಿಂದಾಗಿ ತಣ್ಣಗಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಬೆಂಕಿಯ ನಾಲಿಗೆ ಹೊಗೆ ಕಾರುವುದನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಆ ನಾಲಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟೋ ಪತಂಗಗಳು, ಕೀಟಗಳು ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುವು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಅವು ಬೆಂದು ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದುವು. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಇದು ಸೋಜಿಗವೆನಿಸಿತು. ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ ಹತ್ತಾರು ಜೀವಗಳು ಹೀಗೆ ನಾಶವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಯಾರೂ ಅವನ್ನು ಗಮನಿಸುವವರಲ್ಲ. ಯಾರನ್ನೂ ಆ ಪರಾಧಿಗಳೆಂದು ಬೊಟ್ಟಿಟ್ಟು ಸೂಚಿಸುವವರಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಬ್ಬ ನರಮನುಷ್ಯ ಸತ್ತೊಡನೆ ಏನು ಗೊಂದಲ ಏನು ಸುದ್ದಿ! ಹಾಗೆ ಸಾಯಲು ಕಾರಣನಾದವನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪೋಲೀಸು ಘೌಜು! ಅವನು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಖಟ್ಟಿಯೇನು! ಅವನ ವಿಚಾರಣೆಯೇನು! ಸಾಕ್ಷಿಗಳಿಗೆ ಸವಾಲು, ಪಾಟೆಸವಾಲುಗಳೇನು! ಅವನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಾದರೆ ಅದನ್ನು ತಿಳಿದು ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಸುಖದಿಂದ ತೇಗುವವರು! ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಅವನೊಡನೆ ಮೆರೆಯುವವರು! ಸಾವು ನೋವುಗಳು ಈ ಚಿಕ್ಕ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೂ, ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಒಂದೇ. ಅವುಗಳಲ್ಲೇನೂ ಭೇದವಿಲ್ಲ! ಒಂದುವೇಳೆ ಈ ಕೀಟಗಳು ತಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ದೀಪ ಉರಿಸಬಾರದೆಂದು ವಿಧಿಸಲೂ ಸಾಕು!

“ನಿಮಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ,” ಅವಳು ಹೀಗೆ ನ್ನುತ್ತ ನಾರಾಯಣನ ಯೋಚನೆಗಳನ್ನು ಭೇದಿಸಿದಳು. “ಬನ್ನಿ ಮಲಗೋಣ. ಇಲ್ಲಿ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಸಿದ್ದೇನೆ.”

ನಾರಾಯಣ ಮೌನದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಂದು ಮಂಚವಿತ್ತು. ಅದರ ಮೇಲೆ

ದಪ್ಪದ ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಸಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಅವನ್ನು ಕಂಡು ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಯಾಯಿತು. ಯಾವ ಹೆಂಗಸೂ ಅವನನ್ನು ಆತನಕ ಈ ಪರಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಚರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಹೆಂಗಸರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಸಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಪರಿಯಾದ ಜಾಪೆ ಕೂಡಾ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವೂ ಬೆವರಿನಿಂದ ಕರಗಿ ಹೋಗಿ ವಾಸನೆ ಬರುವಂಥದ್ದು. ಅದರಲ್ಲಿ ತಿಗಣೆಗಳ ಸಾವಿರಾರು ಕುಟುಂಬಗಳು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅವರಿಗೆ ಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡಾ ಸಮಯ ಸಿಗದು. ಎಲ್ಲವೂ ಅವಸರದಲ್ಲೇ ಆಗಬೇಕು. ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಅಂಥ ಹೆಂಗಸರು ಅವನನ್ನು ಬಚ್ಚಲು ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಕೆಲವರು ದನಕರುಗಳಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಅವನನ್ನು ಒಯ್ದು ಅಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಕೂಡಿದ್ದರು. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಯಾರದೋ ಮನೆಯ ಗೋಡೆಯ ಹಿಂದೆ ಅವನನ್ನು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಅಂಥ ಪ್ರಸಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಮನೆಯವರಿಗಾಗಲೀ, ಅಲ್ಲಿಯ ನಾಯಿಗಳಿಗಾಗಲೀ ಎಚ್ಚರವಾದರೆ, ಅವನು ಹಿಂದೆಯೇ ಓಡಿಬರಬೇಕಿತ್ತು! ಅವನ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಣಯಿಯು ಅವನನ್ನು ರಸ್ತೆಯ ಚರಂಡಿಯೊಳಗೆ ಕೂಡಾ ಇಳಿಸಿದ್ದಳು! ಅಲ್ಲಿಯ ಕಲ್ಲುಮಣ್ಣು ಧೂಳು ಗಳೊಡನೆ ಅವನು ಅವಳ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಹೊರಳಾಡಿದ್ದ. ಅಂಥ ವೈವಿಧ್ಯಪೂರ್ಣವಾದ ಅವನ ಎಲ್ಲ ನೆನಪುಗಳನ್ನೂ ಈ ದೃಶ್ಯ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವಂತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ರುಕ್ಕುವಿನೊಡನೆ ಅವನು ಮಲಗುವ ಕೋಣೆ ಕೂಡಾ ಇಷ್ಟು ಸಜ್ಜಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ಅವಳ ವಿಚಾರವಾಗಿ ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂಬ ಜಿಜ್ಞಾಸೆ ಉಕ್ಕಿ ಬಂತು. ತನ್ನದೈ ಪೋಲಿಸರೇನಾದರೂ ಸೇರಿ ತನ್ನನ್ನು ಸೆರೆ ಹಿಡಿಯಲು ಈ ಬೋನನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾರೋ ಎಂಬ ಸಂದೇಹವೂ ಅವನಿಗಾಗದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕೋಣೆಯಿಡೀ ಊದುಬತ್ತಿಯ ಸುವಾಸನೆ ತುಂಬಿತ್ತು. ಹಾಸಿಗೆಯ ರೇಶ್ಮಿಯ ಹೊದಿಕೆ ಬೆಳಕಿಗೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಭ್ರಾಂತನಂತೆ ಮೇಲೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ.

“ಹೂಂ, ಮಲಗಿ, ದೀಪ ನಂದಿಸುತ್ತೀನೆ”, ಎಂದು ಅವಳು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದಳು.

ನಾರಾಯಣ ತನ್ನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ವಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಒರಸಿ ಹಾಸಿಗೆಯಮೇಲೆ ಉರುಳಿದ. ಅವಳೂ ದೀಪನಂದಿಸಿ ಅವನ ಬದಿಗೆ ಉರುಳಿದಳು. ಆ ವ್ಯದುವಾದ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಅವನು ಸವರಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ.

“ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ನಾರಾಯಣ ಎಂದಲ್ಲವೆ ?” ಎಂದು ಆಕೆ ಮತ್ತೆ ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದಳು.

“ಹೌದು. ನಿಮ್ಮ ಹೇಗೆ ಅದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು ?”

“ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹಾಗೆ ಕರೆಯುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೆ.”

“ಆದ್ರೆ ಒಂದು ನಾ ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಕೇಳೋನೆ”, ನಾರಾಯಣನೆಂದ. “ನಿಮ್ಮ ನನ್ನ ಮನ್ನಿನಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನು ತಿಳಿಯೋ ಶಕ್ತಿ ಇದೆಯೇ ? ನಿಜ ಹೇಳಿ.”

“ನಾನು ಹೇಗೆ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ ?” ಎಂದು ಆಕೆ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ನಕ್ಕಳು. ಅವಳು ಇನ್ನೂ ಅವನನ್ನು ಮುಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ.

“ಅಲ್ಲ, ನೀವು ಪ್ರತಿಸಲವೂ ನಾನು ಮಾತಾಡುವಾಗ ನಾ ಯೋ ಚಿಪುವುದನ್ನೇ ಹೇಳಿದ್ದಿ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನನ್ನ ವ್ಯಸ್ಥ ಇದೆಯೆ ಎಂದು ಒಮ್ಮೆ ಕೇಳಿದ್ದಿ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅದು ಸತ್ಯ. ನನ್ನ ವ್ಯಸ್ಥ ಇದೆ.”

“ನಿಮಗೆ ಹಾಗೆ ತೋರಿರಬಹುದು,” ಅವಳೆಂದಳು. “ಬಹುಶಃ ಅದು ನನ್ನದೊಂದು ವಿಶೇಷ ಗುಣವಾಗಿರಬೇಕು. ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿದ ವರು ನೀವು ಮೊದಲಲ್ಲ. ಹೀಗೆಯೇ ಹಿಂದೆ ಹಲವಾರು ಬಾರಿ ಬೇರೆ ಯವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.”

“ಅದು ನಿಮ್ಮ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಗ್ತದೆ ?”

“ನಾನು ಹೇಗೆಂದು ಹೇಳಲಿ ? ಯಾರದಾದರೂ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ಅವರ ಗುಣ, ಸ್ವಭಾವ, ಮನೋಭಾವ ಇವೆಲ್ಲ ಹೀಗೆಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ಹೇಗೋ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ನಾನಾಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಹೊಳೆದುದನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಿ ದರೆ ಕೇಳುವವರಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಅಷ್ಟೆ.”

“ಆದ್ರೂ ನಿಮ್ಮ ಏನೋ ಒಂದು ಶಕ್ತಿ ಇರಬೇಕು.”

“ ಶಕ್ತಿಯೇನು ? ಈಗ ನಿಮ್ಮ ವಿಷಯವೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಕೊನೆಯ ಸಲ ಕಂಡು ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಕಳೆದು ಹೋಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ನನಗೆ ನಿಮ್ಮದು ನೆನಪಾಯಿತು. ನೀವು ಈವತ್ತು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲೂ ಬಹುದೆಂದು ನಾನು ಹಾರೈಸಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಸಂಜೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಪುನಃ ನಿಮ್ಮ ನೆನಪಾಯಿತು. ನಾನು ಅಲ್ಲೇ ಕಾದು ನಿಂತೆ. ನೀವು ಬಂದಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಗುರುತು ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಆದರೆ ಆಗ ಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ನೀವು ಹೋಟಲಿಗೆ ಹೋದಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಹಿಂದೆಯೇ ಆ ಪೋಲೀಸಿನವನೂ ಊಟಕ್ಕೆ ಹೋದ.....”

“ ಅವನು ಏನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನೆಂದು ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯಿತೆ ?”

“ ಅವನೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನನಗೆ ತೋರಿತು. ಆದರೆ ನಿಮಗೆ ಸಂಶಯವಾಗಬಾರದೆಂದು ಅವನು ಬಯಸಿದ್ದ. ನೀವು ಬಸ್ಸಿನಿಂದ ಇಳಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಅವನು ಬಂದಿದ್ದ. ಏಕೆಂದು ನನಗೆ ಹೇಳಲಾಗದು, ಮತ್ತೆ ನಾವು ಮರದ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುವಾಗಲೂ ಅವನು ನಿಮ್ಮನ್ನೇ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದನೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ನನ್ನೊಡನೆ ಹಿಂದೆ ಹೆಜ್ಜೆಹಾಕದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪುನಃ ಕಾಣಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನ ಲೆಖ್ಪ ತಪ್ಪಾಯಿತು.”

“ ಲೆಖ್ಪ ಅಂದ್ರೆ ?”

“ ಊಹನೆ ”

“ ಏನೋ ನನ್ನೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಾಗೋದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಪೋಲೀಸಿನವ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ ? ನೀವು ಅನ್ನಿಗಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕರೆದು ತರ್ಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ?”

“ ಛೇ ! ನೀವೇನೆನ್ನುತ್ತೀರಿ ? ನನಗೇಕೆ ಅವನ ಸಹವಾಸ ? ನಾನು ಅವನಿಗಾಗಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ವಂಚಿಸುವವಳೆ ? ಇಲ್ಲ, ಎಂದಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನೆ ನಿಮ್ಮ ನೆನಪಾದಬಳಿಕ ನಾನು ನಿಮಗಾಗೇ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇಂದು

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ನೀವು ಎಲ್ಲಾ ದರೂ ಬರಲಾರಿರೋ ಎಂದು ನನಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ತೊಮ್ಮೆ....”

“ಹೌದು ನನ್ನ ಬಸ್ಸು ಹಾಳಾಗಿ, ನಾನು ಸಾಯುವುದಲ್ಲಿದೆ. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಏಕೋ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ.”

“ಸರಿ. ಆಮೇಲೆ ಪುನಃ ನೀವು ಬರುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ನಾನು ಗ್ರಹಿಸಿದೆ. ಬಸ್ಸು ಹಾಳಾದುದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು.”

“ಅದೇನೇ ಇರ್ಲಿ. ಇವತ್ತು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಕಾರ್ಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಟ್ರಿಪ್ ಹೊಡೆದು ಹಿಂದೆ ಮಂಗ್ಯೂರಿಗೆ ಹೋದೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಪುನಃ ಬಸ್ಸು ನಡೆಯಿಸಿದೆ. ನನ್ನೇಕೋ ಒಮ್ಮೆ ಉಡ್ಡಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಬಿಡೋಣ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸ್ತು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಎಕ್ಸ್‌ಲೇಟ್‌ನ್ನು ಒತ್ತಿದೆ. ಬಸ್ಸು ಓಡುತ್ತಾ ಗಂಟೆಗೆ ಐವತ್ತು ಮೈಲು ಸ್ಪೀಡಿನಲ್ಲಿ ನಾಬಂದಿರಬೇಕು. ನಾ ಆಗ ಧೃತಿ ಕೆಟ್ಟವನಂತಿದೆ. ನನ್ನಣ್ಣಗಳು ರಸ್ತೆಯಮೇಲೆ ನೆಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದವು. ಕೈಗು ಹೇಗೋ ಸ್ಟೀರಿಂಗನ್ನು ತಿರಿಸಿದ್ದು. ಎಷ್ಟು ಸ್ಪೀಡ್‌ನಲ್ಲಿ ನಾ ಹೋಗಿದ್ದೇನೆ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ಇವೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಒಂದೂ ತಿಳಿಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಟೈರ್ ಬರ್ಸ್ಟ್ ಆದ್ದರಿಂದ ತಾನೇ ನನ್ನ ಎಕ್ಸ್‌ ಆದ್ದು. ಪುಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಸ್ಸು ಎನ್ನೋ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಬ್ರೇಕ್ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಚಕ್ರ ಬದಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬೇಕಾಯ್ತು. ಆ ಮೇಲೂ ನನ್ನ ಉಡ್ಡಿ ಹೋಗಿ ಬಿಡೋಣ ಅನ್ನಿಸಿತ್ತು. ಆದ್ರೆ ಈಗ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆದ್ದುಕೊಳ್ಳೋಣ ಎಂದು ನನ್ನ ತೋರಿತು”.

“ನಾನು ಮೊನ್ನೆ ಒಂದು ಸಿನಿಮಾಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ನಟನನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಹೇಗೋ ನಿಮ್ಮ ನೆನಪಾಯಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ನೀವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತೀರೆಂದು ನನಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ನೀವು ಮಾತ್ರ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ.”

“ಏನೋ ಇದು ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆ. ನಿಮ್ಮೇನೋ ಮಂತ್ರ ಶಕ್ತಿ ಇದ್ದುಹುದು”

“ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಒಮ್ಮೆ ನೆನಪಾದರೆ ಅವರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಚಿತ್ರ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲುವುದು. ಅದರೊಡನೆ

ನಾನು ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದೇ ಭಾಸವಾಗುವುದು. ಹೀಗೆ ಹಿಂದೆ ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಆಗಿದೆ.”

ನಾರಾಯಣ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆಲೋಚಿಸಿದ. ಈ ಹೆಂಗಸಿಗೆ ಏನೋ ಒಂದು ರೀತಿಯ ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ತಾನು ಒಂದಿಷ್ಟು ಪ್ರತಿಭಟನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಏಕೆ ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಿತ್ತು? ಅವಳನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ತಾನೇಕೆ ಮಂತ್ರಮುಗ್ಧನಾದೆ? ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಇವಳ ಮುಖ ಕೂಡಾ ಸರಿಯಾಗಿ ಗೋಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇವಳ ಸೌಂದರ್ಯವಾಗಲೀ ಹಾವ ಭಾವಗಳಾಗಲೀ ಅಲ್ಲಿಯ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ತಾನು ಇವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುವಾಗ ಇವಳೊಡನೆ ದೈಹಿಕ ಸಂಸರ್ಗವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಆಶೆ ಪ್ರಬಲವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವಳೊಡನೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ತನಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಧೃತಿಯಾದರೂ ಇತ್ತೆಂದು ಹೇಳಲು ಬಾರದು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಲ್ಲು ಮುಳ್ಳುಗಳ ಗಣನೆ ಕೂಡಾ ತನಗಾಗಲಿಲ್ಲ ಆಗ. ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಮೇಲೆ ತನಗೆ ಇವಳ ಚಲುವಿನ ಅರಿವಾಯಿತು. ಇವಳ ಅಂಗ ಕಾಂತಿಯನ್ನೂ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯಗಳನ್ನೂ ತುಂಬಾ ಮೆಚ್ಚಿದೆ. ಇವಳೊಡನೆ ಕಲೆಯಬೇಕೆಂದು ಹಾತೊರೆದೆ. ಆದರೆ ಇವಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆ ತಾನೇಕೆ ಹೀಗೆ ಹುಂಭನಾಗಬೇಕು? ಇವಳು ತನಗೀಗ ಮನುಷ್ಯರಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಇವಳನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದು ಬಿಟ್ಟು ಇವಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರಲು ಕೂಡಾ ತಾನು ಅನರ್ಹನೆಂದು ತನಗೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ! ಇವಳು ತನ್ನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲೋಸುಗವೋ ಎಂಬಂತೆ ತನ್ನನ್ನು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿ, ತನ್ನನ್ನು ಮುಟ್ಟದೆ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ.

ಹೊರಗೆ ಮಳೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರ ಸದ್ದು ಕೋಣೆಯನ್ನಿಡೀ ತುಂಬಿತ್ತು. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಕ್ರಿಮಿ ಕೀಟಗಳೂ ಕೂಗಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಚಳಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾರಾಯಣ ಹೊದಿಕೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಮೈಮೇಲೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡ.

“ಎನ್ನುನಿಮಗೆ ಚಳಿಯಾಗುತ್ತದೆಯೇ?” ಎಂದು ಆಕೆ ಕೇಳಿದಳು.

“ಹೌದು” ಎಂದನವ.

ಮತ್ತೆ ತುಸು ಹೊತ್ತು ನಿಶ್ಯಬ್ದ. ಅವಳು ಯಾರೂ ಅವಳ ಹೆಸರೇನು ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ನಾರಾಯಣನಿಗೆನ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಫಕ್ಕನೆ ಧೈರ್ಯಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಬೇರೆಲ್ಲಾದರೂ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿದ್ದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ತೋರುತ್ತಿತ್ತು.

“ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರೇನು?” ಕೊನೆಗೆ ಅವನು ಕೇಳಿದ.

“ನನ್ನ ಹೆಸ್ರೇ?” ಆಕೆ ನಕ್ಕಳು. “ನನ್ನ ಹೆಸ್ರು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಯೆಂದು.”

“ಲಕ್ಷ್ಮಿ? ಓಹ್! ನೀವು ಶಿವರಾಯರ ತಂಗಿಯಲ್ಲವೇ? ಈಗ ನನ್ನ ನೆನಪಾಗಿದೆ. ಹೌದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ನಾ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೆ.”

“ಹಾಂ. ಈಗಲಾದರೂ ನೆನಪಾಯಿತಲ್ಲ?”

“ನೀವು ಇಲ್ಲೇನು ಮಾಡ್ತೀರಿ?”

“ನನಗೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿದೆ. ಇದು ನನ್ನ ಗಂಡನ ಮನೆ.”

“ನಿಮ್ಮ ಗಂಡನೂ ಇದ್ದಾರೆಯೇ?”

“ಹೌದು. ಅವು ಸರ್ಕಾರಿ ಕೆಲಸದವರು. ತಿರುಗಾಟಕ್ಕೆ ಈಗ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ನಾಳೆಯೋ ನಾಳದೋ ಅವರು ಬಂದಾರು.”

ನಾರಾಯಣ ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸ್ಫುಂಭೀಭೂತನಾದ. ಗಂಡನಿದ್ದೂ, ಅವನ ಮನೆಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಇವಳೀಕೆ ಕರೆದು ತಂದಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಕಳವಳವಾಯಿತು.

“ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ವರ್ತನೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ ಅಲ್ಲವೇ? ನಾನೇಕೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದು ತಂದೆನೆಂದು ನಿಮಗೆ ಈಗ ತೋರು ತ್ತದೆ.”

“ನಿಜ. ನಾನು ನಾಲ್ಕೈದು ದಿನಗಳಿಂದ ತುಂಬಾ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸೇ ನನ್ನನ್ನು ಕೊರೆದು ತಿನ್ನುತ್ತಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂತೋಷಪಡೋಣವೆಂದು ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಬಂದೆ.”

“ನಿಮ್ಮ ಚಿಂತೆ ಯಾವುದೇ ಇರಲಿ. ಅದು ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಗಳೊಳಗೆ ಪರಿಹಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಖಂಡಿತ.”

“ಅಂದ್ರೆ ನಾ ಜೈಲಿಗೆ ಹೋಗ್ತೀನೋ? ನನ್ನೆ ಫಾಶಿಯಾಗ್ತದೋ”

“ಎನೂ ಇಲ್ಲ. ನೀವು ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುತ್ತೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಭಾವನೆ ನೆಲೆನಿಂತಿದೆ. ನಿಮಗೆ ಒಂದು ದೃಶ್ಯದ ವಿವರ ಮರೆತು ಹೋಗಿದೆ. ನೀವೇನೋ ದೊಡ್ಡ ಅಕೃತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೀರೆಂದು ನೆನೆದಿದ್ದೀರಿ. ಅದನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದು ಬಗೆದಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಅದು ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲ.”

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಾನು ಅದನ್ನು ಮಾಡಲ್ವಿ?”

“ಇಲ್ಲ. ಆದ್ರೆ ನಿಮ್ಮ ನೀವೇ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿಂಬ ಸ್ಮೃತಿ ಭ್ರಮೆಯಾಗಿದೆ.”

“ಎನೋ ನನ್ನೆ ತಿಳಿಯದು. ನಾನೇ ಆ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದವನೆಂಬುದು ನನ್ನೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆ.”

“ಆ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಸುಳ್ಳೆಂದು ನೀವೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ ಮತ್ತೆ. ಅದಿರಲಿ. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಏಕಾಗಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಜಾತಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವ್ಯಭಿಚಾರ ಯೋಗವಿದೆ. ಅದನ್ನು ನನ್ನ ಗಂಡನೂ ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಅದನ್ನು ಈ ತನಕ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಕರೆತಂದೆ.”

“ಅದೊಂದನ್ನೂ ನನ್ನೊಡ್ಡ ನೀವು ಹೇಳ್ಬೇಡಿ. ಹೆಂಗಸು ನನ್ನೆ ಬೇಡ್ವೊಂದಿಲ್ಲ. ಆದ್ರೆ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನನ್ನೆ ತುಂಬಾ ಅಭಿಮಾನ ಹುಟ್ಟಿದೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಮುಟ್ಟಿದ್ರೆ ಭಸ್ಮವಾಗಿ ಹೋದೇನೆಂದು ತೋರ್ತಿದೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ನನ್ನೊಡ್ಡ ಹೇಳ್ಬೇಡಿ.”

“ನಾನು ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಸಂಶಯ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಇಷ್ಟು ನುಡಿದೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನೊಮ್ಮೆ ಮುಟ್ಟಬೇಕು. ಒಮ್ಮೆ ಅಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದಿಷ್ಟೇ ನನಗೆ ಮನಸ್ಸಿದೆ. ಆ ಯೋಗ ಹೇಗಾದರೂ ಪರಿಹಾರವಾಗಬೇಕಲ್ಲ?”

“ನಿಮ್ಮಿಷ್ಟೆ ಬಂದಂತೆ ಮಾಡಿ. ಆದ್ರೆ ನನ್ನನ್ನು ಒಂದೂ ಕೇಳ್ಬೇಡಿ. ಇವೊತ್ತು ನನಗೊಂದೂ ತಿಳಿದು. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿ ಇಲ್ಲ.”

ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಸರಿದಳು. ಅವನಿಗೆ ಅವಳ

ಬಿಸಿಯುಸಿರಿನ ಸ್ವರ್ಶವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ ಕೋಮಲವಾದ ತುಟಿಗಳು ಅವನ ಮೀಸೆಗೆ ತಾಗಿದುವು. ಅವಳ ಕೈ ಅವನ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಸರಿಯಿತು. ಅವಳ ಗಡುಸಾದ ಎದೆ ಅವನ ಎದೆಯನ್ನು ಸೋಂಕಿತು. ಅವನು ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ.

ಹೀಗೆಯೇ ಇರುವಾಗ ಅವನನ್ನು ನಿದ್ರೆ ಆವರಿಸಿತು. ಆ ರಾತ್ರಿ ಒಂದು ಕನಸು ಕೂಡಾ ಅವನಿಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲೊಮ್ಮೆ ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕೈಯ್ಯನ್ನು ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ನಿದ್ರಿಸಿದ್ದಳು. ಅವನ ಮೈ ಅವಳ ದೇಹದ ಶಾಖ ತಾಗಿ ಬೆವರಿನಿಂದ ಒದ್ದೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಐದು ಗಂಟೆಯಾಗುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಎಂದಿನಂತೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಅವನು ಅವಳ ಕೈಯ್ಯನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೆ ದೂಡಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತ. ಅವಳು ಆಗ ಎದ್ದಳು.

“ಎನು, ನಿಮಗೆ ಹೋಗುವ ಸಮಯವಾಯಿತೆ?” ಎಂದು ಅವಳು ಕೇಳಿದಳು.

“ಹೌದು” ಎಂದನವ ಅಂಗಿ ಇಜಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರಿಪಡಿಸುತ್ತ.

“ಆಯಿತು, ಹೋಗಿ. ನೀವೇನೂ ಹೆದರಬೇಡಿ” ಎಂದಳವಳು ದೀಪವನ್ನು ಉರಿಸಿ.

ಅವನು ಅವಳನ್ನೇ ಕ್ಷಣಕಾಲ ನೋಡಿದ. ಅವಳು ಅವನ ಹೆಣೆಗೆ ಒಂದು ಮುತ್ತನ್ನಿಟ್ಟಳು.

೧೦

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಉಡುಪಿಯಿಂದ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಡುವಾಗ ಮನಸ್ಸು ತುಂಬಾ ತಿಳಿಯಾಗಿತ್ತು. ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಘಟನೆಗಳು ಕೇವಲ ಸ್ವಪ್ನ ಸದೃಶವಾದ್ದೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸಿದ್ದ. ಅಂದು ಅವನು ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ. ತಾನು ಬಸ್ಸನ್ನು ನಡೆಸಲು ಪುನಃ ಕಲಿತೆನೋ. ಎಂದೂ ಅವನಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ತೋರದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅಂದು ಆ ಕೆಲಸ ಅವನಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ, ಅಷ್ಟು ಉತ್ಸಾಹದಾ ಯಕವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು.

ಬಸ್ಸು ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ಬರುವಾಗ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಗಸರು ಅದನ್ನು ಏರಿದರು. ಹೆಂಗಸರ ಜಾಗೆ ಖಾಲಿಯಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವರು ನಾರಾಯಣನ ಹಿಂದುಗಡೆಯೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಅವರ ತಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಲ್ಲಿಗೆಕೂವಿನ ವಾಸನೆ ನಾರಾಯಣನ ಮೂಗಿಗೆ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಬಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರೊಡನೆ ಅವರು ಮುಖಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿದ್ದ ಸೌಂದರ್ಯ ವರ್ಧಕ ಪೌಡರು ಮತ್ತು ಕ್ರೀಮುಗಳ ಸುವಾಸನೆಯೂ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಒಬ್ಬಳು ಉಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಿರುವುದು ನಾರಾಯಣನ ಕುತ್ತಿಗೆಯ ಹಿಂಬದಿಗೆ ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ಕೈಗಳ ಬಳಿ ಝಣಿ ಝಣಿಲೆನ್ನುವಾಗ ಅವನು ಬೆಚ್ಚಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದ. ಮತ್ತೊಬ್ಬಳ ಕೈಬೆರಳುಗಳು ಸೀರೆಯ ಸೆರಗನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವಾಗ ಅವನ ಕಿವಿಯನ್ನು ಮೋಂಕಿಡುವು. ಅವನಿಗಾಗ ಮೈ ಝುಮ್ಮೆಂದಿತು. ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆಯೇ ಬಸ್ಸಿನ ವೇಗ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಕುಶಲತೆಯಿಂದ ಸ್ಟೀಯರಿಂಗ್ ಚಕ್ರವನ್ನು ತಿರುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಆಗಾಗ ಕರ್ಕಶ ಶಬ್ದದ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಹಾರ್ನನ್ನೂ ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ವೇಗವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಮೀಟರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳ್ಳು ಮೇಲಕ್ಕೇರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೂ ಅದರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಹತೋಟಿ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿತ್ತು. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಕಲ್ಲುಗಳಿದ್ದರೂ ಅವನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಅವನು ಬಸ್ಸನ್ನೋಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಕಂಡಕ್ಟರ ಜುವಾನ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಆ ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಎಲ್ಲೆಗೆ ಹೋಗ ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅದರ ಗೊಡವೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದೆಡೆ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕಿ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಕೈಹಿಡಿದಳು. ನಾರಾಯಣ ಫಕ್ಕನೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಅವನ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಹೆಂಗಸಿನ ಹಣೆ ಅವನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಆಗ ತಾಕಿತು. ಅವನು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ನಕ್ಕ.

ಮುದುಕಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೊಡನೆ ಬಸ್ಸು ಮುಂದರಿಯಿತು. ಕಂಡಕ್ಟರ ಮುದುಕಿಗೂ ಟಿಕೇಟು ಕೊಟ್ಟ. ಆಕೆ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು.

“ಇನ್ನೂ ಎಂಟೂವರಾಣೆ ಆಗ್ಬೀಕು ಅಜ್ಜಿ” ಎಂದು ಜುವಾನ ಹೇಳಿದ.

“ನನ್ನೊಡ್ಡಿ ಇಲ್ಲ ಮಗೂ. ಯಾವಾಗ್ಲೂ ನಾನದು ಅಷ್ಟೇ ಕೊಡೋದು.”

“ಅದಾಗ್ಲಿಲ್ಲ” ಜುವಾನ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ತುಸು ಒರಟು ಧ್ವನಿ ಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ. “ಇನ್ನೂ ಎಂಟೂವರಾಣೆ ಕೊಡ್ತಿದ್ದೆ ಈಗ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೂತದ್ದಕ್ಕೆ ಎಡಾಣೆ ಕೊಟ್ಟು ಇಳಿಯಿರಿ. ಈ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಆಗೋದಿಲ್ಲ.”

“ನನ್ನೆ ಯೋಗ್ವೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ ಮಗೂ,” ಆ ಮುದುಕಿ ದೈನ್ಯ ದಿಂದ ಹೇಳಿತು. “ಹೇಗಾದ್ರೂ ಕೊಂಡ್ವೋಗಿ. ನಿನ್ನೆ ತುಂಬಾ ಪುಣ್ಯ ಬಂದಿತು. ನನ್ನೊಡ್ಡಿ ಬೇರೆ ಹಣವಿಲ್ಲ.”

“ಅದಾಗ್ಲೂ. ನೀವು ಹಾಗೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದ್ದೆ ನಮ್ಮ ಕಂಪ್ನಿಯವರು ಕೇಳೋಕಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮೆ ಮೊದ್ಲೇ ಹೇಳ್ಬಹುದಿತ್ತಲ್ಲ, ಹಣವಿಲ್ಲ ಎಂದು ? ಆಗ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಫಜೀತಿ ಆಗ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.”

ನಾರಾಯಣ ವೇಗವನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿದ. ಅವನಿಗೆ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಮುದುಕಿಯ ಮುಖ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳು ನಿರ್ಗತಿಕ ಹೆಂಗಸೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಖಚಿತವಾಯಿತು. ಅವಳ ವಸ್ತ್ರ ಗಳೆಲ್ಲ ಹರಿದಿದ್ದವು. ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಹಲ್ಲುಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಿವಿಯಲ್ಲಾ ಗಲಿಃ ಕುತ್ತಿಗೆಯಲ್ಲಾಗಲಿಃ ಒಡವೆಗಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣುಗಳು ಗುಳಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ಕಂಡು ಮರುಕಬಂತು. ಬಹುಶಃ ತನ್ನ ತಾಯಿಯೂ ಈಗ ಹೀಗೆಯೇ ಇರಬಹುದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು.

“ಏ ಜುವಾಂ,” ಅವನು ಕಂಡಕ್ಕರನನ್ನು ಕರೆದ. “ಎಷ್ಟು ಹಣ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ ?”

“ಎಂಟೂವರಾಣೆ.”

“ಏನಾದ್ರೂ ಮಾಡ್ತಿ ಕ್ಯಾಗ್ವೀ ?”

“ಈಗ ಚಕ್ಕಿಂಗ್ ನವು ಬಂದಾರು. ಅದೆಲ್ಲ ಕಷ್ಟ.”

“ಆಗ್ಲ ಹೋದಷ್ಟು ಹೋಗೋಣ. ಸಾಪ. ಮುದ್ದಿಯಲ್ವೇ? ಹಾಗೆ ಒಂದು ವೇಳೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಕೊಡ್ಬೇಕೇ ಎಂದಾದ್ರೆ ನಾಕೊಡ್ತೇನೆ”

“ನೋಡೋದು ಬೇಡ. ಈಗ್ಲೇ ಬರೆದ್ಬಿಡ್ತೇನೆ. ಈ ಚಕ್ರಂಗ್ ನವ್ರ ಉಪಟಳ ತಡೆಯಲಿಕ್ಕಾಗೋದಿಲ್ಲ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಡ್ತಿಯಾದ್ರೆ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಮಾಡ್ಬಿಡ್ತಾರೆ. ಕಂಪ್ಲಿಯವು ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೆಲ್ಸ ದಿಂದ್ಲೇ ತೆಗೆದ್ದಾಕಿ ಬಿಡ್ತಾರೆ.”

“ಆಯ್ತುಪ್ಪ ಇಗೋ ನಾಕೊಡ್ತೇನೆ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಜೇಬಿನಿಂದ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿಯ ನೋಟನ್ನಿತ್ತ.

ಎಲ್ಲರೂ ಆಗ ಚಕಿತರಾದರು. ಮುದುಕಿಯ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂದಿತ್ತು. ಜುನಾನ ಮರುಮಾತಾಡದೆ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಆ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ.

“ಚಲೆ ಮತ್ತೆ ಕೊಟ್ಟಿ ಸಾಕು” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದ.

“ಎನ್ರೀ ಡ್ರೈವರ್, ಈಗ ಕಂಪೆನಿಯವರು ಇಷ್ಟು ಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಆಗಿದ್ದಾರೆಯೇ?” ಎಂದು ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದವರೊಬ್ಬರು ಕೇಳಿದರು.

“ಕಂಪ್ಲಿಯೋರು ಯಾರಿಗೂ ಈಗ ಹೆದ್ರೋದಿಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ. ಈಗ ಒಂದೇಸಮ್ಮೆ ಅವು ಹಣ ಮಾಡೋದ್ರಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ.”

“ಆದ್ರೆ ಕಂಡಕ್ಟರರೂ ಡ್ರೈವರುಗಳೂ ಹಣ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.”

“ಏನು ಸ್ವಾಮಿ ಹಣ? ಇದ್ರಲ್ಲಿ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡುವಾಗ ಒಂದೇಸಮ್ಮೆ ಗಂಟಲು ಒಣಗ್ತದೆ. ಆಗಾಗ ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯ್ಬಿ ಆಗೋದಿಲ್ಲ. ದಿನಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕುಬಾರಿ ಕಾಫಿಯೆಂದ್ರೂ ಒಂದ್ರೂಸಾಯಿ ಆಯ್ತು. ಉಟವೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೊರಗೇ ಆಗ್ಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ಡ್ರೆಸ್. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಆಗ್ವಾಗ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಸಿಕ್ಕಿದ್ರೂ ಉಳೀಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಪ್ಯಾಸೆಂಜರರು ನಮ್ಮೆ ಏನಾದ್ರೂ ಕಾಫಿಯಾದ್ರೂ ಕೊಡ್ತಿದ್ರು. ಆದ್ರೆ ಈಗ ಅವೂ ನಮ್ಮ ವೈರಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ.”

ನಾರಾಯಣ ಮತ್ತೆ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ದೃಷ್ಟಿ ಮೇಲಿದ್ದ ಕನ್ನಡಿಯ ಮೇಲೆ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವನ ಹಿಂದುಗಡೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಒಬ್ಬಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಕೋಮಲವಾದ ತುಟಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಷ್ಟೂ ಅವನಿಗೆ ಸಾಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕುತ್ತಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮುತ್ತಿನ ಸರ ನಲಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರ ಕೆಳಭಾಗ ಅವಳ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ನೇತಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಬಸ್ಸಿನ ವೇಗಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಗಾಳಿ ಅವಳ ಸೆರಗನ್ನು ಮೇಲೆ ಹಾರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಅವಳ ನೀಲಿ ಬಣ್ಣದ ರೇಶ್ಮಿಯ ಕುಪ್ಪಸ ಕಾಣುವುದು. ಬದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮೊಲೆಗಳ ಮಾಂಸಯುಕ್ತವಾದ ಬುಡಗಳು ಕಾಣುವವು. ಅವು ಕುಪ್ಪಸದೊಳಗೆ ಚೂಪಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದವು. ಅವಳು ಏನಾದರೂ ಕೆನ್ನುವಾಗ ಇಲ್ಲಿವೇ ದೀರ್ಘಶ್ವಾಸ ಬಿಡುವಾಗ ಅವಳ ಎದೆ ಅಗಲವಾಗುವುದು. ಮುತ್ತಿನ ಸರ ಅದರ ಮೇಲೆ ಕುಪ್ಪಳಿಸುವುದು. ಕುಪ್ಪಸ ಅಲುಗಾಡುವುದು. ಆಗ ಅವಳ ಕುತ್ತಿಗೆಯ ಕೆಳಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕ ಮಚ್ಚೆ ಅವನಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದು. ಅವನು ಮತ್ತೂ ಅದನ್ನೇ ನೋಡುವ. ಅವಳು ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಿರುವಳು. ಅವಳಿಗೆ ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಹೀಗೆ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಾನೆಂಬ ಅರಿವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದಿಕ್ಕುಗಳಿಂದ ಅವಳ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ಅವಳ ನೀಳವಾದ ಮೂಗನ್ನು ಎಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಕಾರ್ಕಳದಲ್ಲಿ ಬಸ್ಸುನಿಂತಿತು. ಕೆಲವರು ಅದರಿಂದಿಳಿದು ಕಾಫಿ ಕುಡಿದರು. ನಾರಾಯಣನೂ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಚಹ ಕುಡಿದು ಒಂದು ಸಿಗರೇಟನ್ನು ಸೇದುತ್ತ ಬಸ್ಸಿನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ. ಅದರ ಚಕ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಕೆಸರಾಗಿತ್ತು. ಅದರ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಅದರ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದ. ಕೆಲವನ್ನು ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಅಲುಗಾಡಿಸಿದ. ಜುವಾನ ಒಂದು ಬಾರ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ತಂದು ರೇಡಿಯೇಟರಿನೊಳಗೆ ಹೊಯ್ದ.

ಪುನಃ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಕುಳಿತರು. ಜುವಾನ ಜನರನ್ನು ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡತೊಡಗಿದ.

ನಾರಾಯಣ ಹಾರ್ನು ಹೊಡೆದ.

“ಒಂದು ಜನ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ ಅಣ್ಣ” ಎಂದು ಜುವಾನ ಹೇಳಿದ.

“ವಾಟ್, ನೋ ಪ್ಯಾಸೆಂಜರ್ ?” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ನಗುತ್ತ ಕೇಳಿದ.

ಅವನ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಗು ಬಂದಿತು. ಅವನ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಹೆಂಗಸರಂತೂ ಬಿದ್ದು ಬಿದ್ದು ನಕ್ಕರು ನಾರಾಯಣನೂ ಹಲ್ಲು ಕಿರಿದ.

“ಈ ಬಸ್ಸು ಮೂಡ್ವಿಡ್ವಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮುಟ್ಟುತ್ತದಪ್ಪಾ?” ಎಂದು ಮುದುಕ ಕೇಳಿದಳು.

“ಇನ್ನು ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಲಿ. ನಿಮ್ಮ ಮೂಡ್ವಿಡ್ವಿ ಲಾರೇ?” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಅವಳೊಡನೆ ಕೇಳಿದ.

“ಹೌದು ಮಗ. ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನಿಗ್ಲಿಗೆ ಖಸ್ತಾ ಕ್ಯಾಲೆ ಎಂದು ಕಾಗ್ದಾ ಬಂದಿದೆ. ಹಾಗೆ ನಾಹೊರ್ತಿ. ನೀ ಕೊಟ್ಟ ಹಣವನ್ನ ನಾಳೆ ವಾಪ್ಸು ಕೊಡ್ತೇನೆ. ಇದೇ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬರ್ತೀಯಲ್ಲ?”

“ಬಂದ್ರೆ ಬಂದೆ ಇಲ್ಲಿದ್ರೆ ಇಲ್ಲ”, ನಾರಾಯಣ ಒಣ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ. “ನೀವೇನೂ ಅದ್ಯಾಗಿ ಗಾಬ್ರಿ ಪಡೋದು ಬೇಡ. ನನ್ನೂ ನಿಮ್ಮಾಗಿನ ಒಬ್ಬಳು ತಾಯಿಯಿದ್ದಾಳೆ. ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಹುಟ್ಟಿದೋರೆ?”

“ದೇವ್ರು ನಿನ್ನೆ ಒಳ್ಳೇದುಮಾಡಿ ಮಗೂ” ಎಂದು ಮುದುಕಿ ಕೈಗಳನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿತು.

ಜುವಾನ ಮತ್ತೆ “ರೈಟ್” ಎಂದ. ಬಸ್ಸು ಓಡತೊಡಗಿತು. ನಾರಾಯಣನ ಮನಸ್ಸು ಬಹಳ ಹಗುರವಾಗಿತ್ತು, ತನ್ನ ಧರ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಈ ಸುಂದರಿಯರ ಮುಂದೆ ಮೆರಿಸಿ ಅವರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದನೆಂದು ಅವನು ಬಹಳ ಹಿಗ್ಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ.

ಬಸ್ಸು ಮುಂದೆ ಹೋಗುವಾಗ ಪ್ರಯಾಣಿಕರು ಹೊರಗೆ ಕೈ ತೋರಿಸಿ “ಗೋಮಟೀಶ್ವರ, ಗೋಮಟೀಶ್ವರ, ಅಕೊಳ್ಳಿ ನೋಡಿ

ಅಲ್ಲಿ” ಎಂದು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾರಾಯಣ ಬಸ್ಸಿನ ವೇಗವನ್ನು ತುಸು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿ ಆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಕಲ್ಲಿನ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಗೋಮಟೇಶ್ವರನ ಕಂಠ ಕಲ್ಲಿನ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದ.

“ಇದಕ್ಕೇನೆ ಕಾರ್ಕಳದ ಗೊಮ್ಮಟನೆಂದು ಹೇಳುವುದು ? ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರತಿಮೆ !” ಎಂದು ಗೋದಿ ಸರವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡವಳು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಮೂಗಿನ ತುದಿಯಲ್ಲಿ : ಬೆರಳನ್ನಿಟ್ಟಳು.

“ಅದ್ರ ಬುಡ್ಡಲ್ಲಿ ನಿಂತ್ರಿ ನಮ್ಮೆ ಅದ್ರತಲೆ ಕಾಣೋದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಅದು ಚಿಕ್ಕದಾಗಿ ಕಾಣಿಸ್ತದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಇಲ್ಲಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕಾದ್ರೆ ಮಾತ್ರ ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕು ಮೈಲು ದೂರವಿದೆ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಅವರಿಗೆ ವಿವರಿಸಿದ.

“ಒಹೋ ! ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮೂರ್ತಿಯೂ ಒಂದೇ ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲವೇ ?” ಎಂದು ಮತ್ತೊಬ್ಬಳು ಕೇಳಿದಳು.

“ಇಡೀ ಕಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಕೆತ್ತಿ ಮತ್ತೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದು” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ನುಡಿದ.

ಜನರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಆ ಪ್ರತಿಮೆ ಅದೃಶ್ಯವಾಗುತ್ತಾ ಬಂತು. ಬಸ್ಸಿನ ವೇಗ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು.

“ಮಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಕಾಸರಗೋಡಿಗೆ ಸಂಜೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಗಂಟೆಗೆ ರೈಲು ಇದೆ ?” ಎಂದು ಒಬ್ಬಳು ನಾರಾಯಣನೊಡನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದ ಬಳಿಕ ಕೇಳಿದಳು.

“ಆರು ಗಂಟೆಗೆ ಒಂದಿದೆ”, ಅವನೆಂದ. “ನಿಮ್ಮ ಕಾಸರಗೋಡಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆ ?”

“ಹೌದು,” ಅವಳೆಂದಳು. “ಮಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆಲಸವಿದೆ. ಈ ಬಸ್ಸು ಬೇಗನೆ ತಲುಪಿದರೆ ಆರು ಗಂಟೆಯ ಒಳಗೆ ರೈಲನ್ನು ಹಿಡಿಯಬಹುದು”.

“ಬಸ್ಸು ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೋಗ್ತದೆ. ಈಗ ಒಂಭತ್ತಾಯಿತು. ಹತ್ತೂ ಕಾಲರೊಳ್ಳೆ ನಾವು ಮಂಗಳೂರಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ”.

ನಾರಾಯಣ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಒಂದು ಹಾರ್ನನ್ನು ಕೇಳಿ ಕನ್ನಡಿಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದ. ಆಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಗೋದಿಸರ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದವಳು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಮುಖ ಅಗಲವಾಗಿತ್ತು. ತುಟಿಗಳು ಉದ್ದವಾಗಿದ್ದವು. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಭಾವಪರವಶತೆಯ ತೀಕ್ಷ್ಣತೆಯಿತ್ತು. ಅವಳ ಮುಂಗುರುಳುಗಳು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಪೊಡರಿನ ಭಾಯೆ ಇನ್ನೂ ಇತ್ತು. ಅವಳ ಗಲ್ಲ ದಪ್ಪವಾಗಿ ದುಂಡಾಗಿತ್ತು. ಕಿವಿಗಳಲ್ಲಿ ತೊಟ್ಟಿಲು ಲೋಲಾಕುಗಳು ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಮೂಗಿನಲ್ಲಿ ಹೊಳೆಯುವ ನಜ್ಜಿದ ಮೂಗುತಿಯಿತ್ತು. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯ ಅಷ್ಟೊಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಮೂಡಬಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ತುಸು ತಿಂಡಿಯನ್ನು ತಿಂದ. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಜೋರಾಗಿ ಹಸಿವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಮಾವನ ನೆನಪಾಯಿತು. ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ಉಡುಪಿಯಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಹೇಳಿದ ಭವಿಷ್ಯವೂ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಅವಳು ಸದ್ಯ ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನೆಳೆಸಿದಳಲ್ಲ ಎಂದು ಅವನು ಅಂದುಕೊಂಡ.

ಅವಳು ತನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿಯೂ ತನ್ನಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ತಾನು ಇತರ ಸಮಯದಲ್ಲಾದರೆ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಒಂದು ರಾತ್ರಿಗಾಗಿ ಕೊಡಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆಕೆ ಇತರ ಹೆಂಗಸರಂತವಳಲ್ಲ. ಅವಳು ತನಗೆ ಮಂತ್ರ ಮಾಡಿರಲೂ ಬಹುದು. ಅದರಿಂದಾಗಿಯೇ ತನಗೆ ಉಡುಪಿಗೆ ಹೋಗಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿರಬೇಕು. ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಕೆ ಓದಿದಳಲ್ಲದೆ, ಅವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಆಕೆ ಹೇರಿಸಿದಳು. ಅವಳ ಭವಿಷ್ಯ ಕಥನ ಕಲೆಯನ್ನು ನೆನೆದು ಅವನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಚಕಿತನಾದ. ಅವಳ ಹಾವಭಾವಗಳು, ಅವಳ ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ಧ್ವನಿ, ಎದೆಯೊಳಗೇ ಹೊಕ್ಕುಂಥ ಅವಳ ಮಾತುಗಳು, ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯಯುಕ್ತವಾದ ದೇಹ, ಅವಳ ಮನಮೋಹಕ ಭಾವಭಂಗಗಳು, ಅವಳ ಸ್ಥೈರ್ಯ-ಇವೆಲ್ಲ ಅವನ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ನಿಂತವು.

ತಾನು ಅಪರಾಧಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಆಕೆ ಏಕೆ ಹೇಳಿದಳು ? ಅವಳಿಗೆ ಅದು ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು ? ಅದೂ ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಚಿಂತೆ ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದಂತೆ. ಅವಳ ಮಾತನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಸ್ವರದಲ್ಲೇ ಒಂದು ರೀತಿಯ ನಂಬುಗೆ. ಒಂದು ವಿಧದ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವಿತ್ತು.

ಬಸ್ ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಸಮಾಪಿಸುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಮುಂಡಪ್ಪನ ನೆನಪಾಯಿತು. ಅವನು ಬಹುಶಃ ಇಂದು ಬಂದಿರಬಹುದು. ತಾನು ಮಾನ ಸತ್ತದಕ್ಕೆ ರುಕ್ಕುವಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಲಿಕ್ಕಾದರೂ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ರಜೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದದಕ್ಕೆ ಅವನು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೋಪಿಸಬಹುದು. ಅವನಿಗೆ ಮಾನನ ಮರಣಶಾಸನದ ವಿಚಾರ ತಿಳಿದರೆ, ಅವನು ಮಾನನ ಮರಣದ ಕುರಿತು ತತ್ತ್ವಮೇಲೆ ಸಂದೇಹ ಪಡಲೂ ಸಾಕು ಎಂದು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ತೋರಿತು.

“ಡ್ರೈವರ್, ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಇಳಿಯುತ್ತೇವೆ” ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತಿರ್ದವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ಅವನ ಕಿವಿಯ ಸಮಾಪ ಹೇಳಿದಳು.

ಅವನು ಬಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಬಸ್ಸಿನಿಂದಿಳಿದರು. ಹೋಗುವಾಗ ಅವರು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ಕೂಡಾ ನೋಡಲಿಲ್ಲ.

ಅವನು ಆಗ ಒಂದು ದೀರ್ಘ ಶ್ವಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟ. ಬಸ್ಸು ಭೋರಿಡುತ್ತಾ ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು.

೧೧

ನಾರಾಯಣ ಬಸ್ಸಿನ ನಿಲುಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ರಜೆಗೆ ಅರ್ಜಿ ಹಾಕಿದ. ಅಲ್ಲಿಯ ಗುಮಾಸ್ತರು ಅವನನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಸಣ್ಣ ಸವಾರಿ ಮಾಡಿ ಬರಬೇಕೆಂದರು. ಅವನು ತಾನನ್ನು ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ಬಳಿಕ ಬರುತ್ತೇನೆಂದ. ಅವರು ಅದೀತೆಂದರು.

ನಿಲುಮನೆಯ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಅವನು ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಒಂದು ಸೈಕ

ಲ್ಲನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಒಬ್ಬ ಸ್ನೇಹಿತ ಸಿಕ್ಕಿದವ ಅವನನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ.

“ಮೋಟಾರು ಡ್ರೈವರು ಇವತ್ತು ಸೈಕಲ್ ಡ್ರೈವರಾದ್ರಲ್ಲ!” ಎಂದು ಅವನು ವಿನೋದದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ.

“ಏ ಮಾರಾಯಾ!” ನಾರಾಯಣನೆಂದ. “ಈಗ ಮಾತಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಸಮಯವಿಲ್ಲ. ಅನ್ನ ನೀರಿಲ್ಲದೆ ನಾನು ಸಾಯ್ತೇನೆ. ಈಗತಾನೇ ಉಡುಪಿಯಿಂದ ಬಂದೆ.”

“ಆಯ್ತಪ್ಪ. ಈಗ ನೀನೇ ದೊಡ್ಡವ. ಮಾವನದ್ದೆಲ್ಲ ನಿನ್ನೇ ಸಿಕ್ಕದಂತಲ್ಲ! ಅನ್ನ ಮನೆ, ಐದಾರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ, ಎಲ್ಲ!”

“ಏನೋ ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲಪ್ಪ. ನನ್ನ ಹಸಿವಾಗ್ತದೆ.”

“ದೊಡ್ಡವನಾದೊಡ್ಡೆ ನನ್ನನ್ನು ಮರೀಬೇಡ.”

“ದೊಡ್ಡವನಾಗ್ಬೇಕಲ್ಲ?”

“ಅಯ್ಯೋ! ನನ್ನೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೀಯಾ? ನಿನ್ನ ಮಾವ ಸಾಯುವ ಮುಂಚಿನ ದಿನವೇ ಎಲ್ಲನ್ನು ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಿ ಮಾಡ್ತಿದ್ದ ನಂತೆ! ಅಬ್ಬಾ! ನನ್ನೊಂದೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲೆಂದು ನೀನು ಯೋಚಿಸಿ ದ್ದೀಯ್ಯಾ?”

“ನಿನ್ನೆ ಯಾರು ಹೇಳಿದ್ರು ಈ ಸುದ್ದಿ?”

“ನಿನ್ನ ಭಾವ ಮುತ್ತು. ಈಗ ನಾನು ಅನ್ನ ಅಂಗ್ನಿಯಿಂದಲೇ ಬರ್ತಿ ರೋಡು. ಅಂಗ್ನಿ ಅನ್ನಗಂತೆ.”

“ಹೂಂ. ನಾ ಹೋಗ್ತೇನೆ. ಮತ್ತೆ ಮಾತಾಡೋಣ,” ಎನ್ನುತ್ತ ನಾರಾಯಣ ಸೈಕಲನ್ನೇರಿದ.

“ಒಂದು ಕಾಫಿಯಾದ್ರೂ ಕೊಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಮರೀಬೇಡ ಮಾರಾಯಾ!” ಎಂದು ಅವನು ಮತ್ತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿದ.

ನಾರಾಯಣ ತಲೆಯಲ್ಲಾ ಡಿಸುತ್ತಾ ಮುಂದರಿದ.

ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಸೈಕಲ್ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಒಳಗೆ ಹೋದ. ರುಕ್ಕು ಪುಟ್ಟುವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು.

“ಊಟ ತಯಾರಿದೆಯೇ ? ಹಸಿವಾಗುತ್ತದೆ” ಎನ್ನುತ್ತ ಅವನು ಬಚ್ಚಲು ಕೊಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಕೈ ಕಾಲು ತೊಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಹೋದ.

ಅವನು ಹಿಂದೆ ಬರುವಾಗ ರುಕ್ಕು ಅವನಿಗೆ ಬಟ್ಟಲಿನಲ್ಲಿ ಅನ್ನ ಬಡಿಸಿದ್ದಳು. ಅವನು ಮಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ ಬಳಿಕ ಪಲ್ಯವನ್ನು ಬಡಿಸಿದಳು. ಅವನು ಗವಗವನೆ ಉಣ್ಣತೊಡಗಿದ. ಹಸಿವೆಯ ಮಜ್ಜಿನಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಪಲ್ಯದ ರುಚಿಯೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ರುಕ್ಕು ಅಲ್ಲೇ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅವನು ಅವಳನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದ. ಅವಳು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಪಾಗಿದ್ದುವು. ತಲೆ ಕೂದಲುಗಳು ಒಣಗಿ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಾಡುತ್ತಿದ್ದುವು. ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಂಕುವುವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮಾಸಿದ ಒಂದು ಸೀರೆ ಯನ್ನು ಆಕೆ ಉಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

ಯೋಚನೆಗಳು ಹಲವು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅವನ ಊಟ ಮುಗಿಯಿತು. ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಪುನಃ ಅಂಗಿ ಇಜಾರಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧನಾದ. ರುಕ್ಕು ಅವನು ಉಂಡ ಬಟ್ಟಲನ್ನು ತೊಳೆದು ಒಳಗೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಇಟ್ಟಳು.

ಪುಟ್ಟು “ಅಪ್ಪ ಅಪ್ಪ” ಎಂದು ಕರೆದಳು.

ನಾರಾಯಣ ತನ್ನ ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ನೋಡಿದ. ಇನ್ನೂ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ನಿಮಿಷಗಳಿದ್ದುವು ಅವನು ಬಸ್ಸಿನ ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ. ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡ.

“ಅಪ್ಪ, ಅಮ್ಮ, ಹೂ” ಎಂದು ಅವಳು ಕೈಗಳನ್ನಾಡಿಸಿದಳು. ಅವನು ಅವಳ ಗಲ್ಲಕ್ಕೊಂದು ಮುತ್ತಿನಿಟ್ಟ. ಅವಳು ಅವನ ತಲೆಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ತಲೆಕೂದಲನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೆದರಿದಳು.

“ಛಾ ! ನನ್ನೆ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ತಲೆ ಬಾಚುವಂತೆ ಮಾಡಿಯಲ್ಲ ! ತಡವಾಯ್ತು” ಎಂದು ಅವನು ಮೃದುವಾಗಿ ಅವಳ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಹೊಡೆದ.

ರುಕ್ಕು ಆಗ ಬಂದು ಅವಳನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡಳು. ಪುಟ್ಟು-“ಅಪ್ಪ ಅಪ್ಪ” ಎಂದು ಅಳತೊಡಗಿದಳು.

“ಈಗ ಬರ್ತೀನೆ. ನಿನ್ನೆ ತಿಂಡಿ ತರ್ತೀನೆ” ಎನ್ನುತ್ತ ನಾರಾಯಣ ತಲೆ ಬಾಚತೊಡಗಿದ.

“ಮುತ್ತ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ್ಲೆ? ಏನಾದ್ರೂ ಹೇಳಿದ್ಲೆ?” ಎಂದು ಅವನು ರುಕ್ಕುವಿನೊಡನೆ ಕೇಳಿದ.

“ಇಲ್ಲ,” ಎಂದು ಆಕೆ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

“ಮುಂಡಪ್ಪಣ್ಣ ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರ್ತದೆ.”

“ಈ ವರೆಗೆ ಏನೂ ಸುದ್ದಿಯಿಲ್ಲ.”

“ಆಯ್ತು. ನಾನು ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಗೆ ಬರ್ತೀನೆ. ರಜೆಗೆ ಅರ್ಜಿ ಹಾಕಿದ್ದೀನೆ. ಮುಂಡಪ್ಪಣ್ಣ ಆ ಒಳ್ಳೆ ಬಂದ್ರೆ ಅವನನ್ನ ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಹೇಳು.”

ಎನ್ನುತ್ತ ಅವನು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಸೈಕಲನ್ನೇರಿದ. ಪುಟ್ಟು ಇನ್ನೂ ಬೊಬ್ಬೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಬರ್ತೀನೆ ಮಗೂ, ತಿಂಡಿ ತರ್ತೀನೆ” ಎಂದು ಅವನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದ.

ಬಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗುವಾಗ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷ ತಡವಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಜನರು ಒಡನೆಯೇ ಬಸ್ಸನ್ನೇರಿ ಕುಳಿತರು.

ಬಸ್ಸು ಹೊರಡುವಾಗ ಒಬ್ಬ ಪೋಲೀಸಿನವ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ. ಅವನ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ಪೋಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯೂ ಇದ್ದರು.

“ರಾಯರಿಗೆ ಒಂದು ಸೀಟು ಕೊಡಿ” ಎಂದು ಪೋಲೀಸಿನವ ಏಜೆಂಟರೊಡನೆ ಹೇಳಿದ.

“ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲಿ ಅವರು. ಆದರೆ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಏಜೆಂಟರು ಹೇಳಿದರು.

ಪೋಲೀಸಿನವ ಬಸ್ಸಿನ ಒಂದು ಸುತ್ತುಬಂದ. ಮುಂದಿನ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಪೋಲೀಸಿನವ ಅವನನ್ನು ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿದ.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಆಗ ಬಹಳ ಗಾಬರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಇವರು ತನ್ನನ್ನೇ ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವರೆಂದು ಅವನು ಆಲೋಚಿಸಿದ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಓಡಿಬಿಡೋಣವೇ ಎಂದೂ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆದರೆ ತಾನಾಗಿ ಏಕೆ ಓಡಬೇಕು, ಅವರಿಗೆ ಫಕ್ಕನೆ ಸಂಶಯವನ್ನೇಕೆ ಉಂಟು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಎಣಿಸಿ ಅವನು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ.

ಪೋಲೀಸಿನವನೆಂದುದಕ್ಕೆ ಮುದುಕ ಕಿವಿಗೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಹಿಂದಿನಿಂದ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದರು.

“ಇದು ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಆಫೀಸರಿಗೆ” ಎಂದು ಪೋಲೀಸಿನವ ತುಸು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದ.

“ನಾನು ಏಳೋದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಮುದುಕ ಹೇಳಿದ.

“ಆಫೀಸರ್ ಸೀಟು. ಇಲ್ಲಿಂದ ಏಳು ಬೇಗ” ಎಂದು ಪೋಲೀಸಿನವ ಪುನಃ ಗದರಿಸಿದ.

“ಆಫೀಸರರೇ ಬರಲಿ, ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ” ಎಂದು ಮುದುಕ ಮೆಲ್ಲನೆ ನುಡಿದ.

“ಆಫೀಸರು ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ನಿಮಗೆ ಆ ಕಾನೂನು ಬೇಡ. ಬೇಗನೆ ಎದ್ದು ಬಿಡಿ”

“ಇಲ್ಲೇನಾದರೂ ಇದು ಆಫೀಸರರ ಸೀಟು ಎಂದು ಬರೆದುಹಾಕಿಲ್ಲ. ನಾನು ಏಳುವುದಿಲ್ಲ. ಬೇಕಾದ್ದು ಮಾಡಿ”

ಪೋಲೀಸಿನವ ಅವಾಕ್ಯಾದ. ಆದರೂ ಅವನು ಇಂಥ ಮುಖಭಂಗವನ್ನು ತನ್ನ ಹಿರಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಮುಂದೆ ಸಹಿಸಲಾರನಾದ.

“ಏ ಕಂಡಕ್ಟರ್! ಇಲ್ಲಿ ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸನ್ನು ಖಾಲಿ ಮಾಡಿಸು” ಎಂದು ಅವನು ಕಂಡಕ್ಟರನನ್ನು ಕರೆದ.

ಕಂಡಕ್ಟರು ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಬಂದು ಮುಂದಿನ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದವರೊಡನೆ “ಸಬ್ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಇದ್ದಾರೆ. ಯಾರಾದರೂ ಏಳಿ” ಎಂದು ಬಿನ್ನವಿಸಿದ.

“ನಾವು ಏಳುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಬೇಕಿತ್ತು. ಸಬ್ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರಾದರೇನು, ಯಾರಾದರೇನು? ನಾವೂ ಟಿಕೆಟು ಪಡೆ

ಕೊಂಡೇ ಕುಳಿತವರು” ಎಂದು ಮುದುಕನೂ ಅವನ ಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮತ್ತೊಬ್ಬನೂ ಕಂಡಕ್ಕರೊಡನೆ ಹೇಳಿದರು.

“ನಿಮ್ಮನ್ನೀಗ ಎಳ್ಳು ಹಾಕುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಔಡುಕಟ್ಟಿ ಪೋಲೀಸಿನವ ಮುಂದೆ ಬಂದ.

“ಆಯ್ತು. ನೀನು ಎಳೆದು ಹಾಕುವಾಗ ನೋಡುವ,” ಎಂದು ಮುದುಕ ಒಂದು ಪೇಪರನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಓದತೊಡಗಿದ.

ಸಬ್ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರರು ಹಿಂದೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಕಂಡಕ್ಕರು ತಾನು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದ. ಪೋಲೀಸಿನವನೂ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತವರನ್ನು ದುರುಗುಟ್ಟಿ ನೋಡುತ್ತ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದವರ ಕಾಲ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಸಬ್ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರವರು ಎನೋ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತೆಗೆದು ಓದತೊಡಗಿದರು.

ಇತರ ಪ್ರಯಾಣಿಕರೂ ಪೋಲೀಸಿನವನನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಆಗ ತುಸು ಧೈರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವರು ಎನೋ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋಗುವ ಪೋಲೀಸರಾಗಿರಬಹುದೆಂದುಕೊಂಡನವ.

ಬಸ್ಸನ್ನು ಬಿಡುವಾಗ ಅರ್ಧಗಂಟಿ ತಡವಾಗಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಗವಾಗಿಯೇ ಅವನು ಅದನ್ನು ಓಡಿಸಿದ.

“ಈ ಮೋಟಾರಿನವರಿಗೂ ಈ ಪೋಲೀಸರಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಜೋಡಿ,” ಮುದುಕನೆಂದ. “ಹೀಗೆಯೇ ಆದರೆ ಸದ್ಯದಲ್ಲೇ ಸರಕಾರದವರು ಯಾರೂ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಕೂಡದೆಂದು ವಿಧಿಸಲೂ ಸಾಕು.”

ಅವರ ಸಂಭಾಷಣೆ ಮುಂದುವರಿಯಿತು.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅವರ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ಕೇಳುವ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಅವರು ಮಾತನಾಡುವ ಸ್ವರ ಅವನ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅದೂ ಅವರು ಮೋಟರ್ ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ಮೃತ ಪಟ್ಟವನ ಕುರಿತು ಮಾತಾಡುವಾಗ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕಾವೇರಿತು. ಅವನ ಕೈಗಳು ನಡುಗತೊಡಗಿರುವು. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಬೆವರು ಬಂತು. ಇವರಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು

ಬೇರೆ ಯಾವ ವಿಷಯವೂ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಇವರ ಹಾಗೆಯೇ ಈ ದುರ್ಘಟನೆಯ ಕುರಿತು ಎಷ್ಟುಮಂದಿ ಎಷ್ಟು ವಿಧವಾಗಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವರೋ ಎಂದು ಅವನು ನೆನಸಿದ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಬಂತು. ಎಲ್ಲರೂ ಪರದೆಯನ್ನಿಳಿಸಿ ಅದನ್ನು ಕಟ್ಟಿದರು. ನಾರಾಯಣ ಒಳಗಿನ ದೀಪದ ಸ್ವಿಚ್ ಹಾಕಿದ. ಅವನ ಮುಂದಿದ್ದ ಗಾಜಿನ ಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ನೀರ ಹನಿಗಳು ಒಂದೇ ಸವನೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅವನು ಅದನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ಆಗಾಗ ಉಜ್ಜುತ್ತಿದ್ದ.

“ಅದಕ್ಕೆ ವೈಪರ್ ಇದೆಯಲ್ಲ?” ಕಂಡಕ್ಕರ ಜುವಾನ ನಾರಾಯಣ ಗಾಜನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ಒರಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಹೇಳಿದ. “ಅಲ್ಲೇ ಅದ್ರ ಸ್ವಿಚ್ ಇದೆ. ಅದು ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿ ವರ್ಕ್ ಆಗ್ತದೆ.”

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಆತನಕ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಬಲದಿಂದ ಗಾಜನ್ನು ಉಜ್ಜುವ ಉಪಕರಣದತ್ತ ಗಮನ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಬಸ್ಸಿನ ಆ ಉಪಕರಣ ಎಷ್ಟೋ ಸಮಯದ ಹಿಂದೆ ಕಟ್ಟಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಅವನು ಅದರ ಸ್ವಿಚ್ಚನ್ನು ಹಾಕಿದ.

ಒಡನೆಯೇ ಗಾಜಿನ ಮೇಲೆ ಉಜ್ಜುವ ಕಡ್ಡಿ ‘ಕಟಕ್ ಕಟಕ್’ ಎಂದು ಶಬ್ದಮಾಡುತ್ತ ಚಲಿಸ ತೊಡಗಿತು.

ಅವನಿಗೆ ಅದನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಏನೋ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಭಾವನೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿತು. ಅದು ಅರ್ಥಚಂದ್ರಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಚಲಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ತನ್ನ ಬಸ್ಸಿಗೂ ಅಂಥದೊಂದು ಉಪಕರಣ ಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಆಗ ತೋರಿತು. ಅದು ಇದ್ದರೆ ಮಳೆಯಲ್ಲೂ ಮಂಜಿನಲ್ಲೂ ಏನೊಂದೂ ಆತಂಕವಿಲ್ಲದೆ ಮೋಟರನ್ನು ನಡೆಸಬಹುದು. ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿ ಪಥಕ್ಕೆ ಯಾವುದೂ ಅಡ್ಡ ಬರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನು ಎಣಿಸಿದ.

ಅದರೆ ಮರು ಘಳಿಗೆಯಲ್ಲೇ ತನಗೆ ಇನ್ನು ಮೋಟರನ್ನು ನಡೆಸುವ ಯೋಗ ಉಂಟೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಉಸಿರು ಬಿಟ್ಟ. ತಾನು ಮೋಟರ್ ನಡೆಸುವುದು ಬಹುಶಃ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲೇ ಇದು ಕೊನೆಯ ದಿನವಾಗಬಹುದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು.

ಬಸ್ಸು ಮುಂದಿನ ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ತಲುಪುತ್ತಲೇ “ಎನೋ ನಾರಾಯಣ ? ಸರ್ವಿಸ್ ಎಷ್ಟು ತಡವಾಯ್ತು ! ಜನರು ಇಲ್ಲಿ ಕಾದು ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ ” ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಯ ಏಜೆಂಟನೊಬ್ಬ ಗುಡುಗಿದ.

ನಾರಾಯಣ ಅದಕ್ಕೆ ಮರು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಆ ಏಜೆಂಟನ ಪೂರ್ವೇತಿಹಾಸ ಜೊನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿತ್ತು.

“ನಾನು ಹೇಳ್ತೀನೆ” ಆ ಏಜೆಂಟ ಇತರರಿಗೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದ. “ಈ ಬಸ್ಸಿನ ಕೆಲಸ ಯಾರಿಗೂ ಒಳ್ಳೆದಲ್ಲ. ನಾನು ೧೯೧೪ನೇ ಇಸವಿಯಿಂದ ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ನನ್ನವಸ್ಥೆನೋಡಿ ! ನಾನೆಷ್ಟು ಅದರಂದಾಗಿ ವೃದ್ಧಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ ! ನನಗೆ ಬಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಈ ಕೆಲಸಬೇಡ.”

ಅವನು ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅವನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವವನಂತೆ ಉಳಿದವರಿಗೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ. ಅಷ್ಟು ಭಾರವಾಗಿದ್ದನವ. ನೋಡುವಾಗ ಅವನು ಬಹಳ ಗಂಭೀರ ವ್ಯಕ್ತಿ. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬೀಡಿ ಮತ್ತು ಪತ್ರಿಕೆ ತಪ್ಪಬಾರದು. ದಪ್ಪ ಕನ್ನಡಿಯ ಕನ್ನಡಕವನ್ನಿಟ್ಟು ಮಹಾ ಅಟ್ಟ ಹಾಸದಿಂದ ಅವನು ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನೋದುತ್ತ ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡುವನು. ಯಾರಾದರೂ ಬಂದು ಅವನೊಡನೆ ಟಿಕೇಟು ಕೇಳಿದರೆ ಅವನು ಅತ್ತ ಕಿವಿಗೊಡಲಾರ. ಎಷ್ಟು ಗಂಟೆಗೆ ಬಸ್ಸು ಎಂದು ಕೇಳಿದರೂ ಅವನು ಹೇಳಲಾರ. ನಲ್ವತ್ತು ವರ್ಷ ಅವನು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಾಹನ ಸೌಕರ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಫಲವಾಗಿ ಅವನ ಕಿವಿ ಕಿವುಡಾಗಿದೆಯೋ ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಭಾವಿಸಲಾಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಇಲ್ಲವೇ ಅವನ ಮನೆ ಮಾತನ್ನಾಡುವವರು ಬಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಕೂಡಲೇ ಟಿಕೇಟು ಬರೆಯುವನು. ಉಳಿದವರಿಗೆ ಬಸ್ಸು ಬರುವತನಕ ‘ಬಸ್ಸು ಬರಲಿ’ ಎನ್ನುವನು. ಬಸ್ಸು ಬಂದ ಬಳಿಕ ‘ನಿಮಗೇನು ಅವಸರ ?’ ವೆಂದು ಗರ್ಜಿಸುತ್ತ ತನಗೆ ಬೇಕಾದವರಿಗೆಲ್ಲ ಟಿಕೇಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವನು. ಬಸ್ಸು ಬಿಡಲಿಕ್ಕಾಗುವಾಗ ‘ಟಿಕೇಟಿಲ್ಲ’ ವೆಂದು ತನ್ನ ಲೆಕ್ಕದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಮಡಚಿ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಬೀಗ ಹಾಕಿ ಪುನಃ ಕಾಲನ್ನು ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಇರಿಸಿ ಓದತೊಡಗುವನು.

ಅವನ ಪ್ರಭಾವ ಬಸ್ಸಿನ ಒಡೆಯರ ಮೇಲೂ : ಬಹಳವಿದೆಯೆಂದು ಬಸ್ಸಿನ ನೌಕರರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧನಿದ್ದ ವನೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನೊಡನೆ ಯಾರೂ ವಾದಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಪುನಃ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಜನರು ಕುಳಿತರು. ನಾರಾಯಣನೂ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡ. ಅದರ ಜವಾನ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ನಾರಾಯಣ ಹಾರ್ನು ಹೊಡೆದ.

“ಎ ನಿಲ್ಲೋ ನಾರಾಯ್ಣ. ಒಬ್ಬ ಬರ್ತಾರೆ,” ಎಂದು ಏಜೆಂಟ ಕಣ್ಣರಳಿಸಿದ.

“ನಿಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಆಗೋದಿಲ್ಲ. ಬಸ್ಸಿಗೆ ತಡವಾಗ್ತದೆ. ಜವಾನ ಬಾರೋ ಕುಳಿತುಕೋ ” ಎನ್ನುತ್ತ ನಾರಾಯಣ ಎಂಜಿನನ್ನು ನಡೆಸಿದ.

ಏಜೆಂಟನ ಕಪ್ಪು ಮುಖ ಇನ್ನೂ ಕಪ್ಪಾಯಿತು. ತನ್ನನ್ನು ಎದು ರಿಸಿ ಇವನು ಮಾತಾಡಿ ಬಿಟ್ಟನಲ್ಲ ಎಂದು ಅವನು ಕಿಡಿಕಾರಿದ.

“ನೀನು ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ತು ಎಂದು ನೋಡ್ತೇನೆ ” ಅವನೆಂದ. “ಸ್ಟೇಟ್ ಮೆಂಟ್ ಕೊಡೋದಿಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡ್ತಿ ನೋಡೋಣ !”

“ಸ್ಟೇಟ್ ಮೆಂಟ್ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ನಿಮ್ಮ ತಲೆಗೆ ಹಚ್ಚಿ ಕೊಳ್ಳಿ. ನಿಮ್ಮೇನು, ಇಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ತೊಣಪನ ಹಾಗೆ ಮೆರೆಯುವು ದೋಂದೇ ಕೆಲಸ. ನಮಗೆ ದುಡಿದು ಆಯಾಸ.”

“ನಾಕು ನಿನ್ನ ಕಾನೂನು ಬೇಡ.”

“ನಿಮ್ಮ ಕಾನೂನು ಬೇಡ, ಇದು ಬಸ್ಸೇನಾದ್ರೂ ನಿಮ್ಮಲ್ಲ. ನೀವೇ ನಾದ್ರೂ ನನ್ನ ಕೆಲಸ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ.”

“ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಮಾಡ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಅವನು ಕೊನೆಗೆ ಆರ್ಭಟಿಸಿದ.

“ಒಂದಲ್ಲಿದ್ದೆ ಹತ್ತು ರಿಪೋರ್ಟ್ ಮಾಡಿ. ನಿಮ್ಮ ಥವಿಗೆಲ್ಲ ಹೆದ್ರುವ ಕಾಲ ಹೋಗಿದೆ.” ಎನ್ನುತ್ತ ನಾರಾಯಣ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಡೆಸ ತೊಡಗಿದ.

ಜವಾನ ಏಜೆಂಟನಿಂದ ಸ್ಟೇಟ್ ಮೆಂಟನ್ನು ಪಡೆಕೊಂಡು ಓಡಿ

ಬಂದು ಬಸ್ಸನ್ನೇರಿದ. ನಾರಾಯಣ ಅವನನ್ನು ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದನಕ್ಕ.

ಬಸ್ಸು ಮಂಗಳೂರನ್ನು ಸಕಾಲದಲ್ಲೇ ತಲುಪಿತು. ನಾರಾಯಣನ ರಜೆ ಅರ್ಜಿ ಆಗ ಅಂಗೀಕೃತವಾಗಿ ಅವನಿಗೆ : ಮೂರು ದಿನ ರಜೆ ದೊರಕಿತ್ತು. ಅವನು ಮಗುವಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದು, ತಾನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದ.

ಪುಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿ ಬಂದಳು. ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡೇ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋದ. ಅವಳು ಅವನ ಕಿವಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ತಿನ್ನ ತೊಡಗಿದಳು.

“ಕಾಫಿ ಕುಡಿದಿದ್ದೀರಾ ? ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಫಿ ಇಡಬೇಕೆ ?” ಎಂದು ರುಕ್ಕು ಒಳಗಿನಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ಬೇಕಾದ್ರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಇಡು. ನಾನು ಈಗ ಒಂದು ಸಲ ಕುಡಿದೆ. ಪುಟ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಡಿತಾಳೆ”.

ಹೀಗೆಂದು ಅವನು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಆರಾಮಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡು ಪುಟ್ಟುವನ್ನು ತೊಡೆಯ ಮೇಲೇರಿಸಿದ.

“ಕಾಫಿ ಕಾಫಿ” ಎಂದು ಮಗು ಅವನ ತೊಡೆಯಮೇಲೆ ನಿಂತು ಕುಣಿಯ ತೊಡಗಿತು.

ಅವನಿಗೆ ಆಗ ಮೇಲೆ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿ ತೂಗಾಡುತ್ತಿದ್ದ ತನ್ನ ಮಾವನ ಭಾವ ಚಿತ್ರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವನು ಯುವಕನಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ. ಯಾವಾಗಲೂ ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿದ್ದ ನಸುನಗು ಆ ಚಿತ್ರದಲ್ಲೂ ಇತ್ತು. ಆ ಚಿತ್ರದ ಇನ್ನೊಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂಡಪ್ಪನ ಚಿತ್ರವೂ ಇತ್ತು. ನಾರಾಯಣ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಚಿತ್ರವನ್ನೂ ನೋಡಿದ.

ರುಕ್ಕು ಅವನಿಗೆ ಲೋಟದಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ತಂದಿಟ್ಟು ಪುಟ್ಟುವನ್ನು ಅವನ ತೊಡೆಯಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿಸಿದಳು.

“ಕಾಫಿ ಕಾಫಿ” ಎಂದು ಪುಟ್ಟು ಬೊಬ್ಬೆಮಾಡಿದಳು.

ನಾರಾಯಣ ಅವಳನ್ನು ಬಳಿಗೆ ಎಳೆದು ಒಂದಿಷ್ಟು ಕಾಫಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಲೋಟದಿಂದ ಕುಡಿಸಿ, ಆ ಬಳಿಕ ತಾನೂ ಕುಡಿದ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಯಾರೋ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಯಾರೆಂದು ನೋಡಲು ಅವನು ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುವಾಗ ಪೋಲೀಸಿನವನೊಬ್ಬನ ತಲೆ ಅವನಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಅವನು ಹೊರಗೆ ಹೋದ.

ಅಲ್ಲಿ ಪೋಲೀಸಿನವನೊಬ್ಬನೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಪೋಲೀಸು ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಇದ್ದರು.

ನಾರಾಯಣ ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಒಳಗಿನಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಎರಡು ಕುರ್ಚಿಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಇಟ್ಟ. ಅವರು ಕುಳಿತು ಕೊಂಡರು. ಅವನು ಅಂಜಿಕೆಯಲ್ಲಿ ದೂರ ನಿಂತುಕೊಂಡ.

“ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ನಾರಾಯಣನೆಂದಲ್ಲವೆ ?” ಎಂದು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೇಳಿದರು.

“ಹೌದು ಸ್ವಾಮಿ,” ಎಂದು ಅವನು ಕಂಪಿಸುತ್ತ ಉತ್ತರಿಸಿದ.

“ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ದೂಮನ ಮಗಳು ತಾನೆ ?”

“ಹೌದು ಸ್ವಾಮಿ.”

“ನಿನ್ನ ಉದ್ಯೋಗವೇನು ?”

“ಮೋಟಾರ್ ಡ್ರೈವರ್”.

“ನೀನು ಲಾರಿ ಡ್ರೈವರನೇ ?”

“ಅಲ್ಲ...ಬಸ್ಸು ಡ್ರೈವರ್,” ನಾರಾಯಣ ಎಡವುತ್ತು ಹೇಳಿದ.

“ಈಗಲೂ ನೀನು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದೀಯೆ ?”, ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವಾಗ ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ಕೂಡಾ ನೋಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

“ಹೌದು ಸ್ವಾಮಿ. ಈಗತಾನೆ ಬಸ್ಸು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಂದೆ”.

“ದೂಮ ಸತ್ತ ದಿನವೂ ನೀನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೀಯಾ ?”

“ಹೌದು”.

“ಎಲ್ಲಿಗೆ ಆ ದಿನ ಹೋಗಿದ್ದಿ ?”

“ಸೋಮೇಶ್ವರಕ್ಕೆ”.

“ಯಾವಾಗ ಹಿಂದೆ ಬಂದಿ ?”

“ಸಂಜೆ ಸುಮಾರು ಆರು ಗಂಟೆಗೆ”.

“ಆಮೇಲೆ ?”

“ಬಸ್ಸನ್ನು ಗ್ಯಾರೇಜಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಬಂದೆ”.

“ನೇರವಾಗಿ ಮನೆಗೇ ಬಂದೆಯೋ ? ಅಲ್ಲ ಬೇರೆಲ್ಲಾದರೂ ಹೋದಿಯೋ ?”

“ಎಲ್ಲಾ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಆದ್ರೆ....”, ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಶಬ್ದಗಳು ಗಂಟಲಿನಿಂದ ಹೊರಡದಾದುವು. ಅವನ ಮುಖವಿಡೀ ಆಗಲೇ ಬೆವರ ಹೋಗಿತ್ತು. “ಅಂದು ಜೋರು ಮಳೆಯಿತ್ತು. ಬರುವಾಗ ದಾರಿ ಯಲ್ಲಿ ಕಾಲುಜಾರಿ ಗದ್ದೆಗೆ ಬಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಬರುವಾಗ ಹೆನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆ ಕಳೆದಿತ್ತು.”

“ಎನು ಗದ್ದೆಗೆ ಬಿದ್ದಿಯೆ ?” ಎಂದು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಫಕ್ಕನೆ ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದರು.

ಅವನ ನಾಲಿಗೆ ಕೂಡಾ ಆಗ ನಡುಗತೊಡಗಿತು. ರುಕ್ಕು ಒಳಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಹೌದು ಸ್ವಾಮಿ. ಇಲ್ಲೇ ಓ ಆ ಗದ್ದೆಯಲ್ಲಿ. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಅದ ರಿಂದ ಮೇಲೆ ಬರಲು ದಾರಿ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ.”

“ಸರಿ. ನಿನಗೆ ದೂಮ ವೀಲುಮಾಡಿಟ್ಟು ಆಗ ಗೊತ್ತಿತ್ತೇ?”

“ನನ್ನನ್ನೂ ಅವ್ರ ಮಗ ಮುತ್ತನನ್ನೂ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ವಕೀಲರಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವರಿಂದ ವೀಲನ್ನು ಓದಿಸಿದ್ದು. ಅಷ್ಟೇ ನನ್ನೆ ಆಗ ಗೊತ್ತು.”

“ಮತ್ತೆ ಅದನ್ನು ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಿಮಾಡಿದುದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ?”

“ಇಲ್ಲ.”

“ನಿನಗೆ, ಅಂದರೆ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ. ಅವನ ಮನೆ ಮತ್ತು ಐದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆಂಬುದು ನಿನಗೆ ಅಂದು ಗೊತ್ತಿತ್ತಿ ?”

“ಅಂದು ವಕೀಲ್ರು ಹಾಗೆ ಓದಿ ಹೇಳಿದ್ದು.”

“ದೂನು ಸತ್ತುದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾದುದು ಯಾವಾಗ?”

“ನನಗೆ ಮರುದಿನ ಸಂಜೆ”.

“ಅದರ ಮುಂಚೆ ಗೊತ್ತೇ ಇರಲಿಲ್ಲವೆ?”

“ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಐದು ಗಂಟೆಗೇ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗಿದ್ದೆ.”

ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಆಗ ಪೋಲೀಸಿನವನ ಮುಖ ನೋಡಿದರು.

ಅವನು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದ.

“ಸರಿ. ನಾಳೆ ಇಲ್ಲವೇ ನಾಳೆದು ನೀನು ಸ್ವೇಷನಿಗೆ ಬರಬೇಕು.

ನೀನು ಈಗಲೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೀಯಲ್ಲ?”

“ಇಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನು ನಾಳೆಯಿಂದ ಮೂರು ದಿನಗಳ ರಜೆ ಪಡೆದಿದ್ದೇನೆ.”

“ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇರುವೆಯಲ್ಲ? ಬೇಕಾದರೆ ನಾನು ನಿನಗೆ ಜನ ಕಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಕೂಡಲೇ ಬರಬೇಕು” ಎನ್ನುತ್ತ ಅವರು ಪೋಲೀಸಿನವನೊಡನೆ ಹೊರಟರು.

ನಾರಾಯಣ ಅವರು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ದಾರಿಯನ್ನೇ ಮತ್ತೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನಿಂತುಕೊಂಡು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ.

. ೧೨

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ನಾರಾಯಣ ಏಳುವುದರೊಳಗೇ ಮುಂಡಪ್ಪ ಅವನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದ. ನಾರಾಯಣ ಅವನು ಬಂದನೆಂದುತಿಳಿದು ಚಾಪೆಯಿಂದೆದ್ದುಬಂದ. ಅವನು ಮುಂಡಪ್ಪನನ್ನು ನೋಡದೆ ಐದು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದಿದ್ದವು. ಈಗ ಮುಂಡಪ್ಪನ ಕೂದಲುಗಳು ಬೆಳ್ಳಿ ಗಾಗಿದ್ದವು. ಮುಖದಲ್ಲಿ ನೆರಿಗೆಗಳು ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಹಿಂದೆ ತೆಳ್ಳ ಗಾಗಿದ್ದ ಅವನಿಗೆ ಈಗ ಬೊಜ್ಜು ಬಂದು ಹೊಟ್ಟೆಮುಂದಕ್ಕೆ ಉಬ್ಬಿತ್ತು. ಈಗಿನ ಅವನ ಉಡುಪುಗಳೂ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದವು. ನಸು ಹಳದಿ ಬಣ್ಣದ ಉಣ್ಣೆಯ ಸೂಟನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದ. ಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಳೆಯುವ ಬೂಟ್ಟುಗಳಿದ್ದವು. ಕುತ್ತಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣದ “ಟೈ” ಇತ್ತು.

ಉಣ್ಣೆಯ ಹ್ಯಾಟನ್ನು ಒಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಮತ್ತೊಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸುಂದರವಾದ ಊರುಗೋಲಿತ್ತು.

“ಎ ಇಲ್ಲಿ ಬಾರೋ” ಎಂದು ಮುಂಡಪ್ಪ ಪುಟ್ಟವನ್ನು ಕರೆದ. ಮತ್ತೆ ಅವನು ಪ್ರವೀಣನನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸಿ “ನಿನ್ನ ಹೆಸ್ರೇನೋ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

“ಪ್ರವೀಣ” ಎಂದು ಪ್ರವೀಣ ಉತ್ತರಿಸಿದ.

“ಒಹ್! ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರು. ಅವಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿತಾ. ಅವಳ ಹೆಸರೇನು?”

“ಪ್ರೇಮ. ಆದ್ರೆ ನಾವು ಕರೆಯೋದು ಪುಟ್ಟು ಎಂದು.”

“ಪುಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿ ಬಾ” ಎಂದು ಮುಂಡಪ್ಪ ಅವಳನ್ನು ಕರೆದ. ಅವಳು ನಾಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿದಳು.

“ಎ ಬಾರೇ! ಇಗೋ ನಿನ್ನೆ ತಿಂಡಿ” ಎಂದು ಅವನು ಜೇಬಿನಿಂದ ಒಂದು ಕಾಗದದ ಕಟ್ಟನ್ನು ತೋರಿಸಿದ.

ಆದರೂ ಅವಳು ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ಆಗ ನಾರಾಯಣ ಒಳಗೆ ಬಂದು ಕಾಫಿಯ ಲೋಟವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡ. ಪುಟ್ಟು ಅವನಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಅವಳಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಫಿ ಕುಡಿಸಿದ.

“ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿದ್ದಿರಿ ಅಣ್ಣಾ? ನನ್ನೆ ತಿಳ್ಳಿದ್ದ್ರೆ ನಾ ಬಸ್ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ಬರ್ತಿದ್ದೆ ನಲ್ಲ!” ಎಂದು ಅವನು ಮತ್ತೆ ಮುಂಡಪ್ಪನನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸಿ ಕೇಳಿದ.

“ನಿನ್ನೆ ಅಲ್ಲೊಂದು ಹೋಟ್ಟಲ್ಲಿ ಉಳೊಂಡೆ. ಊಟ ಎಲ್ಲಾ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನನ್ನೆ ಮುತ್ತನ ವಯರ್ ಮುಟ್ಟಿದಕೂಡ್ಲೆ ನಾನು ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಬಂದೆ. ಅಲ್ಲಿಂದೀಚೆ ವಿಮಾನ ಸರ್ವಿಸು ಮಳೆಯಿಂದಾಗಿ ನಿಂತಿದೆಯೆಂದರು. ಹಾಗೆ ರೈಲು ಹತ್ತಿದೆ. ಆತನ್ನ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಎಂದು ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ನನ್ನೇ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.”

“ಮನೆಗೆ ನೀವು ಹೋಗಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಕೇಳಿದ.

“ಇಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗೋಣವೆಂದು ಇಲ್ಲೇ ಬಂದೆ. ನೀನೆ

ಲ್ಲಾದ್ರೂ ಕೆಲ್ವಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರುವೆಯೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವಾಯಿತು.”

“ನಾನು ನಿನ್ನ ರಜೆ ಪಡೆದಿದ್ದೇನೆ. ಸದ್ಯ ಮೂರುದಿನ ರಜೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಮುಗಿದಮೇಲೆ ಪುನಃ ರಜೆ ಮುಂದರ್ದಬೇಕು.”

“ಈಗ ರಜೆ ಕೊಡಲು ಹೆಚ್ಚು ಗಲಾಟೆ ಮಾಡ್ತಾರೆಯೇ?”

“ಸ್ವಲ್ಪ ಸಿರಿ ಸಿರಿ ಇದ್ದೇ ಇದೆಯಲ್ಲ? ಆದ್ರೆ ಈಗ ತುಂಬಾ ಸ್ಟ್ರೆಸ್ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾದ್ರೆ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್, ಫೈನ್, ಸವೈಂಡ್ ಅಲ್ಲದೆ ಡಿಸ್ಮಿಸ್ ಕೂಡಾ ಮಾಡಬಿಡ್ತಾರೆ ಅಣ್ಣ.”

“ನೀನು ಇನ್ನೂ ಮುಂಚಿನ ಲೈನಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದೀಯಲ್ಲ?”

“ಹೌದು. ಆದ್ರೆ ಕೆಲವು ಸಲ ಬದ್ಲಾಗ್ತದೆ.”

“ನಮ್ಮ ಸಿರಿ, ಸುವರ್ಣ, ಕಾಂತಪ್ಪ, ತನಿಯ ಇವೆಲ್ಲ ಹೇಗಿದ್ದಾರೆ?”

“ಸಿರಿ ಸತ್ತುಹೋದ. ಕಾಂತಪ್ಪ ಲಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ತನಿಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲಲ್ಲ. ಸುವರ್ಣ ಏನೋ ಇನ್ನೂ ಹೊಡೆದಾಡ್ತಿದ್ದಾನೆ?”

“ಆ ಘಟ್ಟದ ಮುದ್ದೆ ಇದ್ದಾನೆಯೇ ಈಗ್ಲಾ?”

“ಇದ್ದಾನಪ್ಪ ! ಒಮ್ಮೆ ಲಾರಿ ಬಿಡ್ತಾನೆ. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕಾರು ನಡೆಸ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲಿ ಕೆಲ್ಸವೆಂದು ಅನ್ನಿಗೆ ಖಂಡಿತ ಇಲ್ಲ.”

“ಅನ್ನಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಕಾಣ್ತದೆಯೇ?”

“ಒಹ್ ! ಕಣ್ಣೇ ? ಕನ್ನಡಕ ಕೂಡಾ ಅವನು ಇಡೋದಿಲ್ಲ !”

“ಚಿಂತಿಲ್ಲ ಅವನು.”

“ನಿನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಹೇಗಿದ್ದಾರೆ ? ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದ್ದಿಯಾ ಇತ್ತೀಚೆ?”

“ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಾ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಆರು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯಿತು. ಆದ್ರೆ ಮೊನ್ನೆ ತಂದೆ ನೋಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ರು.”

“ಹುಂ. ನೀನೂ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ !” ಎಂದು ಮುಂಡಪ್ಪ ದೀರ್ಘ ಶ್ವಾಸ ಬಿಟ್ಟು, ಕಿಸೆಯಿಂದ ಒಂದು ಚುಟ್ಟಾ ತೆಗೆದು ಅದಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಕೊಟ್ಟ.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಮುಂಡಪ್ಪನ ಈಮಾತು ಚುಚ್ಚಿದಂತಾಯಿತು.

ಇವನು ಹೀಗೆ ತನ್ನನ್ನೇಕೆ ಹಳಿಯಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಇವನಿಗೆ ಮುತ್ತು ಕಳಿಸಿದ ತಂತಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನಕುರಿತು ತಿಳಿಸಿ ರಲೂ ಸಾಕು ಎಂದು ಅವನು ಗ್ರಹಿಸಿದ. ಅದೂ ಮುಂಡಪ್ಪನ ದಪ್ಪ ವಾದ ಚುರುಟಿನಿಂದ ಏಳುತ್ತಿದ್ದ ಹೊಗೆ ಮತ್ತೂ ಅದರ ವಾಸನೆ ಅವನ ಎದೆಯನ್ನು ನಡುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅವನು ಮುಂಡಪ್ಪನ ಮುಖದ ಗಂಭೀರತೆಯನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿದ.

“ಅಪ್ಪ ತೀರಿಕೊಂಡ ದಿನ ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಮುಂಡಪ್ಪ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊಗೆಯ ಮುದ್ದೆಯನ್ನು ಕಾರುತ್ತ ಕೇಳಿದ.

“ಇದ್ದೆ. ಆದ್ರೆ ನನ್ನೆ ಗೊತ್ತಾದುದು ಮರುದಿನ” ಎಂದನವ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಕಳವಳವನ್ನು ಬದಿಗೊತ್ತುತ್ತ.

ಆಗ ರುಕ್ಕುವೂ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿತ್ತು. ಅವಳು ನಾರಾಯಣನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಅಪ್ಪನಿಗೆನು ಹುಶಾರಿರಲಿಲ್ಲೇ?” ಎಂದು ಮುಂಡಪ್ಪ ಕೇಳಿದ.

“ಸ್ವಲ್ಪ ಕ್ಯಾಲೆಯೂ ಇತ್ತು.”

“ಅದ್ರಿಂದ್ಲೇ ಸತ್ತುದೆ?”

ನಾರಾಯಣ ರುಕ್ಕುವಿನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದ. ಮುಂಡ ಪ್ಪನೂ ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡಿದ. ಅವಳು ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳ ತೊಡಗಿದಳು. ನಾರಾಯಣನ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲೂ ಆಗ ನೀರು ಉಕ್ಕಿಬಂತು.

“ಏನೋ ಮೋಟಾರಿನಡಿಗೆ ಬಿದ್ದರಂತೆ.....” ಎಂದು ನಾರಾ ಯಣ ತಡವರಿಸುತ್ತ ಹೇಳಿದ.

“ಒಹೋ! ಮೋಟಾರಿನಡಿಗೆ ಬಿದ್ದುದೇ? ನನ್ನೆ ಒಂದೂ ತಿಳಿ ಲಿಲ್ಲ. ಸರಿ, ನಾವು ಮುತ್ತುನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗೋಣ” ಎಂದು ಅವನು ಎದ್ದು ತಲೆಗೆ ಹ್ಯಾಟನ್ನಿಟ್ಟ.”

ನಾರಾಯಣನೂ ಅಂಗಿ ಹಾಕಿದ.

“ಊಟಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೇನೆ ರುಕ್ಕು” ಎಂದು ಮುಂಡಪ್ಪ ತಂಗ ಯೊಡನೆ ಹೇಳುತ್ತ ಹೊರನಡೆದ.

ನಾರಾಯಣ ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ.

ಅವರು ಮುತ್ತನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಮುತ್ತ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅವರನ್ನು ಕಂಡು ಅವನು ಒಳಗೆ ಹೋದ.

ಮುಂಡಪ್ಪ ಮುತ್ತನೊಡನೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಚಾರಿಸಿದ. ಮುತ್ತ ತನ್ನ ತಂದೆ ಮೋಟಿರ್ ಅಪಘಾತಕ್ಕೀಡಾದುದನ್ನೂ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಯಾರೋ ಅವನನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋದುದನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿ ಎರಡು ಗಂಟೆಗಳ ನಂತರ ವೃತಪಟ್ಟಿದನ್ನೂ, ತನಗೆ ಅಂದು ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ವರ್ತಮಾನವಾದುದನ್ನೂ, ಅಣ್ಣನಿಗೆ ವಿವರಿಸಿದ. ನಾರಾಯಣನಿಗೂ : ಈ ಸಂಗತಿಗಳೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ದೂಮ ಅಪಘಾತಕ್ಕೀಡಾದೊಡನೆಯೇ ಮುತ್ತನಿಗೆ ತಿಳಿದು ಅವನನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಅವನೇ ಸಾಗಿಸಿರಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸಿದ್ದ. ಅಲ್ಲಿ ಬಹುಶಃ ಮುತ್ತನಿಗೆ ಅವನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿರಲೂ ಬಹುದೆಂದು ಅವನು ಹೆದರಿದ್ದ. ಈಗ ಮುತ್ತನಿಗೂ ಅವನು ಮರಣಪಟ್ಟ ಬಳಿಕವೇ ಸುದ್ದಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೆಂದು ಕೇಳಿ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ತುಸು ಸಂತೋಷವೇ ಆಯಿತು.

“ಅಪ್ಪ ಏನಾದ್ರೂ ವಾಜ್ಞಾಲ ಕೊಟ್ಟಿದ್ರೆ, ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ?” ಎಂದು ಮುಂಡಪ್ಪ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ನಂಗೊತ್ತಿರುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ,” ಎಂದು ಮುತ್ತ ಹೇಳಿದ. “ಯಾವುದನ್ನೂ ಪೋಲೀಸರು ಈಗ ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಗುಟ್ಟಿನಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಅವರು.”

“ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆಯೇ ?” ಎಂದು ಮುಂಡಪ್ಪ ಕೂತಾಹಲದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ.

“ಏನೋ ನಾಲ್ಕೈದು ಮಂದಿ ಡ್ರೈವರನ್ನು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆಂತೆ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪೋಲೀಸರು ಬಂದಿದ್ದರೆಂದು ತೋರುತ್ತದ್ದಲ್ಲವೇ ಘಾವಯ್ಯ ?” ಎಂದು ಮುತ್ತ ನಾರಾಯಣನಿದ್ದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದ.

“ಹೌದು ” ನಾರಾಯಣನೆಂದ.

“ನಿನ್ನೆಯಿಂದ ಅವರು ಏನೋ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ವಿಚಾರಣೆ ಆರಂಭಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಪ್ಪ ವೀಲನ್ನು ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂತೆ. ಅದರ ನಕಲು ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯಂತೆ.”

“ಒಹೋ ಅಪ್ಪ ಅವನ್ನೂ ಮಾಡಿದ್ದರೋ?”.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಂದೊಮ್ಮೆ ಹೊರಟರೆ ಸಾಕೆಂದು ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ಭಾವನೆಗಳು ಕೆದರಿದ್ದವು. ಇನ್ನು ತಾನು ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಅವನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಇವರೆಲ್ಲ ಈ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಏಕಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸ ಬೇಕೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಾಯಿತು.

“ಹೌದು ಅವರು ಸಾಯುವ ಮುಂಚಿನ ದಿನವೇ ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಿ ಮಾಡಿಸಿದ್ದರಂತೆ.”

“ನಿನ್ನೆ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆಯೇ?”

“ನನ್ನನ್ನು ಭಾವನನ್ನು ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ವಕೀಲರಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ವಕೀಲರು ಅದನ್ನು ಓದಿ ಹೇಳಿದ್ದು.”.

“ಅದ್ರಲ್ಲಿ ಏನೆಂದಿತ್ತು?”

“ನಿನ್ನೆ ಎರಡು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ, ರುಕ್ಕುವಿಗೆ ಮನೆ ಮತ್ತು ಐದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ, ನನಗೆ ಅಂಗಡಿ ಎಂದಿತ್ತು.”

“ಪೋಲೀಸರಿಗೇನು ಅದ್ರಲ್ಲಿ?”

“ಏನೋ, ಅವು ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದ್ದು.”

“ನೀನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿದಿಯಾ?”

“ಹೌದು. ಈಗ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದೆ. ಅವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಬರೆದುಕೊಂಡರು. ಅಮೇಲೆ ಬಹಳ ಭಾವನೆಯಲ್ಲಿ ಹೋದರೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ, ಅಲ್ಲವೇ ಭಾವ?”

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಕಾಲು ನಡುಗ ತೊಡಗಿತು. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಏನೋ ಹಳದಿ ಬಣ್ಣದ ಚಾರ್ಣವನ್ನು ಎಸೆದಂತಾಯಿತು. ಅವನು ಅಲ್ಲೇ ಧೊಪ್ಪನೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟ.

“ಏನಾಯಿತು? ಅವರಿಗೆ ಏನಾಯಿತು?” ಎನ್ನುತ್ತ ಮುತ್ತ ಓಡಿಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಯತ್ನಿಸಿದ.

ಮುಂಡಪ್ಪ ತನ್ನ ಕಿಸೆಯಿಂದ ವಾಸನೆಯ ಲವಣದ ಸೀಸೆಯನ್ನು

ತೆಗೆದು ನಾರಾಯಣನ ಮೂಗಿನ ಬಳಿ ಹಿಡಿದ. ಅವನ ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನು ತಿಕ್ಕಿದ. ಮುತ್ತು ಒಳಗಿಂದ ಒಂದು ತಂಬಿಗೆ ನೀರನ್ನು ತಂದು ನಾರಾಯಣನ ಮೇಲೆ ಚೆಮುಕಿಸಿದ. ಆದರೆ ನಾರಾಯಣ ಎಚ್ಚರವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಶ್ವಾಸವನ್ನು ಬಿಡುವುದು ಮಾತ್ರ ಅವರಿಗೆ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು.

“ಒಂದು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ ತಾ. ಒಬ್ಬ ಡಾಕ್ಟರರನ್ನೂ ಬರಹೇಳು. ಏನೋ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅನ್ನವಿಲ್ಲದೆ ತಿರುಗಾಡಿದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ವೀಕ್ನೆಸ್ ಬಂದಿರಬೇಕು. ಇಗೋ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಹಣವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ” ಎನ್ನುತ್ತ ಮುಂಡಪ್ಪ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಯ ಒಂದು ನೋಟನ್ನು ಮುತ್ತುನಿಗಿತ್ತು.

ಮುತ್ತು ಹೋಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯನ್ನು ತಂದ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಡಾಕ್ಟರರೂ ಇದ್ದರು. ಅವರು ನಾರಾಯಣನ ನರಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಏನೂ ಗಾಬರಿಯಿಲ್ಲವೆಂದರು.

“ನಾವು ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅವನು ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟ,” ಎಂದು ಮುಂಡಪ್ಪ ಹೇಳಿದ.

“ಏನೋ ನರ್ವಸ್. ವೀಕ್ನೆಸ್. ಯಾವ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ಇವನು?”

“ಬಸ್ಸಿನ ಡ್ರೈವರ್.”

“ಏನೋ ತಲೆ ತಿರುಗಿದಂತಾಗಬೇಕು, ಅಷ್ಟೆ. ನಾಡಿಗಳೆಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಪಲ್ಸ್ ಸರಿಯಾಗಿದೆ. ಎದೆಯ ಬಡಿತ ದಲ್ಲೂ ಏನೂ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲ. ಆದಷ್ಟು ಗಾಳಿ ಬರುವಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಮಲಗಿಸಿ.”

“ಅವನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ನಾವು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಬಹುದೋ?”

“ಒಹ್! ಅದಕ್ಕೇನಡ್ಡಿ ? ಆದರೆ ದೇಹವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಅಲುಗಾಡಿಸಬೇಡಿ,” ಎಂದು ಡಾಕ್ಟರರು ಫೀಸನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಮುಂಡಪ್ಪನೂ ಮುತ್ತುನೂ ನಾರಾಯಣನನ್ನೆತ್ತಿ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿದರು. ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯವನಿಗೆ ತುಸು ಹೆದರಿಕೆಯಾಯಿತು.

“ಎನೂ ಗಾಬ್ರಿಯಿಲ್ಲ. ಅವನು ಸತ್ತಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಮುಂಡಪ್ಪ ಅವನಿಗೆ ಥೈಯರ್ ಹೇಳಿದ.

“ಹಾಗಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ, ಎಲ್ಲಾದ್ರೂ ಸತ್ತಿಟ್ಟಿ ನನ್ನ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯ ಭವಿಷ್ಯ ಮುಗಿದಂತೆಯೇ ಸರಿ”, ಎಂದನವ ದೈನ್ಯದಿಂದ.

“ನೀನೇನೂ ಹೆದರಬೇಡ” ಮುಂಡಪ್ಪನಿಂದ. “ಈಗ ಡಾಕ್ಟರ್ ಸರೇಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲ? ಇಲ್ಲೇ ಒಂದು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲೇ ಅವನ ಮನೆ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಡುಹೋದರಾಯಿತು.”

ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯವ ನಾರಾಯಣನ ಮುಖ ನೋಡಿದ, ಅವನಿಗೆ ನಾರಾಯಣನ ಗುರುತು ಸಿಕ್ಕಿತು.

“ಹೆದ್ದು ; ಇದು ನಮ್ಮ ನಾರಾಯಣ ! ನಿನ್ನೆ ಬಸ್ಸು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ! ಇವತ್ತೇನಾಯಿತು ಇವನಿಗೆ !” ಎಂದು ಚೋದ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ.

“ಎನೋ ! ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದೆವು. ಇಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಇವನು ಅವನ ಭಾವ. ನಾನು ಇವನ ಅಣ್ಣ. “ನಾನೂ ಹಿಂದೆ ಮೋಟರು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ.”

“ಸರಿ ” ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯವ ಎಂಜಿನನ್ನು ಸ್ವಾರ್ಟ್ ಮಾಡಿದ. “ನೀವೂ ಬರುವವರಲ್ಲವೇ ? ಬೇಗ ಹತ್ತಿ ”

ಮುಂಡಪ್ಪ ನಾರಾಯಣನ ತಲೆಯ ಬಳಿ ಕುಳಿತ. ಮುತ್ತ ಡ್ರೈವರನ ಹತ್ತಿರ ಕುಳಿತ.

“ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯೇ ಮೊನ್ನೆ ಸತ್ತದ್ದಲ್ಲವೇ ?” ಎಂದು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ ಡ್ರೈವರ ಕೇಳಿದ. “ಎನೋ ಪೋಲೀಸಿನವರು ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ವಿಚಾರಿಸ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಬ್ಬಬ್ಬರಿಗೆ ಪೆಟ್ಟು ಬಿತ್ತು.”

“ಒಹೋ !” ಎಂದು ಮುಂಡಪ್ಪ ತಲೆಯಲ್ಲಾಡಿಸಿದ.

“ಪೋಲೀಸಿನವರಿಗೆ ಈಗ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಡ್ರೈವರನಮೇಲೆ ಸಂಶಯ ಬಂದಿದೆಯಂತೆ. ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ರೆ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಸಾಯುವಾಗ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬರೆದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರಂತೆ ಅಲ್ಲವೇ ?”

“ಹೌದು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಲ್ಲ. ಅವನ ಹೆಂಡ್ತಿಯ ಹೆಸರಲ್ಲಿ.”

“ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಇವನ ಮೇಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಶಯವಿದೆಯೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಂದು ಗಾಳಿ ವರ್ತಮಾನವಿದೆ.”

“ಅಂದ್ರೆ ?....” ಮುಂಡಪ್ಪನೂ ಮುತ್ತನೂ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದರು.

“ನಾರಾಯಣ ಆ ದಿನ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಸತ್ತವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಗ್ಯಾರೇಜಿಗೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನಂತೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸಂಶಯ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.”

“ಅಂದ್ರೆ ನಾರಾಯಣನ ಬಸ್ಸಿನ ಅಡಿಗೆ ಅಪ್ಪ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೀಯೆ?”

“ಇಲ್ಲ. ಯಾರೂ ಅವನ್ನು ನೋಡಿದವಿಲ್ಲ. ಆಪ್ತೆ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ತನ್ನ ಮರಣಾನಂತರ ತನ್ನ ಸಂಪತ್ತೆಲ್ಲವೂ ನಾರಾಯಣನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಸಿಗಬೇಕೆಂದು ದಾಖಲೆ ಮಾಡಿದ್ದಿಂದ, ನಾರಾಯಣ ಬೇಕು ಬೇಕೆಂದೇ ಅವರನ್ನು ಕೊಂದಿರಬಹುದೆಂದು ಪೋಲೀಸರು ಊಹಿಸಿದ್ದಾರೆಂತೆ. ಅವರು ಈಗಾಗಲೇ ಆ ಬಸ್ಸನ್ನು ತನಿಖೆ ಮಾಡಿ ಆಗಿದೆ. ಎಲ್ಲೋ ಅದರಲ್ಲಿ ರಕ್ತದ ಕಲೆಗಳೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿವೆಂತೆ.”

“ಛೇ! ಭಾವಯ್ಯ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಲ್ಲಿಕ್ಕೆಲ್ಲಪ್ಪ!” ಎಂದು ಮುತ್ತ ಉದ್ಗರಿಸಿದ.

“ನಾರಾಯಣನದ್ದು ನನ್ನೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ?” ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯವನೆಂದ. ಚಿನ್ನದಂಥ ಮುನುಷ್ಯನಿವ. ಯಾವ ಒಂದು ವಂಚನೆಯೂ ಅವನಿಂದಾಗದು. ಇತರರಿಗಾಗಿ ಪ್ರಾಣಕೂಡ ಕೊಡಲು ಅವನು ತಯಾರಿರುವವ. ನಾನು ಈಗ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನು ದಿನಾ ನೋಡುತ್ತಿಲ್ಲವೇ? ಆದ್ರೆ ಈ ಆಧಾರಗಳೆಲ್ಲ ಅವನ ವಿರುದ್ಧ ನಿಂತಿವೆ. ಅಷ್ಟೆ.”

ಮುಂಡಪ್ಪ ನಿಟ್ಟುಸಿರನ್ನು ಬಿಟ್ಟ.

ನಾರಾಯಣನ ಮನೆ ಬಂತು. ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರಿಬ್ಬರೂ ಅವನನ್ನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯವನೂ ಅವರೊಡನೆ ಒಳಗೆ ಬಂದ.

ಮುತ್ತ ಅವನಿಗೆ ಹಣವನ್ನಿತ್ತ.

“ಛೇ! ಏದು ಬೇಡಪ್ಪ! ನನಗೆ ಅವನು ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರ ಇಲ್ಲವು! ಒಂದೆರಡು ಮೈಲುಗಳಿಗಾಗಿ ನಾನು ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಬಾಡಿಗೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವನೇ?” ಎಂದು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯವ ಹೆಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಹಿಂದೆ ಹೋದ.

ಈ ಸದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ರುಕ್ಕು ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಂದಳು. ನಾರಾಯಣನನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ಅವಳು ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳತೊಡಗಿದಳು.

“ಎ ಹುಚ್ಚಿ! ಅಲ್ಲೇಡ” ಎಂದು ಮುಂಡಪ್ಪ ಅವಳನ್ನು ಸಂತೈಸಿದ. “ಅವನಿಗೆನೋ ತಲೆ ತಿರುಗದಂತಾಯಿತು. ಹಾಗೆ ಸ್ಮೃತಿ ತಪ್ಪಿದೆ. ಡಾಕ್ಟರೊಡನೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಸಿಯಾ ಆಯಿತು. ಅವನಿಗೆನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಹೀಗೇ ಇರಲಿ, ಮೆಲ್ಲನೆ ಸ್ಮೃತಿ ಯಾಗುತ್ತದೆ.”

ಆದರೆ ರುಕ್ಕುವಿಗೆ ಅವನೆಂದುದು ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ನಾರಾಯಣ ಮಲಗಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿ ಬಂದು ಅವನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ತಿಕ್ಕುತ್ತ ರೋದಿಸಿದಳು. ನಾರಾಯಣನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಇನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಿದ್ದುವು. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಏನೊಂದೂ ಭಾವವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ರುಕ್ಕು ಮತ್ತೆ ಅವನ ತಲೆಯ ಬಳಿ ಬಂದು ಅವನ ತಲೆಗೂದಲುಗಳನ್ನು ಸವರತೊಡಗಿದಳು.

“ಎ! ಹೀಗೆ ನೀನು ಗಲಾಟೆ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಆಗ್ಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ” ಮುಂಡಪ್ಪ ಅವಳಿಗೆ ಗದರಿಸಿದ. “ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಾಳಿ ಬರಲಿ. ಅವನ ಮೈಮೇಲೆ ಬೀಳ್ಬೇಡ. ಈಗ ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗ್ತದೆ. ನೀನೇಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡ್ತೀ?”

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪುಟ್ಟುವು ಬಂದಳು. ಅವಳ ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ “ಅಪ್ಪ ಅಪ್ಪ” ಎಂದು ಕರೆದಳು.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಎಚ್ಚರವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಪುಟ್ಟು ಅವನ ಮೈ ಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿದಳು. ಮುಂಡಪ್ಪ ಅವಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಂದ. ಅವಳು ಓಡಿದಳು.

ಮುತ್ತು ಹೊರಗೆ ಹೋದ. ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಮುಂಡಪ್ಪನೂ ಹೋಗಿ ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡ. ಇಬ್ಬರೂ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆಗ

ಪ್ರವೀಣ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದ. ಮುಂಡಪ್ಪ ಅವನನ್ನು ಕರೆದು ಅವನ ಹೆಗಲಿನ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟ.

ಒಳಗೆ ಪುಟ್ಟು “ಅವಾಯಾ ಹೂ, ಅವಾಯಾ ಹೂ” ಎನ್ನುತ್ತ ನಾರಾಯಣನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ರುಕ್ಕು ಅಳುತ್ತ ಅವನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಸೆರಗಿನಿಂದ ಗಾಳಿ ಬೀಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಅಪ್ಪ, ಅಪ್ಪ! ಅವಾಯಾ ಹೂ.....”

ಆಗ ನಾರಾಯಣ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ಪುಟ್ಟುವನ್ನು ನೋಡಿದ. ರುಕ್ಕು ಅಳುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದಳು.

“ಹೂಂ” ಎನ್ನುತ್ತ ಅವನು ಮೈಯನ್ನು ನೇವರಿಸಿಕೊಂಡು ಎದ್ದು ಕುಳಿತ.

ಪುಟ್ಟು ಅವನ ತೊಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ಜಿಗಿದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು.

“ಎನೇ? ಅವಾಯಾ ಹೂ” ಎಂದು ಅವಳನ್ನಪ್ಪಿಕೊಂಡು ನಾರಾಯಣ ಅವಳ ಮುಖಕ್ಕೆ ಮುದ್ದಿಟ್ಟ.

“ಮಾವ ಮಾವ” ಎಂದು ಅವಳು ಹೊರಗೆ ಕೈತೋರಿಸಿದಳು.

ಮುಂಡಪ್ಪನೂ ಮುತ್ತನೂ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಒಳಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತು ಕೊಂಡರು. ನಾರಾಯಣ ಅವರ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ನಸು ನಕ್ಕ.

“ನಿನ್ನೆ ಭಾರೀ ಆಯಾಸವಾದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮಲ ಗಿಕೋ, ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗ್ಬೇಡ.” ಎಂದು ಮುಂಡಪ್ಪ ಹೇಳಿದ.

“ಹೂಂ” ಆಯಾಸವೇನು? ಏನೋ ತಲೆ ತಿರುಗಿದಂತಾಯಿತು ಅಷ್ಟೆ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಎದ್ದು ನಿಂತ.

ರುಕ್ಕು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ತಂಬಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂಡಪ್ಪನಿಗೆ ನೀರನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಊಟಕ್ಕೆ ಕರೆದಳು.

“ನಾನೀಗ ಊಟ ತೀರಿದೆ” ಎಂದು ಮುತ್ತ ಹೇಳಿದ.

“ಒಂದಿಷ್ಟು ಊಟ ಮಾಡೋ, ಬಾ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಅವನ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಹೋದ.

ನಾರಾಯಣ ಅಂದು ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ರುಕ್ಕುವೇ ತರಿಸಿವಳು. ತನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಅಣ್ಣನು ಬಂದುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನಿಗೊಂದು ಔತಣವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಇಚ್ಛೆಯಿದ್ದರೂ ತಂದೆಯ ಸಾವಿನಿಂದಾಗಿ ಅಂಥ ಸಮಾ ರಂಭಕ್ಕೆ ಎಡೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಇದ್ದುದರಲ್ಲೇ ಅವಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ಊಟವನ್ನು ರಾತ್ರಿಗೆ ತಯಾರಿಸಿದ್ದಳು.

ಮುಂಡಪ್ಪ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ನಾರಾಯಣನೊಡನೆ ತಾನು ಮಲಗಲಿಕ್ಕೆ ಮುತ್ತನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆಂದ. ನಾರಾಯಣ ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ಕ್ಷೋಭೆ ಇನ್ನೂ ಆರಿದಿಲ್ಲ. ಈ ಒಳಗೆ ತಾನು ತನ್ನ ಮಾವನನ್ನು ಕೊಂದವನೆಂದು ಮುಂಡಪ್ಪನಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ಸಿಕ್ಕಿರಲೂ ಸಾಕೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸಿದ್ದ. ಅದರಲ್ಲೂ ತನಗೆ ಹಗಲಲ್ಲಿ ಮೂರ್ಛೆ ಹೋದುದರಿಂದಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ತಾನೇ ಅಪರಾಧಿಯೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಊಹಿಸಿದ.

ಮುಂಡಪ್ಪ ಅವನೊಡನೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನೊಡನೆ ಹಿಂದೆಯೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅವನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಒಂದು ವಿಧದ ಭಯವೂ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹಿಂದೆ ಇಬ್ಬರೂ ಬಸ್ಸಿನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ನಾರಾಯಣ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಮುಂಡಪ್ಪ ಅವನಿಗೆ ಹೊಡೆಯಲಿಕ್ಕು ಹೊಡೆದಿದ್ದ. ಅನೇಕ ಸಲ ಗದರಿಸಿದ್ದ. ಆದರೆ ಇತರ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನೊಡನೆ ವಿನೋದವಾಡುವುದೂ ಇತ್ತು. ನಾರಾಯಣ ಮಾತ್ರ ಅವನಿಗೆ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಮುಂಡಪ್ಪ ಊಟವಾದ ಬಳಿಕ ಮರುದಿನ ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ಹೊರಟು ಹೋದ.

ನಾರಾಯಣ ಹಾಸಿಗೆ ಬಿಡಿಸಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡ. ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ

ಹೆತ್ತಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ಬಹುಶಃ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವುದು ಇದೇ ಕಡೆಯ ದಿನವಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ.

ತನಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಬಹುದು. ಇಲ್ಲವೇ ಘಾಶಿಯೂ ಆಗಬಹುದು. ಈ ಕಟು ಸತ್ಯದಿಂದ ತಾನು ಇನ್ನು ಓಡಿ ಫಲವಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಜೀವನದ ಆಟ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ, ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳು, ತನ್ನ ಮನೆ-ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಇನ್ನು ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಜೀವನ ಇಲ್ಲಿ ಅಂತ್ಯವಾಗಬೇಕು. ತಾನು ಅಪರಾಧಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಿದ್ಧ ಪಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಇನ್ನೇನು ಪುರಾವೆ ಬೇಕು? ಇಲ್ಲವಾದರೆ ತಾನು ಅಂದು ಮಾವ ಸಾಯುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕಿತ್ತೆ? ಅವನು ಸಾಯುವ ಮುಂಚಿನ ದಿನವೇ ಮರಣ ಶಾಸನವನ್ನು ಬರೆದಿಡಬೇಕಿತ್ತೆ? ಅದರಲ್ಲೂ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪಾಲನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಬರೆಸಬೇಕಿತ್ತೆ? ಮಾವ ಇನ್ನೂ ನೂರು ವರ್ಷ ಬದುಕಿದರೂ ತಾನು ಅಡ್ಡಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಎಂದಿಗೂ ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ ತನಗೆ ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವನ ಸಂಪತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಆಸೆಯಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ. ಆತನನ್ನು ಕೇಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಿತ್ತು. ಇಂಥಾ ಹೀನಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ತಾನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕೈಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ತನ್ನನ್ನು ಯಾರು ನಂಬುವವರು? ಇಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ರುಜುವಾತುಗಳ ಮುಂದೆ ತಾನು ಹೇಗೆಂದು ಈ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಬಹುದು? ಹಾಗೆ ಅಲ್ಲಗಳೆದು ಒಂದು ವೇಳೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ಪಾರಾದರೂ ಜನರು ಏನೆಂದಾರು? ರುಕ್ಕು ಬಳಿಕ ತನ್ನೊಡನೆ ಇರಬಹುದೆ? ಈ ಮುಂಡಪ್ಪ, ಈ ಮುತ್ತ ತನ್ನನ್ನು ಕೋಪದಿಂದ ಕೊಲ್ಲದಿರಬಹುದೆ? ತನ್ನನ್ನು ಊರಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಮತ್ತೆ ನಂಬಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ತನಗೆ ಕೆಲಸವೂ ಮತ್ತೆ ಸಿಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ತಾನು ಮತ್ತೆ ದಿನ ದಿನವೂ ನಿಂದೆ ಅಪಮಾನಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸ ಬೇಕಾದೀತು. ಏನೇ ಇರಲಿ, ತನಗೆ ಅಂತ್ಯ ಬಂದಿದೆ. ಅದನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಈ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಇಂಥ ಯೋಚನೆಗಳು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಉಡುಪಿಯಲ್ಲಿ ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಆ ಹೆಂಗಸು ಹೇಳಿದ ಮಾತೂ ಅವನಿಗೆ ನೆನಪಾ

ಗುವುದು. ಇನ್ನು ಒಂದೋ ಎರಡೋ ದಿನಗಳೊಳಗೆ ತನ್ನ ಚಿಂತೆ ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದೆಂದಿದ್ದಳು. ಆದರೆ, ಈತನಕ ಪರಿಹಾರವ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಪರಿಹಾರದ ಬದಲು ಆ ಚಿಂತೆಯು ಇನ್ನೂ ಆಳವಾಗುವ ಸಂಭವವೇ ಹೆಚ್ಚು. ಅವಳು ತನ್ನನ್ನು ಹಾಗೆ ವಂಚನೆಯಿಂದ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕರೆದು ತಂದುದಕ್ಕಾಗಿ ತಾನೇನಾದರೂ ಮತ್ತೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡದಂತೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿರಲೂಬಹುದು. ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನೊಡನೆ ರಮಿಸಬೇಕೆಂದಿತ್ತು ಬಹುಶಃ. ತನ್ನೊಡನೆ ಹಣವಿದ್ದರೆ ಕಸಿದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ಆಶಿಸಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ತನ್ನೊಡನೆ ಹಣವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದೊಡನೆ ಅವಳು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬದಲಿಸಿ ತನಗೆ ಏನೇನೋ ಹೇಳಿರಬೇಕು. ಅವಳಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ತನ್ನ ಚಿಂತೆಯೇನೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವಳು ಅವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ತನಗೆ ಹೇಳಬಹುದಿತ್ತು. ತಾನು ಅದರಿಂದ ವಿಮೋಚನೆಯಾಗುವ ದಾರಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಅವಳು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಶಾಂತಿಗಾಗಿ ಏನೋ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಜೋಡಿಸಿ ಹೇಳಿರಬಹುದು.

ಆದರೆ ಅವಳು ಹೇಳಿದುದು ಸತ್ಯವಾದರೆ? ಸತ್ಯವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ತುಣುಕು ಆಶಾವಾವವು ಅವನನ್ನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ.

ನಾರಾಯಣನ ಮುಂದೆ ಅಂದಿನ ದುರಂತದ ದೃಶ್ಯ ಬಂತು.

ಅವನು ಅಂದು ಸಂಜೆ ಬಸ್ ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲಿ ಪ್ಯಾಸೆಂಜರರನ್ನು ಇಳಿಸಿದ್ದ. ಕಂಡಕ್ಕರ ಮೋನಪ್ಪನೂ ಅಲ್ಲಿ ಇಳಿದು ತಾನು ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬರುತ್ತೇನೆಂದ. ನಾರಾಯಣ ಅಂದು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಎಣ್ಣೆ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ರಾತ್ರಿ ರುಕ್ಕುವನ್ನೂ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಸಿನೀಮಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂದಿದ್ದ. ಹಾಗೆಯೇ ಬಸ್ಸನ್ನು ವೇಗವಾಗಿ ಕೊಂಡು ಹೋದ. ಆಗ ಮಳೆಯೂ ಹನಿಹನಿಯಾಗಿ ಒರತೊಡಗಿತ್ತು. ಎದುರಿನ ಗಾಜಿನಲ್ಲಿಲ್ಲ ನೀರ ಹನಿಗಳು ಬಿದ್ದವು. ಖಾಲಿ ಬಸ್ಸಾದುದರಿಂದಲೂ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಜನರು ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದಲೂ ಅವನಿಗೆ ವೇಗವ ಮಿತಿಯೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ತನ್ಮಧ್ಯೆ

ಒಂದು ಬೀಡಿಯನ್ನು ಸೇದ ಬೇಕೆಂದಾಯಿತವನಿಗೆ. ಜೇಬಿನಿಂದ ಬೀಡಿಯುಕಟ್ಟನ್ನು ತೆಗೆದು ಅದರಿಂದ ಒಂದು ಬೀಡಿಯನ್ನು ಎಳೆದು ತೆಗೆದು ಅದನ್ನು ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡ. ಬೆಂಕಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಆಗ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಹುಡುಕ ತೊಡಗಿದ. ಕೊನೆಗೆ ಅದು ಇಜಾರಿನ ಜೇಬಿನೊಳಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದರಿಂದ ಒಂದು ಕಡ್ಡಿ ತೆಗೆದು ಗೀರಿದ. ರಸ್ತೆಯು ನೇರವಾದ್ದರಿಂದ ಚುಕ್ಕಾಣಿಯ ಕೈ ಬಿಟ್ಟು. ಗ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ನೀರಹನಿಗಳು ಕುಳಿತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ರಸ್ತೆ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊದಲು ತೆಗೆದ ಕಡ್ಡಿ ತುಂಡಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಮತ್ತೊಂದು ಕಡ್ಡಿಯ ತುದಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಉರಿದು ನಂದಿ ಹೋಯಿತು. ಅವನು ಬೆಂಕಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಬದಿಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಕ್ಕಿ ಮೂರನೆಯ ಕಡ್ಡಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಗೀರಿದ. ಅದು ಉರಿದಾಗ ಮುಖವನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿ ತುಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬೀಡಿಯ ತುದಿಯನ್ನು ಅದರ ಬಳಿಗೆ ತಂದ. ಅವನು ತಲೆಯನ್ನು ಫಕ್ಕನೆ ಮೇಲಕ್ಕೇತ್ತಿದ್ದ. ಬಸ್ಸಿನ ಚಕ್ರಯಾವುದೋ ಘನ ವಸ್ತುವಿನ ಮೇಲೆ ಸರಿದಂತಾಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಆಗ ಎದುರಿನ ರಸ್ತೆ ಬಹಳ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಕೂಡಲೇ ಬಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬದಿಗೆ ಒಂದು ರಸ್ತೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ. ಅಲ್ಲಿ ಅವನ ಮಾವ ಬಿದ್ದಿದ್ದ. ರಕ್ತ ಮೇಲೆ ಹಾರುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ರಸ್ತೆಯ ಆಚಿನಲ್ಲಿ ಕವಲೊಡೆದ ಅಡ್ಡ ರಸ್ತೆಯಿಂದ ಮೋಟರಿನ ಶಬ್ದ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ನಾರಾಯಣ ಬೇಗನೆ ತನ್ನ ಬಸ್ಸನ್ನು ಪುನಃ ಓಡಿಸಿದ.

ಈ ವೃತ್ತವನ್ನು ನೆನೆದಾಗ ತಾನು ತಪ್ಪಿತಸ್ಥನಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳ ಬಹುದು ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ತನ್ನ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎದುರಿನ ಗಾಜನ್ನು ಉಜ್ಜುವ ಉಪಕರಣವಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ನೆನಪಾದಾಗ ಅದೊಂದು ಕಾರಣವನ್ನು ತಾನು ಹೇಳ ಬಹುದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದ. ಆದರೆ ಅದು ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಬೇರೆಯಾರು ಸಾಕ್ಷಿ ಹೇಳಬಹುದು ? ಅದು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಜೋಡಿಸುವ ಕೆಲಸ ತನ್ನದೇ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲವೆ ? ಹಾಗೆಂದು ಯಾರು ತನ್ನನ್ನು ಕೇಳದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ತಾನು ಈ ಕಾರಣವನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ, ಇದನ್ನು

ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ನಗದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ರಸ್ತೆ ಕಾಣದೆ ಇರುವಾಗ ತಾನು ಬಸ್ಸನ್ನು ಮತ್ತೂ ಏಕೆ ಓಡಿಸಿದನೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಬರುವುದು. ಈ ಅಪಘಾತಕ್ಕೆ ತಾನು ಬೀದಿ ಹಚ್ಚಿಸಿದುದೇ ಕಾರಣವಾಗಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಅದು ತನ್ನದೇ ಅಜಾಗ್ರತೆ. ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಪರವಾಗಿ ವಕೀಲರು ವಾದಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಾನು ತನ್ನ ಮಾನ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಬಹುಶಃ ಅಡ್ಡದ ರಸ್ತೆಯಿಂದ ಫಕ್ಕನೆ ಬಂದಿರಬಹುದು. ಇಲ್ಲವೇ ಅವನು ಬದಿಯಿಂದ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ತನ್ನ ಮೋಟರಿನ ಚಕ್ರ ತಾಗಿ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿರಲೂ ಸಾಕು. ಮತ್ತೆ ಈ ಅಪಘಾತವನ್ನು ಯಾರದ ನೋಡಲಿಲ್ಲ ವೆಂಬುದು ನಿಜವಾದರೂ, ಈ ತಕ್ಷೀರಿನ ಸಮಯ ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷ್ಯಗಳು ಮುಂದೆ ಬರಲೂ ಬಹುದು. ಅಲ್ಲದೆ ಅದರ ಮರುದಿನ ತನ್ನ ಬಸ್ಸನ್ನು ತನಿಖೆ ಮಾಡಿದ ಪೊಲೀಸಿನವನಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ರಕ್ತದ ಕಲೆಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅದೂ ತನಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಒಂದು ಪುರಾವೆ ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ನೆನೆದ.

ರುಕ್ಕು ಆಗ ಕೆಲಸವನ್ನೆಲ್ಲ ತೀರಿಸಿ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮಲಗಿಸಿ ನಾರಾಯಣನಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ಅಲ್ಲಿ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬದಲಿಸಿ, ಕೂದಲುಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿ ಅವನ ಬದಿಗೆ ಬಂದು ದೀಪವನ್ನಾರಿಸಿ ಮಲಗಿದಳು. ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿದೆಯೆಂದು ಅವಳು ಭಾವಿಸಿದ್ದಳು.

ಅವನು ತುಟಿ ಬಿಚ್ಚಲಿಲ್ಲ.

ಅವಳು ತನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಹತ್ತು ವರ್ಷ ಕಳೆಯಿತು. ಅವಳ ಸಂಸರ್ಗದಲ್ಲಿ ತಾನು ಎಂಥ ಚಿಂತೆಯನ್ನೂ ಈವರೆಗೆ ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಈಗ ತಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಜೀವನ ಕವಲೊಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ತಾವು ಒಂದೇ ಮಾಡಿನ ಕೆಳಗೆ, ಒಂದೇ ಚಾವೆಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬಹುಶಃ ಮಲಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಮರುದಿನದಿಂದಲೋ ಮತ್ತೆರಡು ದಿನಗಳ ಬಳಿಕವೋ ತನ್ನನ್ನು ಅವಳು ಮಹಾ ವಂಚಕನೆಂದು ಕರೆಯಲಿದ್ದಾಳೆ. ತನ್ನನ್ನು ಅಧಮ, ಕೊಲೆಗಾರ ಎಂಬಿತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಮೂದ

ಲಿಸಲಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಮಕ್ಕಳು, ಅವಳ ಅಣ್ಣಂದಿರು ಎಲ್ಲ ತನ್ನ ವೈರಿಗಳಾಗಲಿದ್ದಾರೆ. ಆಮೇಲೆ ಯಾರಾವರೂ ತನ್ನ ಹೆಸರನ್ನೆತ್ತಿದರೆ ಅವರು ಕೋಪದಲ್ಲಿ ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯಬಹುದು.

ನಾರಾಯಣನ ಜ್ಞಾಪಕ ಇನ್ನೂ ಹಿಂದಕ್ಕೋಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಮುಂಡಪ್ಪನೊಡನೆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಕಾಹಿಲೆ ಬಿದ್ದವನನ್ನು ಮುಂಡಪ್ಪ ಮಂಗಳೂರಿನ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಆರೈಕೆ ಮಾಡಿಸಿದ್ದ. ಆಗ ನಾರಾಯಣ ರುಕ್ಕುವನ್ನು ಮೊದಲಬಾರಿ ಕಂಡು. ಆಗ ಅವಳು ಚಿಕ್ಕವಳು. ಸಾಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನಿಗೆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಔಷಧಿಗಳನ್ನೂ ಅನಳೇ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಚಲುವಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವಳ ಸೌಜನ್ಯತೆಯು ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೋಲಿಸಿತ್ತು. ಆಗ ತಾನು ಅವಳನ್ನು ಎಂದಾದರೂ ಮದುವೆಯಾದೇನೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ; ಅವನು ತೀರ ಹಳ್ಳಿಯವ. ಅವಳು ಪಟ್ಟಣದವಳು. ಅವನು ಅಕ್ಷರಹೀನ. ಅವಳು ಬರಹ ಕಲಿತವಳು. ಅವಳ ನಡೆನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಅವನಿಗೆ ಅವಳು ತನಗಿಂತ ಎಷ್ಟೋ ಉತ್ಕೃಷ್ಟಳೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ.

ಮತ್ತೆ ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಹಲವು ಸಲ ಬಂದಿದ್ದ. ಆಗ ಅವಳು ದೊಡ್ಡವಳಾಗಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಕೃತ್ರಿಮವಾದ ಲಜ್ಜೆಯನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಅವನೊಡನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳೇ ಅವನನ್ನು ಉಪಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಗ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಅವನಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ಅವನೇ ಅವಳೊಡನೆ ಮಾತಾಡಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ಅದೂ ಮುಂಡಪ್ಪನಾಗಲಿ, ಮುತ್ತನಾಗಲಿ, ಅವಳ ತಂದೆ ದೂಮನಾಗಲಿ ಇರುವಾಗ ಅವಳನ್ನು ನಾರಾಯಣ ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ನೋಡುತ್ತಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಮುಂಡಪ್ಪ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನೆತ್ತಿದ್ದುದು ಮತ್ತೂ ಕೆಲವು ಸಮಯದ ನಂತರ. ಆಗ ನಾರಾಯಣ ಬಸ್ಸಿನ ಡ್ರೈವರನಾಗಿ ಸೇರಿದ್ದ. ಅದೂ ಮುಂಡಪ್ಪ ಬಹಳ ಅನೌಪಚಾರಿಕವಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಲು ಹೇಳಿದ್ದ. ಮೊದಲು

ನಾರಾಯಣ ಅವನೆಂದುದನ್ನು ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಅವನದು ಏನೋ ತಮಾಷೆಯಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿದ್ದ. ಆದರೆ ಒಂದು ದಿನ ಮುಂಡಪ್ಪ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ದೂಮನೊಡನೆ ಹೇಳಿಯೇಬಿಟ್ಟ. ದೂಮ ಮದುವೆಯ ದಿನವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಯೂ ಆಯಿತು. ಅಲ್ಲದೆ ನಾರಾಯಣ ಮತ್ತು ರುಕ್ಕುವಿಗೆ ಮತ್ತೆ ವಾಸಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅವರು ಈಗ ಇದ್ದ ಮನೆಯನ್ನೂ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಟ್ಟ.

ನಾರಾಯಣ ತನ್ನ ಹಿರಿಯರೊಡನೆ ಈ ವಿಚಾರ ತಿಳಿಸಿದಾಗ ಅವರಿಂದ ನಾನಾ ನಮೂನೆಯ ಅಡ್ಡಿ-ಆಕ್ಷೇಪಗಳು ಬಂದುವು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಅವನು ಮೋಟರಿನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ತಂದೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಬೇಸಾಯಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಬೇಕೆಂದ. ತಾಯಿ ತನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಮಗಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದಳು. ಅವನ ಅಣ್ಣ ಪೇಟೆಯ ಕುಡುಗಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬಾರದೆಂದ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾರಾಯಣ ಆಸಲ ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಹೇಳದೆ ಯೇ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬೀಳಬೇಕಾಯಿತು. ಮತ್ತೆ ಜರಗಿದ ಮದುವೆಗೆ ಕೂಡ ಅಸಮಾಧಾನದಿಂದಲೇ ಅವರು ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದು ಹೋಗಿದ್ದರು.

ಮದುವೆಯಾದ ಮರುದಿನದಿಂದಲೇ ರುಕ್ಕು ಮತ್ತು ಅವನು ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸತೊಡಗಿದ್ದರು. ರುಕ್ಕು ಅವನನ್ನು ಮತ್ತೂ ಮಮತೆಯಿಂದಲೇ ಕಂಡಿದ್ದಳು. ಅವರೊಳಗೆ 'ಏನಾದರೂ ಮನಸ್ತಾಪವಾಗುವ ಪ್ರಸಂಗಗಳೇ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಂಡ ಕಂಡ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಲಾಲಸೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುವ ತನ್ನ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ತನ್ನ ದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ದೌರ್ಬಲ್ಯವೆಂದೇ ಅವನು ನಂಬಿದ್ದ. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಅವಳು ತನಗಿಂತ ಎಷ್ಟೋ ಶ್ರೇಷ್ಠಳೆಂಬ ಭಾವನೆ ಅವನಿಗುಂಟಾಗಿತ್ತು.

ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ರುಕ್ಕುವಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ಅವಳನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿ ತನ್ನ ಕೃತ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಅವಳೊಡನೆ ಹೇಳಿ ಬಿಡುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಅವನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ. ಅವಳಿಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಈ ಕುರಿತು ಸಮಾಚಾರ ಸಿಕ್ಕಿರಲೂ ಸಾಕು. ಆದರೂ ಕೊನೆಗೆ

ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಾನು ವಂಚಿಸಿದನೆಂಬ ಭಾವನೆ ಇರಬಾರದು. ಆಗುವುದು ಆಗಿ ಹೋಗಿದೆ ಇನ್ನು ಏನನ್ನು ಹೇಳಿದರೂ, ಏನನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಅದನ್ನು ಸರಿ ಪಡಿಸಲು ಸ್ಯಾಧವಿಲ್ಲ. ಅವಳ ತಂದೆ ಸತ್ತವ ಮರಳಿ ಜೀವಂತನಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ಅವನು ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮುಖದತ್ತ ಕೈ ಚಾಚಿದ. ಅವಳು ಆ ಚಳಿಯಲ್ಲೂ ನೆಲದಮೇಲೆಯೇ ಮಲಗಿದ್ದುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಅವನಿಗೆ ಖೇದವಾಯಿತು. ಅವನ ಕೈ ಅವಳ ಎದೆಗೆ ತಾಗಿತು. ಅವಳಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು.

“ನಾನು ” ಎಂದು ಅವನು ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದ.

ಕೂಡಲೇ ಅವಳು ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೊರಳಿ ಅವನನ್ನು ಬಿಗಿದಪ್ಪಿ ಕೊಂಡಳು. ಅವನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಅವಳ ತುಟಿಗಳು ಸರಿದುವು. ಅವನೂ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡ. ಆದರೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕುಗ್ಗಿಹೋಗಿತ್ತು. ಅವೇಶಗಳು ಚೇತನರಹಿತವಾಗಿದ್ದುವು. ಮರಣದ ನೆರಳು ಆಗಲೇ ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು.

“ನಿನ್ನೆ ಎಚ್ಚರವಿದೆಯೆ ?” ಎಂದು ಅವನು ಮರಳಿ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದ.

“ಹೂಂ ” ಎಂದು ಅವನ ಕಿವಿಯನ್ನು ಮೃದುವಾಗಿ ಅವಳು ಕಚ್ಚಿದಳು.

“ಇಗೋ ನಾನು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳು. ಮತ್ತೆ ಉಳಿದದ್ದೆಲ್ಲ ” ಎಂದನವ.

“ಏನು ?” ಎಂದು ಆಕೆ ಕೂತೂಹಲದಿಂದ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು.

“ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪನನ್ನು ನಾನು ಕೊಂದವ ” ಎಂದನವ.

“ಹುಚ್ಚುಚ್ಚಾಗಿ ಮಾತಾಡಬೇಡಿ ನಿನ್ನೆ ಯ ಅಮಲಿನಲ್ಲಿ ” ಎಂದಳವಳು.

“ಇಲ್ಲ. ನನ್ನೆ ನಿನ್ನೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಮಲಗಿದ ಬಳಿಕ ನಾನು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಲ್ಲ. ಆದ್ರೆ ನಿನ್ನೆ ನಾನಿದನ್ನು ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ ನೀನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ, ನಾನು ಜೈಲಿಗೆ ಹೋದಬಳಿಕವೋ, ನನಗೆ ಘಾತಿಯಾದ ಬಳಿಕವೋ ನೀನು ಸಿಟ್ಟು ಮಾಡುವಿ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಇದ್ದುಬಿಡ್ತೇನೆ.

ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿಬಿಡ್ತೇನೆ. ನನ್ನೇ ನೀನೇನೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡ್ಬೇಕಾದ್ದು ಇಲ್ಲ. ನೀನು ಮತ್ತೆ ಸಂಶಯ ಪಡ್ಬಾರದು. ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ನಾಳೆಯೇ ಪೋಲೀಸಿನವರು ಬರ್ತಾರೋ ಅಲ್ಲ ನಾಳೆ ಬರ್ತಾರೋ ತಿಳಿಯದು. ಆದ್ರೆ ಅವು ಬರೋದು ಖಂಡಿತ.”

ರುಕ್ಕು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಅವನ ಎದೆಯಮೇಲೆ ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದಳು.

“ನಾ ಮೊನ್ನೆ ಬಸ್ ಬಿಡ್ತಾ ಗ್ಯಾರೇಜಿಗೆ ಬರ್ತಿದ್ದೆ. ಆಗ ಮಳೆ ಬಂತು. ಒಂದು ಬೀಡಿ ಹಚ್ಚಿಸಿದೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಸ್ಸಿನ ಅಡಿಗೆ ಏನೋ ಬಿದ್ದ ಶಬ್ದವಾಯ್ತು. ನಾನೋಡ್ತೇನೆ, ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಬಿಬ್ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ! ನಾ ಹೆದ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಸವ್ವೆ ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟೆ. ನಾನೇನಾದ್ರೂ ಬೇಕೆಂದೇ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಾ ಅವ್ರನ್ನು ಆತನ್ಹ ಆ ರಸ್ತೇಲಿ ನೋಡಿದ್ದು ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೋ ಅಡ್ಡರಸ್ತೆಯಿಂದ ಅವು ಫಕ್ಕನೆ ಬಂದಿರ್ಬಹುದು. ಆದ್ರೆ ನನ್ನ ಚಕ್ರದ ಸದ್ದುಗುವಾಗ್ಲೇ ಗೊತ್ತು. ಆದ್ರೂ ನಾ ನಿನ್ನೊಡ್ಡೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದವ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆದಿನ ಬರುವಾಗ ಓ ಅಲ್ಲಿ ಗದ್ದೆಗೆ ಬಿದ್ದು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಬರಿಕ್ಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಗೆ ಯಾರೋ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವವು ನನ್ನನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿದ್ದು.”

“ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಇದು ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು ?”

“ಅದನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಲಾರೆ. ಅವಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತೋ ಇಲ್ಲೋ ಎಂಬುದೂ ನನ್ನೆ ತಿಳಿಯೋದಿಲ್ಲ. ಆದ್ರೆ ನಿನ್ನಪ್ಪ ಒಂದು ದಾಕ್ಲೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರಲ್ಲ ? ಅದ್ರ ಪ್ರಯೋಜ್ಜು ನಿನ್ನೆ ಅಂದ್ರೆ ನನ್ನೆ ಹೆಚ್ಚು. ಆದ್ರಿಂದ ಏನಾದ್ರೂ ಇದನ್ನು ನಾನೇ ಮಾಡಿದ್ದೆಂದು ಪೋಲೀಸಿನೋರು ನಂಬದೆ ಇಲ್ಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣಂದಿರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೂ ಸಾಕು.”

“ಆದ್ರೆ ನೀವು ಮಾಡಿದ್ದು ಹಾದೇ ?”

“ನನ್ನೆ ಹೇಳೋಕೆ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ನಾ ಅಂದಿನಲ್ಲ, ನಾ ಅವ್ರನ್ನು ರಸ್ತೇಲಿ ಕೊನೇ ತನ್ಹವೂ ನೋಡೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ನಾ ನೋಡಿ ಅವ್ರನ್ನು ಬಸ್ಸಿನಡಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ರೆ ನಾ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ನನ್ನೇನು ಹೆದ್ರಿಕೆ ? ನಾಮಾಡಿದ

ತಪ್ಪಿಗೆ ನನ್ನೆ ಶಿಕ್ಷೆ ನೋರೆಯಲೇ ಬೇಕು. ಅವ್ರಿಗೆ ಗಾಯವಾದ್ದು ನನ್ನ ಬಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ ಎಂದು ನನ್ನೆ ತೋರ್ದದೆ. ಮುಂದಿನ ಒಂದು ಚಕ್ರ ಅವ್ರ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿರಬೇಕು. ಬಸ್ ಆಗ 'ಗಡಕ್' ಎಂದು ಅಲ್ಲಾಡಿತು. ಆದ್ರೆ ಅವ್ರಿಗೆ ಅದು ತಾಗುವಾಗ ನನ್ನೆ ಹೀಗೆ ಗೊತ್ತಾಗ್ತಿಲ್ಲವೋ ನಾ ಹೇಳಲಾರೆ."

"ನನಗೊಂದೂ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ರುಕ್ಕು ಅಳತೊಡಗಿದಳು. "ಆಚೆ ಕಡೆಯಿಂದ ತಂದೆಯೂ ತೀರಿಕೊಂಡರು, ಈಚೆ ಕಡೆಯಿಂದ ನೀವೂ ನನ್ನ ಕೈ ಬಿಟ್ಟರೆ ನನಗೆ ಮತ್ತೆ ದೇವರೇಗತಿ."

"ಎನ್ನಾಡೋದು? ಇದ್ದಿಂದ ಪಾರಾಗಬೇಕಾದ್ರೆ ಒಳ್ಳೇ ಹಣಾ ಬೇಕು."

"ಆದ್ರೆ ನಿಮ್ಮಿಂದ ಅದು ಆದುದಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ನೀವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಈ ಒಳಗೇ ಎಲ್ಲಾ ಸುದ್ದಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಿಮ್ಮಿಂದ ಯಾರನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಖಂಡಿತ."

"ನಿನ್ನೆ ಅಷ್ಟು ನನ್ನೆಲೆ ಧೈರ್ಯ ಇದೆಯೇ?"

"ಖಂಡಿತ."

"ಒಂದ್ವೇಳೆ ನಾನೇ ಬೇಕೆಂಪೇ ಕೊಂದೆ ಎಂದು ಸಿದ್ಧವಾದ್ರೆ?"

"ಅದು ಸುಳ್ಳೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ."

"ಹುಂ. ನನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಉಡ್ಡಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದೆಲ್ಲ ನೆನೆದು ಜೀವ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ ಎಂದನ್ನಿತ್ತು. ಆದ್ರೆ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಒಬ್ಬ ಹೆಂಗ್ಸು ನಿನ್ನ ಹಾಗೇ ಹೇಳಿದ್ದು. ಹಾಗೆ ನಾನು ಬದುಕಿ ಹಿಂದೆ ಬಂದೆ."

"ನೀವು ಇಂಥ ಹೇಡಿ ಎಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ."

"ಹೇಡಿ? ಯಾರು ನಾನೆ? ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ. ಈ ನಾಲ್ಕುದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಪೋಲೀಸಿನವರನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೆ. ಅವ್ರಿಗೆ ಹೆದರದೆ ಬಂದೆ ಗೊತ್ತುಂಟೆ ನಿನ್ನೆ?"

"ಆಯ್ತು ಚಿಂತಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ನಾಳೆ ನೋಡೋಣ" ಎನ್ನುತ್ತ ರುಕ್ಕು ಅವನ ತುಟಿಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ತುಟಿಗಳನ್ನು ಒತ್ತಿದಳು.

ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಅವಳ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಗುರವಾಯಿತು. ಅವಳ ಎದೆಗೆ ತನ್ನ ಎದೆಯನ್ನೊತ್ತಿ ಅವನು ನಸುನಕ್ಕ.

೧೪

ನಾರಾಯಣ ಮರು ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದವ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೋ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಉಡುಪಿಯ ಹೆಂಗಸಿಗಾದರೂ ಮಂತ್ರ ಶಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ತಾನು ಅವಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಬಹುಶಃ ಅವಳು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿಬಿಡಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ರುಕ್ಕು ಏಕೆ ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿದಳು? ಅವಳಿಗೆ ತಾನು ಅವಳ ತಂದೆಯನ್ನು ಕೊಂದವನೆಂದು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಏಕೆ ಜಿಗುಪ್ಸೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ? ಅವಳು ತನ್ನಮೇಲೆ ಏಕೆ ಕೋಪಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ? ತಾನು ಬಹುಶಃ ನಿರಪರಾಧಿಯಾಗಿರಲೂ ಬಹುದು. ಹಿಂದಿನ ದಿನ ತನಗೆ ಭಾವಂದಿರು ಮಾತಾಡುವಾಗ ಮೂರ್ಛಹೋದುದು ಕೇವಲ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವರು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಂಶಯಗೊಳ್ಳದೆ ಇದ್ದಾರೆ? ಮುತ್ತನಿಗೆ ತನ್ನೊಡನೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವಿಲ್ಲ, ಆಗಾಗ ಯಾರಿಂದಲಾದರೂ ಸಾಲ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಿರಲೂಬಹುದು. ಮುಂಡಪ್ಪ ಬಹುಶಃ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಫಕ್ಕನೆ ಅನುಮಾನ ಪಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಾನು ಮರಣ ಶಾಸನದ ಕುರಿತು ಅವರು ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮೂರ್ಛ ಹೋದುದರಿಂದ ಅವನ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯು ಕೆರಳಿರಬಹುದು. ಅವನಿಗೂ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಂದೇಹವಾಗಿರಬಹುದು. ಅಲ್ಲದೆ, ಮುತ್ತನನ್ನು ಪೋಲೀಸರು ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ ಅವನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವರೊಡನೆ ಹೇಳಿರಬಹುದು. ಅವರು ಈಗ ತನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಸಮಯ ಸಾಧಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ತಾನು ಇನ್ನೇನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ತನ್ನ ಚಲನ ವಲನಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ತಾನು ಇಂಥ ಕುತೂಹಲಮಯವಾದ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಕಳೆಯಬಲ್ಲೆ? ಅದಿದ್ದಾಗಲಿ. ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತನಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಒದಗಬಹುದು.

ಆದರೆ ಸಹಾಯ? ಎನ್ನುತ್ತ ನಾರಾಯಣ ನಕ್ಕ. ತಾನು

ಎಷ್ಟೋ ಜನರಿಗೆ ಹಿಂದೆ ಉಪಕಾರಮಾಡಿರಬಹುದು. ಎಷ್ಟೋ ಜನರನ್ನು ಟೀಕೆಟಿಲ್ಲದೆಯೇ, ಅಗತ್ಯವಾದರೆ ಅವರ ಟೀಕೆಟಿನ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟೇ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೊಂಡುಹೋಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ನೆನೆಯುವವರು ಯಾರಿದ್ದಾರೆ? ಅವರು ತಾನು ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರಗಳನ್ನು ಒಂದು ಕಾಫಿ ಕೊಟ್ಟೋ ನಾಲ್ಕಾಣೆ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನತ್ತೋ ಮರೆತಿರಬಹುದು.

ಮತ್ತೆ ಒಡೆಯರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಈ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ತಾನೆಷ್ಟು ಸೇವೆಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದೇನೆ! ತನ್ನಿಂದ ದುಡಿಸಿ ಅವರು ವರ್ಷ ಒಂದಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆಯೆಂದರೆ ಒಂದೆರಡು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟನ್ನಾದರೂ ಲಾಭ ಪಡೆದಿರಬಹುದು. ಅವರಿಗಾಗಿ ಎಂಥೆಂಥ ಅಪಾಯಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿದ್ದೇನೆ! ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಅವರು ಕೊಡುವ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಯ ಸಂಬಳ ಸಾಕೆ?

ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೊದಲು ಇವರೊಡನೆ ತನ್ನ ಅಪರಾಧದ ವಿಷಯ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ತನಗೆ ಮನಸ್ಸಿದೆಯೇ? ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ತನ್ನನ್ನೇ ಕೇಳಿಕೊಂಡ.

“ಛಿ! ನಾನು ಯಾವ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅವರೊಡನೆ ನನ್ನ ಬಂದೊದಗಿದ ಅಪತ್ತನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆ? ಇದೇನಾದರೂ ಕ್ಯಾಲಿಯಲ್ಲ. ಇಲ್ಲೇ ಹಣದ ವಿಚಾರವಲ್ಲ. ಕೆಲ್ವದ ಸಂಬಂಧವಾದ ಸಂಗತಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಇದು ಕೊಲೆಯ ಅಪರಾಧ!”

ಹೀಗೆ ತನ್ನೊಳಗೆ ಹಲುಬುತ್ತ ಅವನು ಅಂಗಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡ. ರುಕ್ಕು ಆಗ ಕಾಫಿತಂದುಕೊಟ್ಟಳು. ಪುಟ್ಟುವಾ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಳು.

ಅವನು ಪುಟ್ಟುವನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಅವಳನ್ನು ಭಾವಗರ್ಭಿತವಾಗಿ ನೋಡಿದ. ಅವಳು ರುಕ್ಕುವಿನ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳದೇ ಮಂದಸ್ಥಿತ ಮುಖ. ಅವಳದೇ ಕೆಂಪು ತುಟಿಗಳು. ಅವಳದೇ ಗುಂಗುರು ಕೂದಲುಗಳು. ಅವಳದೇ ನೀಳವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳು. ದೊಡ್ಡ ವಳಾಗುವಾಗ ಯಾರು ತಾಯಿ, ಯಾರು ಮಗಳೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ನಾರಾಯಣ ಎಂದಿನಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ಎರಡು ಗುಟುಕು

ಕಾಫಿ ಕುಡಿಸಿ ಅವಳನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದ. ಆದರೆ ಅವಳು ಅವನ ಕೈಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಅವನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು.

ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದ್ದ ನೀರನ್ನು ರುಕ್ಕುವಿಗೆ ಕಾಣದಂತೆ ಒರಸಿ ಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟ.

“ನಿಮಗೆ ರಜೆಯಲ್ಲವೆ ? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೀರಿ ?” ಎಂದು ರುಕ್ಕು ಕೇಳಿದಳು.

“ಈಗ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಬೀಡಿ ಮುಗಿದಿದೆ” ಎಂದು ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡುತ್ತ ಅಂಗಳಕ್ಕಿಳಿದು ಹೋದ.

ಒಮ್ಮೆ ಅವನಿಗೆ ಉಡುಪಿಗೆ ಹೋಗೋಣವೆಂದು ತೋರಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮನು ತಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಬಹುದು, ಅವಳು ತನ್ನನ್ನು ಪೋಲೀಸರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕದಂತೆ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಕಾಪಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವಳು ಈಗ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿದ್ದರೆ, ಏನು ಮಾಡಬಹುದು ? ಅವಳ ಗಂಡನೂ ಈಗ ಇರಬಹುದು. ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಸಬಹುದು.

ಕೊನೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ಆದದ್ದಾಗಲೀ ಎಂದು ತೋರಿತು.

ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಬೀಡಿಯ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪತ್ರಿಕೆಯಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ತೆರೆದು ತನ್ನ ಸುದ್ದಿಯೇನಾದರೂ ಬಂದಿದೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡಿದ. ಅಂದು ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಸುದ್ದಿ ಅಚ್ಚಾಗಿತ್ತು.

ಮಂಗಳೂರು, ಜೂನ್ ೨೨: ಮೊನ್ನೆ ಮೋಟರ್ ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ಮೃತಪಟ್ಟ ದೂಮನೆಂಬವನ ಮರಣದ ಕುರಿತಾಗಿ ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಹೊಸ ಸಂಗತಿಗಳು ಸಿಕ್ಕಿವೆಯೆಂದು ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ.

ದೂಮನು ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಅಪಘಾತಕ್ಕೀಡಾದುದಲ್ಲ,

ಅವನ ಕೊಲೆಯ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ಆಸಕ್ತ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕೈವಾಡ ವಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

ದೂಮನು ತನ್ನ ಮರಣದ ಮುಂಚಿನ ದಿನ ಒಂದು ಮರಣ ಶಾಸನವನ್ನು ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದನೆಂದೂ, ಅದಕ್ಕೂ ಅವನ ಮರಣಕ್ಕೂ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧವಿರಬಹುದೆಂದೂ ಊಹಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನು ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಕೊಲೆಯ ವಿವರಗಳೆಲ್ಲ ಬಯಲಾಗಬಹುದೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಪೊಲೀಸರ ತನಿಖೆ ಇನ್ನೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಇದನ್ನೋದಿ ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ಉದ್ವೇಗ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಇನ್ನು ಪೊಲೀಸಿನವರು ತನ್ನನ್ನು ಯಾವ ಘಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕೈದು ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಅವನ ದೇಹವಿಡೀ ಕಂಪಿಸಿತು.

ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದಿದ್ದು ನೇರವಾಗಿ ಪೊಲೀಸ್‌ ಠಾಣೆಗೆ ನಡೆದ. ಇನ್ನೇನು, ನಡೆದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿಬಿಡುವುದು. ಆವರು ತನ್ನ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ನಂಬಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೂಡಲೇ ಖಚ್ಚಿ ಹೂಡದೆ ಅವರು ಬಿಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಾನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಾದರೂ ಏನು ಮಾಡಬಹುದು? ಆಗ ಅವರಿಗೆ ತಾನೇ ಅಪರಾಧಿ ಎಂಬುದು ಸಿದ್ಧವಾಗಬಹುದು. ತಲೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತಾನು ಏನನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ? ಹೇಗೆ ಜೀವಿಸಬಲ್ಲೆ? ಕಂಡ ಕಂಡ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರನ್ನೂ ಸಂಶಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿ ತಾನು ಎಷ್ಟು ದಿನ ಜೀವಿಸಬಲ್ಲೆ? ಹಾಗೆ ಬದುಕಿಯಾದರೂ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ತಾನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡು ದನ್ನು ಹೇಗೆ ಮರೆಯಬಹುದು ತಾನು ಮಾಡಿದ ಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ತಾನು ಉತ್ತರಿಸಲೇಬೇಕು. ಅದರ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಪಡೆಯಲೇ ಬೇಕು. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕದಡಿಸಿಕೊಂಡು ಇರಲು ತನ್ನಿಂದ ಇನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ, ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಪೊಲೀಸು ಠಾಣೆಯ ಕೆಂಪು ಗೋಡೆಗಳು ಅವನಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿದವು.

ಅವನು ಬಸ್ಸಿನ ಕಂಠಕ್ಕರನಾಗಿದ್ದಾಗ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಬಾರಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಏನೂ ಭಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂದು ಆ ಕೆಂಪು ಗೋಡೆಗಳನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಭೀಕರವಾದ ಹೆದರಿಕೆ ಜಗ್ಗಿ ಹಿಡಿಯಿತು. ಎಂಥೆಂಥ ಕೊಲೆಪಾತಕಿಗಳನ್ನು ಹೆದ ಮಾಡಿದ ಕಚೇರಿ ಅದು. ಇನ್ನು ತನ್ನನ್ನೇ ನಾದರೂ ಅದು ಬಿಟ್ಟೇತೇ ? ಎಂದು ಅವನು ಸೋಜಿಗಪಟ್ಟ.

ಅವನು ಅದರ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಅವನ ಬಸ್ಸಿನ ಕಂಡಕ್ಕರ ಮೋನಪ್ಪ ಶಾಣೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದ. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಇನ್ನೂ ಭಯವಾಯಿತು.

“ಏನಣ್ಣ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬರ್ಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆಯೇ ?” ಎಂದು ಅವನು ನಾರಾಯಣನೊಡನೆ ಕೇಳಿದ.

“ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ತಲೆಯಲ್ಲಾಡಿಸಿದ.

“ನನ್ನನ್ನೂ ನಿನ್ನೇ ವಿಚಾರಿಸಿದರು, ” ಮೋನಪ್ಪನೆಂದ. “ ಆ ಮುದುಕ ಸತ್ತೆಂದು ನಾನೇಕೆ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೇಳಿದ್ರೂ, ಆ ಮೇಲೆ ಮರುದಿನ ನನ್ನೆ ಅದ್ರಲ್ಲಿ ರಕ್ತದ ಕಲೆಗಳು ನೋಡಸಿಕ್ಕಿದುವೇ ಎಂದೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಲ್ಲ.”

“ಹೂಂ,” ಎಂದ ನಾರಾಯಣ.

“ಇದು ನಿಮ್ಮೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ ? ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅವು ನಮ್ಮ ಬಸ್ಸಿನಡಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತುದೆ ? ”

“ಹೌದು. ಅದ್ದೇ ಹೇಳೋಕೆ ನಾ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ”

“ಹೇಳೋಕೆ ! ” ಮೋನಪ್ಪ ಚಕಿತನಾಗಿ ಕೇಳಿದ. ನಿಮ್ಮೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಲ್ಲಾ ? ಬೇಕಾದ್ರೆ ನನ್ನ ಹಳ್ಳಿಯ ಮನೆಗೆ ಬನ್ನಿ. ಅಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ನಾ ಮಾಡ್ತೇನೆ. ಮತ್ತೆ ಏನಾಗ್ತದೆಂದು ನೋಡಬಹುದಲ್ಲ ! ”

“ ನಾ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದಿಲ್ಲ ಮೋನಪ್ಪ, ” ನಾರಾಯಣ ನಿರಾಶೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ. “ ನನ್ನೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ. ಅದವ್ದಾಗಲಿ ಎಂದು ನಾನು ಹೋಗಿದ್ದೇನೆ. ”

“ಛೇ! ಇದೆಂಥ ಮಾತು?” ಮೋನಪ್ಪ ಅವನ ಹೆಗಲಿಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ಅವನನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಎಳೆದ. “ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅವು ಪತ್ತೆ ಮಾಡ್ಲಿ. ಆ ಒಳ್ಳೆ ಏನಾದ್ರೊಂದು ಆಗ್ತದೆ. ನೀವು ಹಿಂದೆ ಬನ್ನಿ”

“ಬೇಡ ಮೋನಪ್ಪ. ನಿನಗೆ ನನ್ನಿಲೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಯಿದೆಯೆಂದು ನನ್ನೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆದ್ರೆ ನಾ ಇನ್ನು ಪೋಲೀಸ್‌ನ್ನು ತಪ್ಪಿಸ್ಸಿಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛೆ ಸೋದಿಲ್ಲ. ನನ್ನೆ ಫಾಶಿಯಾದ್ರೂ ಚಿಂತಿಲ್ಲ. ದುಡ್ಡಿಗಾಗಿ ಮಾವ ನನ್ನು ಕೊಂದು ಈಗ ಮೆರೆಯತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಜನ್ಮ ಹೇಳೋದು ಬೇಡ. ನಾನೇ ಕೊಂದವನೆಂದು ನನ್ನೆ ಈಗ ನಂಬಿಕೆಯೂ ಆಗಿದೆ.”

“ಅಂದ್ರೆ ನೀವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೊಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ?”

“ಅದನ್ನು ಈಗ ನಾನು ಹೇಳಿ ಏನು ಪ್ರಯೋಜ್ಞ? ನಾನೇ ಕೊಂದವನೆಂದು ಪೇಸರಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಬರ್ದಿದ್ದಾರೆ! ಇನ್ನೇನು ನನ್ನೆ ಹೆದ್ರಿಕೆ?” ಹೀಗೆನ್ನುತ್ತ ಮೋನಪ್ಪನ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಅವನು ಬಿಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ಪೋಲೀಸು ತಾಣೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕ.

ಅಲ್ಲಿ ಮುಂಡಪ್ಪನೂ ಮುತ್ತನೂ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದರು ವಿನಃ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಪಹರೆಯ ಪೋಲೀಸಿನವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ನಾರಾಯಣ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತು ಕೊಂಡ.

ಪೋಲೀಸಿನವರು ಒಳಗೆ ಯಾರನ್ನೋ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೊಡನೆ ಮೊದಲು ತನ್ನ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದು ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಕಾಗದದ ಕಟ್ಟುಗಳಿದ್ದುವು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಒಂದು ಹ್ಯಾಟೂ ಇತ್ತು.

ನಾರಾಯಣ ಮೊದಲು ಒಳಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಿವಿ ಗೊಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಗದರಿಸುವ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏಳುತ್ತಿದ್ದ ಭಾವನೆಗಳಿಲ್ಲ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಸರಾರಿಯಾದುವು. ಏನೋ

ತನ್ನಂತಹ ಒಬ್ಬ ಅಪರಾಧಿಯನ್ನು ಅವರು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಗ್ರಹಿಸಿದ.

“ಇಗೋ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳ್ವೇಡ,” ಒಳಗೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಗವರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. “ನನ್ನೆ ಎಲ್ಲ ತಿಳಿದಿದೆ. ಈಗ ಕಾರು ಬರ್ತದೆ ನೋಡು”

“ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಆದಿನ ಕಾರನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ವಾದಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

“ನಿನ್ನ ಮುಖದಲ್ಲೇ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತೀಯೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಹೀಗೆಯೇ ಬಿಟ್ಟಿಡ್ತೇವೆಂದು ನೀನು ಯೋಚಿಸ್ವೇಡ.”

“ನೀವು ಮತ್ತೂ ಮತ್ತೂ ಅದನ್ನೇ ಕೇಳುತ್ತೀರಲ್ಲ? ನಾನು ಆದಿನ ಕಾರನ್ನೇ ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದಿಲ್ಲ. ಆದಿನ ನಾನು ಊರಲ್ಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನೊಡನೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಸೀಡಿಸಬೇಡಿ. ಅವನೇ ಕೊಂದಿರಬೇಕು. ಅವನಿಗೇ ಅದರಿಂದ ಹಣ, ಮನೆ ಎಲ್ಲ ಸಿಗುತ್ತದೆ”

ನಾನು ಈಗ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಡ್ರೈವ್ ಮಾಡ್ತಿರ್ದೇನೆ. ಈತನಕ ಏನಾದರೂ ನನ್ನಮೇಲೆ ಕೇಸ್ ಆಗಿದೆಯೇ? ನನ್ನಮೇಲೆ ಏನಾದರೂ ಕೇಸ್ ಮಾಡಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ನೋಡಿ!”

“ಒಹ್! ಅದ್ದೆಲ್ಲಾ ನಾವು ಹೆದ್ರುವವಲ್ಲ! ನಿನ್ನೊಡನೆ ತುಂಬಾ ಹಣವಿರಬಹುದು. ನೀನು ಯಾರಿಗಾದ್ರೂ ಲಂಚ ತಿನ್ನಿಸಿ ಏನಾದ್ರೂ ಮಾಡ್ಬಹುದೆಂದು ನೆನೆಸಿದ್ದಿಯಾ? ನೋಡೋಣ ನಿನ್ನ ಕಾರು ಈಗ್ಗೆ ಬರ್ತದೆ. ಅದ್ರ ಚಕ್ರವನ್ನು ಅಳದರಾಯ್ತಲ್ಲ? ಬಸ್ಸಿನ ಚಕ್ರವಾದುವು ಕಾರಿನ ಚಕ್ರವಾದುವು ಎಂದು ನನ್ನೆ ತಿಳಿಯೋವಿಲ್ವೆ?”

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಬೇಡ ಬೇಡವೆಂದರೂ ಈ ವಾದ ಪ್ರತಿವಾದಗಳು ಒಳಗಿನಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದುವು. ಇದು ತನ್ನ ಅಪರಾಧದ ಕುರಿತೇ ವಿಚಾರಣೆಯಾಗಿರಲೂ ಬಹುದೆಂದು ತೋರಿತವನಿಗೆ. ಆದರೆ ಈ ಮಧ್ಯೆ ಕಾರಿನ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಏಕೆ ಬಂತೆಂದು ಅವನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟ.

ಒಳ್ಳೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಿಜ ಹೇಳು. ನೀನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗುವಾಗ ನೋಡಿದವರಿದ್ದಾರೆ!”

"ಯಾರು ನೋಡಿದ್ದಾರೆ ನೋಡೋಣ."

"ಯಾರೆಂದು ನಿನ್ನೆ ಹೇಳಬೇಕೆ?"

"ಹೇಳಬೇಡಿ. ನಿಮ್ಮ ಸುಳ್ಳು ಎಲ್ಲಿ ವರೆಗೆ ಇದೆಯೆಂದು ತಿಳಿದಂತಾಯಿತು."

"ನಿನ್ನೆ ಅಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದವು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ?"

"ಇಲ್ಲ"

"ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲವೆ?"

"ಹಾಗೆ ನನ್ನ ಗುರುತು ಇಡೀ ಊರಿನವರಿಗೇ ಇರಬಹುದು,"

"ಅಲ್ಲಿ, ನಿನ್ನೊಬ್ಬ ಡಾರ್ಲಿಂಗ್ ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಳಲ್ಲ?"

"ಸುಮ್ಮನೆ ಏನೇನೋ ಮಾತಾಡಬೇಡಿ."

"ಅಷ್ಟು ನೀನು ಕೋಪಗೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ನಾವು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೇಳು."

"ನನಗೆ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನೀವು ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಮಾಡಿ. ಏನಾಗುತ್ತದೆಂದು ನೋಡೋಣ."

"ನೋಡುವುದೇನು? ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ಸರಸ್ವತಿ ಎಂಬುವಳಿದ್ದಾಳಲ್ಲ? ನಿನ್ನೆ ಅವಳ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲ?"

"....."

"ಏನೋ ಈಗ ಮಾತಾಡೋದಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆಲೇ ನಿನ್ನ ನಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದುಹೋಯ್ತೆ?"

"ನೀವು ಸು.....ಮ್ಮ....."

ಹೀಗೆನ್ನವಾಗ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಒಂದು ಕಾರಿನ ಹಾರ್ನು ಕೇಳಿಸಿತು.

"ಏಕೋ ಅಳುತ್ತಿ ಮಂಗ? ಆ ಕಾರನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಟ್ಟಿದ್ದೀ? ಈಗ ನಿನ್ನ ನಾಲಿಗೆಯೇಕೆ ನಲಿಯೋದಿಲ್ಲ?"

"ನಿಮ್ಮ ಏನಾದ್ರೂ ಕೊಡ್ತೀನಿ.....ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಿ.... ನನ್ನೆ ತಿಳಿಯದೆ ಇಷ್ಟು ಮಾತಾಡಿದೆ."

"ಹೊರಗೆ ಬಾ. ಕಾರನ್ನು ನೋಡೋಣ" ಎಂದು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು.

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ವಿಸ್ಮಯವಾಯಿತು. ಅವನೂ ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವರ ಹಿಂದೆಯೇ ಕಾರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ. ಅದರಿಂದ ಇಬ್ಬರು ಪೋಲೀಸಿನವರು ಕೋವಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕೆಳಗಿಳಿದು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ, ಸಲಾಂ ಹೊಡೆದರು.

“ಬಹಳ ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಇದನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದು ಸಾರ್. ಇದ್ರೆ ಸುತ್ತು ಮುಳ್ಳಿನ ಬೇಲಿಯಿತ್ತು. ಮೇಲೆಲ್ಲ ಹುಲ್ಲನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದು.”

“ನಿನ್ನ ತಲೆ ಒಳ್ಳೇತಲೆ. ಕಾರನ್ನಡಗಿಸೋದಾದ್ರೂ ಅದನ್ನು ತೋಳಿಬೇಡ್ತೀ? ಇಗೋ ಈ ರಕ್ತದ ಕಲೆಗಳಿಗೆ ನೀನು ಏನನ್ನುತ್ತೀ?” ಎಂದು ಅಧಿಕಾರಿ ತನ್ನ ಬೆತ್ತವನ್ನು ಆ ಕಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಣಿಸುತ್ತ ಕೇಳಿದರು.

“ನನ್ನೆ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಹೆದ್ರಿಕೆಯಾಯ್ತು. ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡೊ ದಿಲ್ವೆ?...” ಎಂದು ಅವನು ಜೋರಾಗಿ ಅತ್ತ.

“ನೀನೇನು ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವೆ?” ಎಂದು ಅಧಿಕಾರಿ ಅವನನ್ನು ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು ತರುವಾಗ ನಗುತ್ತ ಕೇಳಿದರು.

“ಮುಂಡಪ್ಪ ಮತ್ತು ಮುತ್ತ ಅವರು ಬಂದೊಡನೆ ಎದ್ದು ನಿಂತರು. ನಾರಾಯಣನನ್ನು ಉಡುಪಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಧಿಸಿದ ಪೋಲೀಸಿನವನು ಬಳಿಗೆ ಬಂದ. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅವನನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಗುವಂತಾಯಿತು.

ಅವನು ಆ ಕಾರನ ಡ್ರೈವರನ ಕೈಗಳಿಗೆ ಬೇಡಿ ಹಾಕಿದ. ನಾರಾಯಣನಿಗೂ ಅವನ ಪರಿಚಯವಿತ್ತು. ಅವನು ಕಾರನ ಡ್ರೈವರ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅಂಥ ಹತ್ತು ಕಾರುಗಳ ಒಡೆಯ! ಇಂಥವನಿಗೇ ಹೀಗಾಗುವಾಗ ತಾನೇಕೆ ಇನ್ನು ಹೆದರಬೇಕು? ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ನೆನೆದ.

ಪೋಲೀಸು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಫಕ್ಕನೆ ನಾರಾಯಣನನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಅವನ ಗುರುತು ಸಿಕ್ಕಿತು.

“ಏನೋ ನಾರಾಯ್ಣ, ಹೇಗಿದ್ದೀ? ಇಲ್ಲಿ ಏನು ನನ್ನೊಡ್ಡೆ ಏನಾದ್ರೂ ಕೆಲ್ಸವಿತ್ತೆ? ಎಂದು ಅವರು ಅವನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು.

“ಆಗ ಮುಂಡಪ್ಪನೆದ್ದು ” ಇವನೇ ನನ್ನ ಸಿಸ್ಟರ್ಸ್ ಹಪ್ಪೆಂಡ್ ” ಎಂದ.

“ ಹೆಣ್ಣು ! ” ಎಂದು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಗೊಳ್ಳೆಂದು ನಕ್ಕರು. “ ಈ ಮಹರಾಯನೇ ! ನೀವು ಮೊದಲೇ ನನ್ನೊಡನೆ ಏಕೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ ? ಇವ ನನ್ನ ಹಳೇ ದೋಸ್ತಿ ! ಏನೋ ನಾರಾಯಣ, ನಿನ್ನ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆದ್ರಿಕೆ ಹಿಡಿದಿತ್ತಲ್ವೇ ? ನಿನ್ನೆಯಾದ್ರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಆದ್ರೆ ಈಗ ನಿನ್ನಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂಚೆ ನಮ್ಮ ಬೇಕಾದವ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟ. ಆ ದಿನ ನಿನ್ನ ಮಾವನ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನಿಂತ ಒಂದು ನಿಮಿಷದ ಮುಂಚೆ ಅವನು ಕಾರು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಈಗಲ್ಲಾ ನಿನ್ನಿಂತ ಒಂದು ಮಿನಿಟ್ಟಿನ ಮುಂಚೆ ನಮ್ಮ ಅವ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿಟ್ಟ ! ಮೋಟಾರು ಚಕ್ರಗಳಿಗೆ ಕಣ್ಣಿರಿದ್ರೆ ನಮ್ಮ ಮೊದಲೇ ತಿಳಿತಿತ್ತು ”

ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಲಿಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ. “ ಏನೂ ಇಲ್ಲ ನಾರಾಯ್ಣ, ನೀನು ಒಳ್ಳೇ ಇಬ್ಬು ಭಾವಂದಿರನ್ನು ಪಡೆ ದಿದ್ದೀ. ಅವು ಕೆಲವೊಂದ ನಿನ್ನ ಬದುಕಿದೆ. ಇಲ್ಲಾದ್ರೆ ಈ ಪಾಪಾಂಡಿ ನಮ್ಮ ಇಷ್ಟು ಸುಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಸಿಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅನ್ನ ಕುರಡು ಚಕ್ರಗಳು ಮಣ್ಣು ಪಾಲಾಗಿದ್ದವು.”

ನಾರಾಯಣ ಆಗ ತನ್ನ ಭಾವಂದಿರನ್ನು ನೋಡಿದ. ಅವರೂ ಆಗ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೊಡನೆ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ” ಕಾದಂಬರಿಗಾರರೂ
ಬಳ್ಳಾರಿ ರೈತ ಸಂಪಾದಕರೂ ಆದ

ಕೊ. ಚನ್ನ ಬಸಪ್ಪನವರ

ಶ್ರೀಮಂತರ ದಬ್ಬುಳಿಕೆ-ಬಡವರ ಕಟು ಜೀವ
ನದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ
ಕಾದಂಬರಿ

ದಿವಾನ್ ಬಹದ್ದೂರ್

ತ್ರಿವರ್ಣ ರಕ್ಷಾಪತ್ರ, ೩೦೦ ಪುಟಗಳು, ಬೆಲೆ : ೧ರೂ. ೪೫ ಪೈ
ಮಾರಾಟದ ವಿವರಗಳಿಗೆ : ಜನತಾ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್ ಬೆಂಗಳೂರು ೨

ಕೆಲವೇ ಪ್ರತಿಗಳಿವೆ

ಎಂ. ಎಸ್ ಭಾರದ್ವಾಜರ ಸುರಸ ಸುಂದರ ಕಾವಂಬರಿ

ಗೆಳತಿಯ ಉಡುಗೊರೆ

೧೬೮ ಪುಟ. ತ್ರಿವರ್ಣ ರಕ್ಷಾಪತ್ರ ೧೦ ಆಣೆ

ಪತ್ರಿಕಾಭಿಪ್ರಾಯ

ನುರಿತ ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮಿಯಾದ ಶ್ರೀ ಭರದ್ವಾಜರಿಗೆ ಸಹಜ ಸರಳವಾದ ಮತ್ತು ಹರಿತವಾದ ಶೈಲಿ ಇದೆ, ಸೂಕ್ಷ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯಿದೆ. ಮಾನವ ಮನೋವೇದನೆಗಳನ್ನು ತರ್ಕ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಗಳನ್ನು ಅರಿತು ಅರುಗುವ ವಿಭಿನ್ನಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಿವೆ. -ತಾಯಿನಾಡು

ನಿರಂಜನರ: ಸಾಧನಾ ಪ್ರೇಮ ಪತ್ರಗಳು ೧೫ ಆಣೆ

ಐದು ನಿಮಿಷ-ಲಘುಬಿಗಿ ಹರಟೆ ೧೦ ಆಣೆ

೧೫೦ ಪುಟಗಳ ೧೦ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ೬-೧೨-೦

(ಅಂಚೆ ಸೇರಿ)

ವಿವರಗಳಿಗೆ:

ಜನತಾ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್

(ಟಾಜ್ ಮಹಲ್ ಹೋಟೆಲ್ ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ಸ್)

ಗಾಂಧಿನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು ೨.

ಕೈ ಹೊತ್ತಿಗೆಗಳ ಮತ್ತು ಇತರ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಬೈಂಡಿಂಗ್

ಕೆಲಸಗಳು

ಬೈಂಡಿಂಗ್ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಬಾಳಿಕೆ ಬರುವಂತೆ, ಅಂದವಾಗಿ, ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ.

ಕೆನರಾ ಬೈಂಡಿಂಗ್ ವರ್ಕ್ಸ್

ಜಿ. ೯೯, ಎಸ್. ವಿ. ಲೈಫ್ ಅರೇಂಜ್‌ಮೆಂಟ್ ಕ್ರಾಸ್,

ಬೆಂಗಳೂರು ೨.

ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಪೂರ್ವಾಪರ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಮನುಕು
ಗೊಳಿಸಿದ ತಾಯಿ ಬಯಕೆ ಇಡೀ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಕ್ಲೇಶದಡೆಗೊಯ್ದಿತು !

ಶ್ರೀ ಎಂ. ವಿ. ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ ಎಂ. ಎ. ಅವರ
ಹೃದಯಂಗಮ ಸಂಸಾರ ಕತೆ

ತಾಯಿ ಬಯಕೆ

ನೀವು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಓದಲೇಬೇಕಾದ ಒಂದು ಕಾದಂಬರಿ

೨೫ ಪುಟಗಳು ತ್ರಿವರ್ಣಮುಖಚಿತ್ರ

ಆದರೂ ಬೆಲೆ ೧ ರೂ ಮಾತ್ರ !

ಪ್ರಕಾಶಕರು :

ಸುಧಾ ಪ್ರಕಾಶನ, ಚಾಮರಾಜನೇಟೆ, ಬೆಂಗಳೂರು-೨.

for Quality

BLOCKS

BATHING GHAT LANE
CHICKPET
BANGALORE 2.

ಎಲ್ಲಾ ವಿಧವಾದ
ಲೈನ್,
ಹಾರ್ಫ್ ಟೋನ್,
ಮತ್ತು
ಕಲರ್

ಬ್ಲಾಕ್‌ಗಳನ್ನು
ಅಂದವಾಗಿ

ತಯಾರಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಸೂಪರ್ ಪ್ರೊಸೆಸ್
ಸ್ಟುಡಿಯೋ

ಬೇಕಿಂಘಾಟ್ ರೋಡ್,
ಚಿಕ್ಕನೇಟೆ, ಬೆಂಗಳೂರು-೨.

ಪುಸ್ತಕ ವಿಮರ್ಶೆ - ವಿವಿಧ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯ-ನಿರ್ಭೀತ ಸಂಪಾದಕೀಯ

ಸಾಹಿತ್ಯ ವಾಣಿ

ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಮೀಸಲಾದ ಮಾಸಿಕ ಬೆಲೆ ೬ ಕಾಸು

ಏಜೆಂಟರಿಗೆ ೮೬ ೫೫ರಂತೆ ಕಮೀಷನ್ ಕೊಡಲಾಗುವುದು.

ಈಗ ಹೊರಬಿದ್ದಿದೆ

ಡಿ. ಗುರು, ಗಾಂಧಿನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು ೨.

ಏಜೆಂಟರು ಬೇಕು

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸಮ್ಮ ರಬ್ಬರ್ ಸ್ಟ್ಯಾಂಪುಗಳಿಗೂ, ಅದರ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳಿಗೂ, ಆರ್ಡರ್ ಬುಕ್ ಮಾಡಲು ಧಾರಾಳ ಕಮಿಷನ್

ಮೇಲೆ ಏಜೆಂಟರು ಬೇಕು

೧೦೦ ರಿಂದ ೨೦೦ ರವರೆಗೆ ಪ್ರತಿತಿಂಗಳೂ ಸಂಪಾದಿಸಬಹುದು

N. S. N. CHARI

RUBBER STAMP Mfrs.,

Cottonpet, Bangalore - 2.

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಸಂಜೀವಿನಿ : ಡಾ| ಆಸ್ ಬಾರ್ನ್‌ರವರ

“ಸೂಪರ್ ಡಿಸೆಂಬಿಪಾಸ್” (with Abomised Gold)

ನರಗಳ ದುರ್ಬಲತೆ, ವಯಸ್ಸಾದವರ ವ್ಯಾಧಿಗಳು ಮತ್ತು ದೇಹ ದುರ್ಬಲತೆ ಮತ್ತು ಇತರ ವ್ಯಾಧಿಗಳಿಗೆ ಸಂಜೀವಿನಿ. ಪೂರ್ತಿ ಔಷಧ ರೂ ೬-೪-೦

(ಪೋಸ್ಟೇಜು ಸೇರಿ.) ಗುಣವಾಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಹಣ ವಾಪಸು.

ರಾಘವ ಅಂಡ್ ಕಂ.

ನರಸಿಂಹರಾಜ ರೋಡ್, ಬೆಂಗಳೂರು ೨.

ಶ್ರೀ ಪುರುಷ ಶಿಲುಕಗಳ ಕಂಪನಿ ಸಮಿತಿಯವರು

ಸರ್ ಜೀವನ್ ಶಿಲಾಜಿತ ಲೇಹ್ಯ

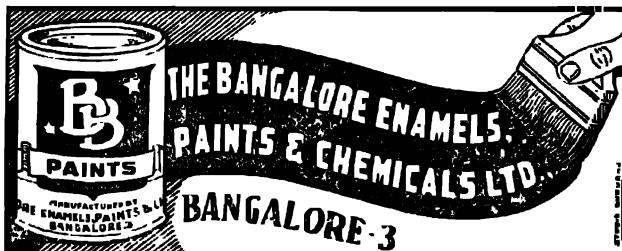
ಪಾಪು ಮೂಲ ಪರಮ ದುರ್ಬಲತೆಯನ್ನು
ರೋಗಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು
೨೫ ರಿಂದ ೫೦ ರವರೆಗೆ ದಿನಕ್ಕೆ ೨-೪-೦

ನರಸಿಂಹರಾಜ ರೋಡ್, ಬೆಂಗಳೂರು ೨.

ಮಧುರ ಸುವಾಸನೆಗೆ ಮತ್ತು ಆಹ್ಲಾದಕ್ಕೆ
 ಅರವಿಂದ್ ದರ್ಬಾರ್ ಅಗರ್ ಬತ್ತಿಗಳು
 ಇದನ್ನು ಅಗರಬತ್ತಿಗಳೆ ರಾಜನೆಂದು ಕರೆಯುವರು
 ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಡಿಸಾಜಿಟ್ಟು ಕೊಡಬಲ್ಲ ಏಜೆಂಟರು
 ಬೇಕಾಗಿದ್ದಾರೆ
 ಮೈಸೂರು ಸುಲ್ತಾನ್ ಪರ್ ಫ್ಯೂನರಿ ವರ್ಕ್ಸ್
 ಲಾ, ಮೈಸೂರು ರೋಡು, ಬೆಂಗಳೂರು-೨.

**PAINTS, ENAMELS & VARNISHE
 FOR ALL PURPOSES**

MALLESWARAM—BANGALORE 3.

(Phone: 3532)

ಅದ್ಭುತ ಸಂಖ್ಯೆಗಳನ್ನೇ ಹೆಸರಾಗುಳ್ಳ
ಈ ಬತ್ತಿಗಳನ್ನೇ
ಉಪಯೋಗಿಸಿ
ಆನಂದಿಸಿರಿ.

S.V. ಮುರುಗೇಶ್ & ಬ್ರದರ್ಸ್
ಮದರಾಸ್... ಮಧುರ... ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ

D-118, ನಗರಪೇಟೆ, ಬೆಂಗಳೂರು 2

ಹೆಡ್ ಆಫೀಸು :
೩೫, ವೆಂಗಡಕಡೈ ಬೀದಿ * ೧೯೩, ಗೋವಿಂದಪ್ಪನಾಯಕ್ ಸ್ಟ್ರೀಟ್
ಮಧುರ ಮದರಾಸ್.

ಈ ಬ್ರಾಂಡ್ ಗಮನಿಸಿ

ಸುಭಾಶ್ ನಗರದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ವಸ್ತು ಪ್ರದರ್ಶನದಲ್ಲಿ 1949-50ರಲ್ಲಿ

— ಸುವರ್ಣ ಪದಕ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದಿರುವ —

ಶ್ರೀಷನ್ಮುಗಾನಂದ ಬ್ರಾಂಡ್

100 ಪರಾಸೆಂಟ್ ಅಪ್ಪಟವಾದ
ಸಿರಿಕಾಯಿ ಪುಡಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ

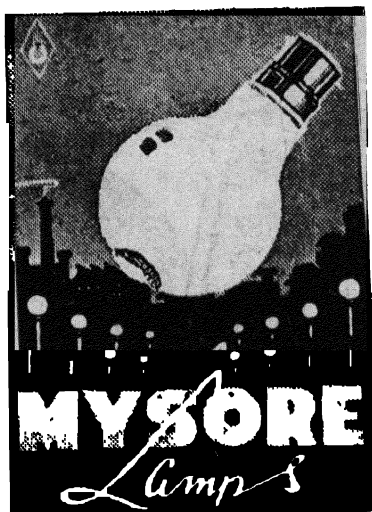
ಶ್ರೀಷನ್ಮುಗಾನಂದ ಸೋಪ್‌ನೇಟ್ ಪರ್ವ

ಪ್ರೊ. ಸಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಶೆಟ್ಟಿ
ಗುಂಡೂಪಂಕ್ ರಸ್ತೆ, ಕಾಸ, ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ

ಅಲ್ಲದೆ ಅಪ್ಪಟ ಷನ್ಮುಗಾನಂದ ಬ್ರಾಂಡ್ ಅರಸಿನ ಪುಡಿಯನ್ನು
ಉಪಯೋಗಿಸಿರಿ.

ಉಪಯೋಗ — ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ
ಅತ್ಯುತ್ತಮವೆನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ
ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಾಮಗ್ರಿ——

ಗುಣ ಮತ್ತು ಮಿತವ್ಯಯದ ಸಮ್ಮಿಲನವಾದ
ನಮ್ಮ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದರಿಂದ ಲಾಭವಿದೆ

ವಿವಿಧ ವೈಖರಿಗಳಲ್ಲಿ

೫-೧೦೦೦ ಮಾಟ್‌ಗಳಿಂದ ಅಸಮಾನವಾದ ಮಟ್ಟದ ತನಕ
ತಯಾರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ಸಾಹಿತಿಗಳಿಗೆ ಬರೆಯಿರಿ

ದಿ ಮೈಸೂರು ಲ್ಯಾಂಪ್ಸ್ ವರ್ಕ್ಸ್ ಲಿಮಿಟೆಡ್

ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ,

ಬೆಂಗಳೂರು-೩.

ಕುಸುಮಕೋಮಲ ವ್ಯಕ್ತಿಸೌಷ್ಠವ

ನಿಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿಸೌಂದರ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸುವಿರೇಕೆ

ಐತಿಷ್ಯ ಮಾವರಿಯ ವೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದ

★ ಕ್ರೇಸ್ ಸೀರೆಗಳು

ಮತ್ತು

★ ಕ್ರೇಸ್-ಡಿ-ಷೈ ಬ್ಲಾಸ್ಗಳು

ಅದನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದಲ್ಲದೆ ನಿಮ್ಮ ಚೆಲುವಿಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು

ಮೆರಗು ಕೊಡುವುವು.

ಒಮ್ಮೆ ಉಟ್ಟರೆ ಬೇರಾವುದಕ್ಕೂ ಮನಸೋಲಾರಿರಿ

ಇವನ್ನೇ ಕೀಳಿ ಕೊಳ್ಳಿರಿ

ವೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದ ಕ್ರೇಸ್ ಸೀರೆಗಳು

ಮತ್ತು

ಕ್ರೇಸ್-ಡಿ-ಷೈ ಬ್ಲಾಸ್ಗಳು

ನೂರಕ್ಕೆ ನೂರರಷ್ಟು ಶುದ್ಧ

ವೈಸೂರು ರೇಷ್ಮೆ

ವೈಸೂರು ಗವರ್ನಮೆಂಟ್

ಸಿಲ್ಕ್ ವೀವಿಂಗ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ, ವೈಸೂರು

